COLECȚIA SFINX 57

COLECTIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚI

COLECTIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚI

TRAIAN TANDIN

Adio Ringo

EDITURA MILITARĂ

TRAIAN TANDIN

Adio Ringo

Coperta: AL. ANDREI

EDITURA MILITARĂ, BUCUREŞTI, 1981

*
* *

Afară era frig şi ploua cu găleata.

— Ce vreme rece, îngână Micu. De două zile o ţine tot aşa...

Îşi dezlipi privirea de la fereastră, întorcâdu-se cu faţa la prietenul său, faimosul Ringo. Câinele stătea culcat pe covor, cu botul întins pe labele din faţă, lăsând impresia că aţipeşte; tresărea uşor şi ridica leneş din pleoape, când rafale mai puternice de ploaie se încumetau să-nfrunte geamul. Lupta picăturilor de ploaie semăna cu un dans vioi în care-şi dădeau mâinile sute de dansatori; şirurile lor se lăţeau şi se subţiau ca o magmă, desenând tot felul de contururi stranii, care lui Ringo îi trezeau în minte visul de peste noapte. Cam tot aşa arătaseră şi făpturile acelea din vis şi dispăruseră la fel de repede... închise ochii. Era mai bun un puişor de somn. Încercă să adoarmă, dar nu reuşi. De fapt, nu-şi prea aducea aminte când adormise el înainte de a pleca într-o misiune. Cazuri rare... când poate fusese prea obosit. Acum nu era obosit. Dormise noaptea, însă nu se odihnise prea grozav din cauza ploii care răpăise tot timpul pe acoperişul cuştii. Apoi, da! Iarăşi păcătosul ăla de vis! Se trezise din somn de mai multe ori, până să-i vină Nada în ajutor. Cum oare poţi dormi liniştit când te-aleargă, fie şi în vis, o haită de lupi fioroşi şi flămânzi? Reuşise o bucată de timp să-i păcălească şi să se ascundă de ei folosindu-se de toată ştiinţa sa de câine poliţist, învăţată de la Micu. Şi poate că nu s-ar fi priceput s-o folosească, dacă la fiecare impas nu apărea, prin ceaţă, mâna salvatoare a dresorului său, care îi indica prin semne ce trebuie să facă. Şi atunci, executând comanda lui, reuşea să scape; urletul

lupilor rămânea tot mai în urmă, iar el îşi continua drumul cu mai puţină frică spre limanul salvator, pe care spera să-l găsească. Dar, după un timp, urletul haitei se-auzea din nou. luţea pasul pe zăpada îngheţată din pădure, căutând disperat mâna lui Micu. Nu era. Poate că nici nu putea s-o vadă din cauza pânzei de ceaţă pe care apăreau şi dispăreau chipuri nedesluşite. Avea impresia că ele îi voiau răul, că fugeau paralel cu el şi în faţa lui, pentru a ascunde mâna stăpânului său. Dar chipurile acelea nu-i voiau răul, aşa se părea, din moment ce ele se scurseră ca o săgeată de fum în urma lui, în direcţia de unde venea pericolul. Ringo putea vedea acum clar, dar mâna salvatoare întârzia, în timp ce-n urma sa simţea goana şi suflul nebun al lupilor. Desluşea în foamea lupilor nu una oarecare, ci foamea răzbunării! O răzbunare cruntă, şi nu pentru că el ar fi trecut de partea omului, în slujba lui, ci pentru că atunci când o salvase pe Alina, omorâse doi lupi… Haita din vis se desfăcuse-n două, apoi în patru, pentru a-l împresura într-un cerc ucigaş. Disperat îşi îndreptă capul în dreapta şi-n stânga, căutând să zărească mâna salvatoare. Îşi dădea seama mai bine ca oricând că fără ajutorul stăpânului său, fără ocrotirea lui, fără supunerea faţă de el, era o biată vieţuitoare sortită pieirii. Haita se apropia, iar crengile sure ale copacilor tremurau de urletele ei. Norii se lăsaseră şi ei mai jos pentru a urmări măcelul. Singura sa şansă de supravieţuire era numai să fugă. Dar lupii erau şi ei destul de vicleni, căci alergau în jurul lui într-un cerc pe care-l micşorau cu fiecare ocol. Strâmtorat, Ringo începuse să urle, un urlet mai fioros decât l-ar fi scos vreodată oricare lup, un urlet prevestitor de moarte şi poate de o ultimă speranţă. Şi deodată, când îl despărţeau numai câţiva paşi de dinţii ucigaşi, din direcţia unde el voise să facă breşa, apăruse Nada, căţeaua căreia îi datora mult respect, mai ales acum când îi purta în pântece viitorii urmaşi. Nada era necruţătoare, iar lupii, care cunoşteau pericolul şi furia dezlănţuită, a unei lupoaice cu pui în pântece, se dăduseră în lături chelălăind de durere. Colţii ei erau neiertători.

Ringo prinsese şi el curajul unui lup feroce, şi haita fusese pusă pe goană…

— Ce-i, Ringo? întrebă Micu auzindu-l că geme.

Câinele era cu ochii deschişi. Dădu din coadă.

— Te gândeşti şi tu la ploaia de afară?

Ringo dădu din nou din coadă, de data aceasta mai vioi.

— Aşteptăm telefonul. Tu mai odihneşte-te, c-o să-ţi prindă bine.

Ringo se gândi iarăşi la vis. Oare Nada urma să nască chiar în acea zi, şi de aceea apăruse ea în vis, în ajutorul lui? Sau poate că ea era cea care avea nevoie de ajutor? Nu, căci Micu ar fi ştiut şi n-ar fi lăsat-o singură. Apoi nici chipul stăpânului său nu trăda o asemenea îngrijorare.

A! Poate c-o visase pe Nada fiindcă fusese prima noapte când ea lipsise din cuşca alăturată de a lui! Nu-i mai simţise răsuflarea aceea apăsată din ultimul timp, când îşi dădea seama de greutatea vie pe care ea o purta în pântece şi care o obosea tot mai tare. Da, da, probabil lipsa Nadei, singurătatea îl împinsese la un asemenea vis.

Ringo privi cu încredere la Micu, la cutele de pe faţa lui, dar nu descoperi nimic neobişnuit. Urma, aşadar, o misiune cum fuseseră multe altele, cea de astăzi fiind poate ceva mai dificilă datorită ploii torenţiale de afară. Apa spală repede urma de miros şi în asemenea situaţii el putea face foarte puţin. Dar poate că se aştepta să stea ploaia… Sau misiunea lui nu era legată de vreo urmă de afară…

În cameră zbârnâi strident telefonul. Ringo se trezi din amorţeală şi se ridică pe labele din faţă. Nu era pentru prima oară când se afla în biroul căpitanului Roman şi aştepta împreună cu Micu acest clinchet care, în cele mai multe cazuri, reprezenta semnalul de plecare. Căpitanul Roman îi era prieten, colaboraseră în multe misiuni, unele foarte grele.

Micu ridică receptorul, iar câinele, auzind vocea de la celălalt capăt al firului, ciuli urechile. Era Alina, o altă fiinţă omenească care îl iubea mult pe Ringo.

— Da, dragă, eu sunt la telefon, răspunse Micu.

— Eram îngrijorată de vremea asta şi nu ştiam dacă aţi plecat.

— Nu, încă n-am plecat. Aşteptăm telefonul căpitanului Roman. Criminalul a fost văzut în pădurea Corbeanca.

— Cum, aşa departe? se miră femeia.

— Da, caută să se-ndepărteze cât mai mult. Probabil că şi acum fuge…

— Şi era tânără femeia?

— Destul de tânără. Treizeci şi cinci de ani.

— Vai! se auzi exclamaţia Alinei. E un nemernic! Să nu-l scăpaţi!

— N-o să-l scăpăm, întări Micu.

— Auzi, Ringo e lângă tine? întrebă Alina cu o altă tonalitate în glas.

Auzindu-şi numele, câinele scheună recunoscător. Se târî cu mişcări rapide şi mai aproape de aparat, privind la stăpânul său.

— E lângă mine, stă şi mă priveşte, îi răspunse Micu zâmbind. Parcă ar dori să asculte ce vrei să spui.

Ringo scheună iar şi mişcă mărunt din bot.

— Spune-i să nu-l scape. Drept recompensă, o să-i pregătesc eu masa de seară.

— Bine, o să-i spun.

— Şi de tine o să am grijă, adăugă Alina ca o dezmierdare, şi de oaspetele nostru…

— Care oaspete?

— Ehe… Surpriză!

— A venit cumva medicul veterinar de la Sibiu? întrebă Micu nerăbdător.

— Da. A şi consultat-o pe Nada.

Auzind numele căţelei, Ringo ciuli urechile şi mai trase un scheunat.

— Zău? Ce repede a venit… Te rog să-i mulţumeşti pentru grija lui. Şi ce spune?

— Că nu va avea o naştere tocmai uşoară. E slăbită.

— Bine, dar noi am îngrijit-o…

— N-are a face. Sarcina-i sarcină! zise femeia. Acum te

las. Succes şi ţie, şi lui Ringo.

— Mulţumesc.

Telefonul sună iarăşi. Micu ridică receptorul, iar Ringo îşi luă obişnuita poziţie de aşteptare, ciulind urechile.

— Da, să trăiţi! Plutonierul Micu. Aşteptam telefonul dumneavoastră.

Urmă o conversaţie scurtă, din care Ringo înţelese, după gravitatea vocii din aparat şi după înfrigurarea de pe faţa lui Micu, că semnalul fusese dat şi misiunea începea.

— Coborâm imediat la maşină şi trecem să vă luăm. Să trăiţi! mai zise Micu şi închise telefonul. Hai, Ringo, că avem serios de lucru! atinse el uşor ceafa animalului. Ai auzit ce te-a rugat Alina. Trebuie să-l prindem cu orice preţ. Ia-ţi şi hamul până la maşină!

Îi arătă nişte curele împăturite frumos. Ringo, care ştia lecţia, aportă hamul şi aşteptă să i se-deschidă uşa. Când i se deschise, păşi înaintea stăpânului.

Pe hol erau mai mulţi cetăţeni, martori ai unui accident de circulaţie, după cum prinsese Micu din zbor. Când îl zăriră pe Ringo cu hamul în gură, se ridicară în picioare şi-i făcură culoar de trecere. Ringo era un câine foarte frumos şi impunător.

— Cum ştie să ducă hamul în gură! se miră o bătrânică. Câinele meu poţi să-l baţi, să-l omori, şi tot nu poate învăţa aşa ceva.

— Da’ unde vă duceţi cu el, tovarăşe plutonier? După criminal? întrebă alt cetăţean.

— Pentru Ringo n-are importanţă. El ştie că merge în misiune.

— Oo… Ringo. Ce nume frumos! aprecie bătrânica. Pe-al meu îl cheamă Ţucurel şi e mai mic… Daţi-mi voie să-i spun şi eu lui Ringo o vorbă bună. Succes, Ringo!

— Succes, Ringo! se auziră alte voci în spatele subofiţerului. Să nu-l laşi să-ţi scape!

Câinele se arătă impasibil la urările lor. Mişcase doar vag din coadă când îşi auzise numele. Pentru el, îndemnurile şi laudele străinilor nu reprezentau ceva deosebit. Când însă

acestea veneau din partea celor apropiaţi şi în special de la stăpânul său, simţămintele îi erau cu totul altele. O simplă mângâiere a lui Micu, o vorbă încurajatoare ca „Hai, băiete! Hai…” sau o mică laudă: „Bravo, Ringo!” constituiau pentru el o mare bucurie.

Ajunşi la maşină, subofiţerul îi luă hamul din gură şi-l îndemnă să se urce în spate, la locul lui obişnuit. Un singur salt şi Ringo fu în maşină, instalându-se comod pe preşuleţul ce-i era destinat. Micu avea grijă de toate când era vorba de câinele său şi lui Ringo nu-i scăpă faptul că, în afara culcuşului moale ce-i fusese aranjat, stăpânul său urcase în maşină şi două sufertaşe… Masa lui Ringo era întotdeauna respectată şi nu de puţine ori Micu împărţise cu el pachetul cu sandvişuri pe care Alina le pregătise soţului său. În multe situaţii, în cazul unor misiuni prelungite, stăpânul său nici nu punea gura pe mâncare, uita pur şi simplu de ea, în timp ce lui întotdeauna i se respecta tainul. Dar atunci nici el n-avea poftă de mâncare, o refuza privind tot timpul la stăpânul lui. Îi înţelegea frământările sau mâhnirea şi suferea şi el. În acele clipe ar fi fost în stare să facă orice, peste puterile lui, pentru a zări măcar un licăr de zâmbet pe chipul lui Micu. Se aşeza drept în faţa lui şi îl privea fix în ochi. Apoi dădea drumul la câte un scâncet, ca să-l facă atent că el este gata să reia totul de la capăt, să execute orice i se va cere. Şi dacă Micu îşi schimba cumva poziţia, şi-o schimba şi el, aşezându-se din nou în faţa stăpânului. De multe ori în asemenea cazuri, urma o mângâiere sau un cuvânt de alinare. Prin asta i se iertau greşelile sau se făcea înţeles că el nu poartă vina insuccesului. Oricât de întristat ar fi fost Micu, nu se despărţeau niciodată supăraţi. Întotdeauna, la sfârşitul unei misiuni, în care lipsise acel „Bravo, Ringo!” stăpânul său tot găsea câteva clipe să se joace cu el. Ringo era un câine cu mult bun simţ şi chiar din joaca aceea puţină, la despărţire, după insucces, el lua aminte şi învăţa ceva. Că în noua misiune trebuie să fie mai atent şi să se concentreze mai mult pentru a da satisfacţie, pentru a obţine mult doritul

„Bravo!”.

Maşina îşi continua cu greu drumul prin ploaie. După două ore de mers, opri în faţa unui post de miliţie. Aici, contrar aşteptărilor lui Ringo, care se şi ridică în picioare, nu se dădură jos din maşină. Şoferul claxonă de câteva ori, iar Micu îi spuse câinelui să stea jos. Ringo se execută şi îşi mută privirea la uşa din dreapta maşinii, aşteptând curios să vadă cine va urca. Uşa se deschise şi în maşină intră repede căpitanul Roman.

— Să trăiţi! îl întâmpinară subofiţerii.

— Noroc! dădu el mâna cu fiecare. Oo, ce plăcere! exclamă când îl văzu pe Ringo. Bună, Ringo! Animalul se gudură şi-i dădu laba. În tine ne sunt speranţele.

Câinele întinse botul înainte vrând să atingă faţa ofiţerului, dar Micu îl opri:

— Nu-i frumos. Gata, ajunge! Ajunge…

Şoferul învârti cheia în contact. Maşina începu să-şi ia din nou avânt.

— Brr! Şi ce-i toarnă! se zgribuli căpitanul pe locul său, înfăşurându-şi mai bine raglanul în jurul corpului.

— Frig, confirmă şi şoferul. De mult n-am mai avut o toamnă ca asta.

— Datorită ploilor nu s-a cules încă toată recolta, adăugă Micu. Dar unde este şeful de post?

— E sus, la deal! răspunse ofiţerul. L-am trimis înainte să mobilizeze sătenii. Ne-am gândit la o scotocire şi mizăm pe ajutorul oamenilor.

— Înţeleg, făcu Micu din cap. Ringo nu poate face mai nimic pe o ploaie ca asta. Adio urmă de miros…

Câinele se foi în culcuş privind atent când la stăpânul său, când la căpitan.

— Da… Tocmai de aceea ne-am gândit la o scotocire, confirmă Roman. În afară de simpla misiune de însoţire, câinele va intra în adevăratul său rol numai dacă va sta ploaia. Şi va trebui să stea naibii odată! aruncă ofiţerul o privire rea la stropii mari de apă ce alunecau pe parbriz.

Satul Pietricica, un sat cu case rare, era aşezat pe coama

unui deal. La şcoală, se adunaseră mai toţi sătenii.

Coborî mai întâi căpitanul Roman, îl urmă Micu şi apoi Ringo. Văzându-se jos, câinele cercetă mai întâi locul cu privirea, mirosi, se scutură de câteva ori şi alergă câteva ture în jurul maşinii, sub privirile curioase şi admirative ale cetăţenilor. Alergarea nu dură mult; câinele se scutură de apă şi o tuli pe treptele şcolii după stăpânul său.

— Ringo e dispus, după cum observ, îi strecură căpitanul lui Micu pe coridor.

— Aşa şi aşa… făcu Micu. L-a frământat ceva de dimineaţă. Poate că îl mai încearcă vechea suferinţă… Cred că de-acum încolo îi vine pofta de treabă. Aici e la munte, aer proaspăt…

— Probabil că şi ploaia asta l-a ţinut în amorţeală.

În uşa celei mai mari săli de clasă, îi întâmpină plutonierul Năstase.

— Cum stăm? întrebă Roman.

— Bine, tovarăşe căpitan. I-am adunat pe oameni într-o clasă şi i-am pus în temă; au răspuns cu toţii apelului nostru. Au vrut să vină şi femei şi copii, dar nu era cazul.

— Categoric.

— Totuşi, de câţiva bătrâni tot n-am scăpat.

— Frumos din partea lor.

— Aşa este. Tocmai de aceea nu m-am încumetat nici eu să-i refuz.

— Ai făcut foarte bine. Sunt convins că, toţi sunt oameni dintr-o bucată şi nu se cădea să-i refuzăm.

Şeful de post se salută cu Micu, apoi îi aruncă o privire caldă lui Ringo, pe hol apăru şi Tudorică, şoferul, care rămăsese să încuie maşină. Era prieten vechi cu Năstase.

— Să trăiţi! îl întâmpină şeful de post, căci Tudorică era mai vechi în grad decât el.

— Las’ că am eu grijă… glumi Tudorică, apoi se îmbrăţişară.

Căpitanul Roman se prefăcu că n-aude răspunsul şoferului şi intră în clasă. Când Micu vru să-l urmeze pe ofiţer, Ringo îl apucă uşor de pantalon.

— Tovarăşe căpitan, zise Micu, eu mai rămân puţin afară cu Ringo. Are nevoie de puţin… antrenament.

— Bine, zâmbi Roman. Rămâi cu el pe sală.

Căpitanul intră în clasă urmat de şeful de post şi de Tudorică. Oamenii se ridicară în picioare. Ofiţerul îi salută din cap şi-i rugă să ia loc. Sătenii se aşezară cu toţii:

— Tovarăşi, vă mulţumesc pentru bunăvoinţa dumneavoastră de a ne ajuta. N-o să lungim vorba, căci timpul ne presează. Vom forma două echipe; una merge cu noi şi cu câinele, pe urma criminalului, iar cealaltă va rămâne în sat, gata să intervină.

Pe hol se auzi un lătrat urmat de câteva râcâituri la uşă. Sătenii făcură linişte ca la comandă. Uşa se deschise şi în sală îşi făcu apariţia Ringo, urmat de stăpânul său. Câinele înaintă câţiva paşi, mirosind pe jos, pe podea, apoi se opri, aruncând o privire oamenilor din sală. Sătenii se foiră în bănci, ba unii se ridicară-n picioare, să-l vadă mai bine.

Căpitanul Roman îi făcu semn lui Ringo să stea culcat lângă catedră, dar câinele nu se execută până ce n-auzi „Culcat”! din gura dresorului său.

— Gata, e tocmai bun de treabă, îi şopti Micu ofiţerului.

— Bine, făcu Roman. Aşadar, urmă el, vom lăsa o echipă aici, în sat, iar pentru scotocire vom face grupe de câte doi oameni. Înainte de a pleca, rog pe tovarăşa Maria, să ne mai povestească o dată ce a văzut.

Se ridică o tânără cu obrajii roşii şi c-o privire ageră, inteligentă.

— D’apăi, să vă spun. Acum patru ceasuri mă aflam în poieniţă, la deal; am acolo o palmă de loc. Vântul şi ploaia mi-au culcat porumbul şi m-am gândit că dacă nu mă duc să-l culeg, vor putrezi ştiuleţii pe pământ. Îmi luasem cu mine un sac şi-am început să rup ştiuleţii. Am auzit foşnind ceva. La început am crezut că e ploaia, sau că am călcat pe vreun cocean. Când însă m-am oprit, iar am auzit foşnetul, ceva mai tare ca prima dată. M-am uitat în jur. Ajungând cu vederea la căpiţa de paie din capătul arăturii, mi s-a-mpietrit inima! Din căpiţă ieşise un om. L-am văzut bine la

faţă, că doar nu eram departe, şi m-au luat căldurile când am văzut că are un cuţit în mână. Nu ştiam ce să fac. M-am gândit să nu m-arăt că mi-e frică, şi i-am dat bună ziua. S-a speriat şi el; a răspuns ceva şi a ascuns repede cuţitul. Stătea mereu cu faţa aşa, într-o parte, ca să nu-l văd bine, şi avea gulerul fâşului ridicat. Mi-a spus că s-a rătăcit de geologii care lucrează în zona noastră. I-am zis că eu nu i-am văzut şi să meargă în sat să se intereseze. Atunci el m-a întrebat încotro e satul. Arătându-i poteca, mi-a mulţumit şi a luat-o la picior.

— Cum arăta? Cum era îmbrăcat? o întrebă căpitanul.

— Era aşa, înalt, ca alde Stanciu Iepure.

— E aici Stanciu?

Cel pomenit se ridică în picioare.

— Şi la corp îi seamănă, aprecie Maria. Şi la vârstă...

— Deci, în jur de 1.80 în înălţime, circa 40 de ani, slab...

— Numai că la faţă era mai prelung şi avea nasul coroiat.

— Mai departe, o îndemnă ofiţerul. Ochii, gura, sprâncenele, părul?

— Ochii nu i-am văzut, dar gura o avea mare şi buzele foarte subţiri. Sprâncenele... Sprâncenele erau căzute aşa pe ochi, şi erau împreunate deasupra nasului.

— Culoarea?

— Negre cum e pana corbului, cum avea şi părul.

— Altceva ai mai reţinut? Perciunii, de exemplu

— N-avea perciuni.

— Acum hainele.

— Purta fâş, după cum am spus, un fâş maro şi pantaloni închişi la culoare.

— Încălţămintea?

— Pantofi, dar de frică nu le-am mai văzut culoarea...

— Înţeleg... făcu Roman îngăduitor. Şi aşa ne-aţi dat destule amănunte. Ele corespund cu descrierile pe care le-au făcut ceilalţi cetăţeni, care l-au urmărit când a ieşit din bloc. De fapt, tocmai pentru că era urmărit de cetăţeni, n-a reuşit să se ascundă, ci a trebuit să fugă peste câmp, retrăgându-se în pădure. Ca să poată scăpa de urmăritori, a

tot fugit în partea asta până când s-a trezit la poalele munţilor. După atâta fugă, şi pe un asemenea timp, cred că este foarte obosit, de aceea s-a băgat în căpiţa cu fân să se odihnească.

— Ah! Uitasem, spuse Maria şi înaintă spre catedră. În claia cu fân unde stătuse omul ăla, am găsit o batistă murdară de sânge. Asta e!

Micu trase batista spre el, ţinând-o cu grijă de un colţ. Scoase din porthart o pungă de plastic şi o pensetă, iar Ringo scânci şi se ridică în picioare fără comandă. Cunoştea procedeul, ştia că lui îi era destinată batista. Făcu un pas înainte, cu ochii la stăpânul său.

— Mă muşcă! se sperie Maria, trăgându-se într-o parte.

— Nu muşcă, fiţi fără grijă, zise Micu calm.

Luă cu penseta batista şi o introduse în punga de plastic, apoi legă punga la gură. Ringo, scânci din nou, mai tare decât prima dată.

— Vedeţi, de-asta e neliniştit câinele, îi explică Micu femeii. Ştie că aici este „secretul”. Având acum acest obiect… Nu reuşi să-şi termine fraza, căci Ringo lătră tare de câteva ori şi ocoli catedra, venind lângă porthartul stăpânului său pe care începu să-l miroasă. La loc! îi ordonă Micu supărat că animalul plecase fără comandă.

Ringo îşi lăsă coada în jos şi cât ai clipi din ochi fu în acelaşi loc şi în aceeaşi poziţie din care plecase, lăsându-şi botul pe labe…

— E grozav Ringo, spuse un cetăţean din mijlocul sălii. Eu am fost veterinar în armată şi mă pricep un pic. Câinele dumneavoastră valorează cât un galantar de pietre preţioase…

Câinele întoarse încet capul la ofiţer şi mătură uşor podeaua cu coada. Căpitanul Roman scoase o hartă a regiunii şi discutară planul scotocirii. Totodată, îi instrui pe oameni cum vor ţine legătura între ei, care erau punctele de întâlnire şi cum vor trebui să procedeze dacă vor da de urma celui căutat.

La ieşirea pe uşa şcolii, miliţienii fură întâmpinaţi de un

cetăţean ud leoarcă.

— Noroc, Iancule! îl recunoscu imediat căpitanul Roman.

— Să trăiţi, tovarăşe căpitan, îi strânse mâna Iancu. Mai adineauri plecai şi eu de la lucru şi, auzind vestea din sat, venii să vă dau o mână de ajutor. Vreau să mă luaţi în dreapta dumneavoastră... Doar am rupt-o cu trecutul, ştiţi... căută el un argument convingător.

— Ştiu şi nu era nevoie să-mi aminteşti, îl bătu uşor pe umăr căpitanul. Ce-a fost, a fost... Acum eşti un om drept şi cinstit ca toţi de aici. Dacă vrei, hai cu noi.

— Vă mulţumesc! se lumină Iancu. Trebuie să-l prindem, nu se poate!...

— Trebuie. Dă-te mai aproape să te pun în temă.

Şi aşa, braţ la braţ, intrară în pădure doi oameni care cândva nu fuseseră tocmai... prieteni. Ceilalţi se răsfirară şi ei după planul stabilit şi începură scotocirea pădurii.

Pădurea era deasă, cu fagi şi stejari, dar şi cu mult lăstăriş. Copacii începuseră deja să-şi piardă frunzele şi să-şi arate câte ceva din goliciunea crengilor. Frunzele căzute formau un covor moale, de cele mai multe ori alunecos din cauza ploii. De felul ei, pădurea era întunecoasă, dar, acum, norii mari şi grei o făceau din cale afară de sumbră. Căpitanul Roman, Micu şi Ringo o simţeau neprimitoare şi rece. Picăturile de ploaie şi şuviţele de apă scurse de pe frunzele copacilor scoteau zgomote ciudate. Era o vreme cum nu se putea mai potrivnică unei scotociri prin pădure, căci fiecare notă mai aparte din simfonia de zgomote te făcea să tresari, încercând să desluşeşti în ea tocmai sunetul care ascundea prezenţa unui om. Mai bătea şi vântul... Micu încercase ceva cu batista asasinului, dar feluritele mirosuri proaspete ce ieşeau din pământ, din frunze sau emanate de vegetaţia măruntă, aflată într-un freamăt continuu, îl încurcau foarte mult pe Ringo.

Umblară mai bine de trei ore şi nu se-nregistră nimic deosebit. Numai ploaia parcă se mai înmuiase puţin. La Cotul Cucului, primul punct de întâlnire, sătenii se adunară cu toţii. Discutau încet, şoptit şi ridicau din umeri.

— Mergem mai departe. Nu se poate să nu-l prindem, îi îmbărbăta ofiţerul.

Formaţia se răsfiră ca la început şi se lansă în „pieptănarea” pădurii de pe al doilea deal. Iarăşi murmure, zgomote ciudate şi un păcănit de toacă în depărtare. Ringo se oprise şi asculta nemişcat.

— Ce-o fi acolo? îl întrebă căpitanul pe Iancu.

— Sunt nişte muncitori forestieri care fac mangal. Uitaţi-vă acolo, sus de tot, unde se vede şi-o dâră de fum…

— Aha…

— Acolo a stat ploaia.

— Bine-ar fi să stea şi aici, spuse Roman. Înseamnă că tot Ringo va fi salvarea noastră. Iancule, cunoşti drumul?

— Se poate? Doar, pe dealurile astea m-am născut. Apoi unul dintre muncitorii de acolo e fratele meu mai mare, neica Mitu.

— Atunci mi-ar fi de mare folos să te duci până acolo şi să vii cu muncitorii în jos, în întâmpinarea noastră.

— Mă duc, cum să nu, dar de ce vă grăbiţi? Că tot ajungem acolo.

— Ajungem, da. Însă vor trece încă trei-patru ceasuri bune, fiindcă noi înaintăm încet. Îţi imaginezi cât am scuti dacă vreunul dintre ei l-a văzut pe criminal.

— Da… Aveţi dreptate. Am plecat.

După mai bine de o oră, Iancu şi trei muncitori forestieri ajunseră la căpitanul Roman. Fugiseră atât de mult, încât trebuiră să se odihnească câteva minute ca să poată vorbi.

— Neica Mitu l-a văzut, reuşi Iancu să lege primul vorbele.

— Unde?

— Ceva mai sus de punctul lor de lucru.

— Da, la Izvorul lupilor! confirmă Mitu răsuflând repede.

— Mai odihniţi-vă puţin şi pe urmă îmi spuneţi amănuntele.

— Era un om înalt şi cu un fâş maro, zise Mitu, când se mai linişti.

— Ăsta e ucigaşul! nu rezistă Iancu.

Roman tăcu. Micu se uită întrebător la el şi continuă:

— Mi-a zis că e geolog şi că s-a rătăcit de colegii lui, care trebuie să fie pe undeva tot în sus, spre munte. M-a întrebat dacă n-am ceva de mâncare şi mi-a oferit o sută de lei. I-am spus că nu-mi trebuie bani şi i-am dat o pâine, de care facem noi la cuptor, şi două conserve de carne.

— Şi le-a mâncat? îl întrerupse Roman.

— Da. Numai din pâine i-a mai rămas ceva.

— Unde-a poposit?

— Pe iarbă, la Izvorul lupilor.

— Deci resturile de mâncare au rămas acolo?

— Da… spuse omul nedumerit de întrebare.

— Altceva ce-aţi mai discutat?

— Mai nimic. Am observat că era tăiat la mâna dreaptă şi l-am întrebat ce-a păţit. Mi-a răspuns că s-a agăţat într-un rug de spini.

— Şi încotro a luat-o?

— Cred că spre Şaua Turcului,

— Şi cam când a fost asta?

— Acum trei ceasuri, nu-i mai mult.

Căpitanul se privi o clipă cu Micu, apoi calculă:

— Deci suntem în urma lui cu patru ore.

— Plus cât a mai câştigat el până în locul unde se află acum… adăugă Micu. Depinde de ritm…

— Atunci ştii ce ne-aşteaptă, Micule!…

— Maratonul, zâmbi Micu.

La semnalul ofiţerului, sătenii rupseră „lanţul” şi veniră la el. Roman îi puse în temă cu noua situaţie.

— Dumneavoastră va trebui să vă-ntoarceţi acasă, le explică el. Nu oricine poate face faţă unui asemenea efort.

— Nu se poate, nu vă putem lăsa singur, zise săteanul care fusese veterinar în armată. Aveţi nevoie măcar de-o călăuză.

— Dar nu sunt singur, suntem trei, iar călăuză mai bună ca Ringo nu ne poate fi nimeni… Aţi auzit că la Izvorul lupilor nu plouă, iar urma criminalului e proaspătă…

— Pe mine să mă luaţi cu dumneavoastră, vă rog… stărui

Iancu.

— Sunteţi trei, înţeleg interveni „veterinarul”, dar trebuie să ţineţi cont că criminalul… e criminal!

— Da, fără îndoială, spuse Roman. Ştim cât este de periculos. Era gata să comită a doua crimă, să-l înjunghie pe un cetăţean care reuşise să-l ajungă.

— Păi, atunci…

— Păi, atunci n-am dreptul să mă joc cu viaţa dumneavoastră. Noi ne cunoaştem riscurile şi suntem datori să ne îndeplinim misiunea.

Sătenii îşi plecară capetele, nemulţumiţi, şi plecară trăgând cu coada ochiului la Ringo.

„Riscurile meseriei”, bine zis, gândi căpitanul Roman în timp ce sătenii se depărtau. Avem în faţă, ascuns undeva, un ucigaş. Un om care a *dăruit* moartea. Nimeni n-are dreptul să curme bunul cel mai de preţ al semenului său, un bun hrănit cu lapte de mamă, cu trudă, cu speranţă, cu bunătate, cu lacrimi… Ce-i oare mai frumos pe lume decât VIAŢA? Cine vrea să moară?… Nimeni!… Se uită la Ringo. Uite-l cum freamătă să ajungă clipa când să-l descopere pe infractor. Nici măcar el nu atacă pe oricine, el a acumulat o „zestre” care-l alătură de cei mai buni şi e necruţător faţă de cei răi… Şi poate că nu aşa şi-ar fi dorit el: ar fi vrut, poate, să fie un câine de curte, fără griji, fără necazuri, să se zbenguie, să latre în voie, să se joace cu copiii, să facă ghiduşii…

Şi Ringo reflecta… Căci el, în anul cel mai frumos al vieţii, în copilărie, fusese bătut. Ar fi încercat să înţeleagă toate necazurile care se abătuseră asupra sa, dacă omul de lângă el ar fi avut vorba mai dulce şi nu aspră, dacă l-ar fi privit mai mult în ochi, dacă l-ar fi mângâiat cu blândeţe. Şi poate toate acestea ar fi fost cum ar fi fost, dar să fie abandonat, asta n-a mai putut înţelege. Cu ce-a greşit el? Ce rău a făcut? El a vrut să coopereze cu Gim, stăpânul său, dar n-a fost înţeles. El era un câine supus, inteligent, anticipa multe lucruri, dar nu se putea exprima pe înţelesul stăpânului. Ajunsese să-l urască pe Gim, deşi acesta la început se

purtase bine cu el, îi arătase oarecare tandreţe, iar pe parcursul unei călătorii cu trenul, foarte lungă, când l-a adus în România, îi lua botniţa de la gură şi-l lăsa, din când în când, să se simtă liber. Ringo era mic atunci şi nu putea citi în ochii lui Gim vreo intenţie rea. El credea că odată adus la Bucureşti, îl aşteaptă aceeaşi viaţă de hoinar ca-n curtea aceea imensă a Centrului de dresaj din munţii depărtaţi. Acolo el crezuse că totul era numai o joacă, deoarece se zbenguise în voie, nu avea griji cu mâncarea, iar tot din joacă învăţase lucruri care îi trezeau şi mai mult gustul de libertate, învăţase să fugă după o minge sau după o mănuşă aruncată şi să o aducă stăpânului. Alteori era pus să aleagă dintre mai multe obiecte căciula sau pantoful omului cu care se juca şi pe care îl îndrăgea pentru că făcea tumbe împreună cu el şi se ascundea prin pădure lăsându-l pe Ringo să-l găsească. Aşa credea că va fi şi mai departe, că totul va fi iar o joacă, că şi Gim se va purta la fel de tandru cu el. Ar fi acceptat chiar să se joace mai puţin, să fie supus la exerciţii, aşa cum văzuse el la Şcoala de dresaj, la câinii mai mari. Toate acestea le-ar fi acceptat, cu bună ştiinţă, numai să nu fie bătut. Gim l-a supus la fel şi fel de exerciţii, încercând să-l înveţe ceva, dar Ringo nu-i putea fi pe plac fiindcă nu-şi putea înţelege stăpânul de care începuse să-i fie frică. Fiind pedepsit că nu putea înţelege ce i se cerea, a fost lăsat în ger, fără cuşcă, până s-a îmbolnăvit de plămâni. Tuşea întruna, zăcea, aşteptându-şi sfârşitul pe care începuse să şi-l dorească decât să fie din nou bătut şi supus la chinuri.

Înainte de a se despărţi de Gim, acesta i-a mai tras o bătaie, supărat că pierduse banii pe care-i plătise pentru Ringo, singurul descendent al unei căţele renumită în poliţie şi care murise în timpul naşterii lui. Bătaia pe care Ringo o primise la despărţire îi lăsase răni adânci în suflet şi-l făcuse să creadă despre Gim şi despre oameni că trebuie urâţi. Curând, însă a cunoscut un altfel de stăpân. Micu era plin de blândeţe, de înţelegere, de vorbe calde şi de mângâiere. El nu avea nimic comun cu răutatea lui Gim.

Şi numai datorită lui ajunsese să capete din nou încredere în oameni şi să vadă că nu toţi sunt răi... Micu, noul său stăpân, era un om deosebit, plin de bunătate; l-a îngrijit, l-a salvat de la moarte şi de la singurătatea care i-ar fi grăbit sfârşitul. Pe Micu îl iubea mult şi-l asculta orbeşte, căutând să-şi îndeplinească misiunile fără cusur şi să aducă pe chipul stăpânului satisfacţia reuşitei şi a împlinirilor. Micu suferise şi el de plămâni; şi se înfrăţise cu Ringo pentru a scăpa împreună de boală, pentru a recâştiga dragostea de viaţă şi a iubi zâmbetul candid al florilor şi al primăverii. Şase luni au stat la munte nedespărţiţi şi acolo Micu l-a învăţat, cu blândeţe, toate tainele are i-au adus astăzi faima de cel mai bun câine poliţist. Ce om minunat era Micu şi câte cazuri au rezolvat împreună până acum... Şi vor mai rezolva...

— Ce-i, băiatule? se trezi, Ringo mângâiat de Micu. Unde te gândeşti, eşti trist sau mi se pare mie?

Ringo scânci, şi mătură pământul cu coada. Îi plăceau mângâierile şi aplecă capul ca să primească tot mai multe.

— Am impresia că ţi-e foame şi nu îndrăzneşti să ceri. Te aşteaptă o misiune grea, Ringo! E poate cea mai grea misiune a ta de până acum, fiindcă n-ai fugit niciodată atâta. N-avem încotro, trebuie să învingem greutăţile împreună. Am scăpat noi de boala aceea chinuitoare, darămite de o misiune ca asta. Cât am stat la munte, te-ai fortificat, iar boala s-a stins complet, aşa că nu mi-e teamă. Trebuie să-l prindem pe criminal. Trebuie, ai auzit ce-a spus Alina.

Ringo deveni mai vioi şi se ridică în picioare, îndrăznind să lingă mâinile stăpânului său. Când Micu pronunţa cuvântul „Trebuie!” lui Ringo i se zburlea părul şi se înverşuna în sine pentru reuşită. Era hotărât şi de astă dată să-şi ducă misiunea la bun sfârşit, deşi înţelegea, după gesturile şi feţele crispate ale celor din jur, că era o misiune foarte grea. Niciodată nu-i văzuse atât de agitaţi, cu atâtea semne de întrebare pe chipuri, cu atâtea emoţii care prevesteau un efort neobişnuit. La ultima misiune,

căpitanul Roman fusese lovit cu un cuţit în picior; acum se aşezase pe iarbă şi-şi refăcea pansamentul. Veni fără comandă lângă căpitan şi se aşeză drept în faţa piciorului oblojit, scheunând în dorinţa de a-i spune că-i înţelegea durerea. Căpitanul îl mângâie, îl culcă la pământ şi începu să se joace cu el. Micu îi privi. Ringo făcea aceleaşi mişcări ca atunci când se juca cu copiii. De multe ori treceau prin faţa grădiniţei şi câinele se oprea şi se uita la copii. Micu îl lăsa să privească şi, ca să nu se simtă stânjenit, se apleca în faţa lui mângâindu-l. Copiii veneau atunci cu toţii în jurul lui Ringo, îi făceau bezele, îi ofereau mâncare din ghiozdane şi se îmbulzeau să-l mângâie. Ringo se uita insistent la Micu, să-i dea voie să se joace cu copiii şi de fiecare dată primea aprobarea. Atunci era fericit. Întâi îl apuca pe stăpân de pantaloni, ca să-i arate că pe el îl iubeşte mai mult, că lui îi datorează existenţa sa, apoi se lansa în joc. Se făcea că se repede spre ei, dar se lăsa la pământ şi înainta tiptil-tiptil; copiii încetau să se teamă şi se distrau de minune. Doi dintre ei, Codruţ şi Mihai, pe care îi salvase de la moarte, îl vizitau duminica la miliţie. Ajunsese să le simtă lipsa atunci când nu-i vedea mai mult de o săptămână. Codruţ venea de multe ori însoţit de părinţi, iar mama lui când îl vedea pe Ringo începea să plângă. Ringo se simţea atunci şi mai mândru, lătra ca să-l audă Nada şi împărţea cu ea aceste bucurii. Nadei nu-i putea, spune că el îl salvase de la moarte pe Codruţ, dar ea, cu instinctul ei, înţelegea tot şi-l admira. Mâncau împreună din bunătăţile aduse de copii, iar când erau lăsaţi amândoi în cuşcă, se învârteau unul în jurul celuilalt, el se prefăcea c-o muşcă, iar apoi ea i se aşternea cuminte la picioare.

— Gata, Ringo! Ajunge! îl opri Micu din joaca în care se lansase cu căpitanul Roman.

Căpitanul îşi scutură hainele, urmărindu-l cu coada ochiului pe Ringo care devenise foarte serios. Stătea într-un colţ şi aştepta. Micu aşează jos gamela cu mâncare.

— Treci la masă, te rog!

Ringo adulmecă şi desluşi uşor că era vorba de biscuiţi cu lapte, o mâncare uşoară care i se dădea, de regulă, când avea o misiune grea. La urma urmei, în privinţa mâncării Ringo se putea crede un alintat. Niciodată nu avusese grija zilei de mâine, iar Micu nu întârziase vreodată de la ora mesei, pregătindu-i mâncare cu o meticulozitate de bucătar. Niciodată nu-i dădea să mănânce până nu făcea puţină mişcare. Îl scotea din cuşcă, pe el şi pe Nada, şi după ce se jucau pe săturate, îi punea să sară obstacolele din curtea miliţiei, anume pregătite, făcându-i să se întreacă unul pe celălalt. Nada, până să-i crească pântecele, i-o lua înainte de multe ori şi el simţea o oarecare ciudă. Ciuda-i era şi mai mare când vedea pregătită maşina miliţiei pentru plecare în misiune, şi în locul său era luată Nada. Atunci, de necaz, refuza hrana şi chiar refuza să se joace. Dar Micu îl împăca, îl lăsa să înţeleagă că-l iubeşte aşa cum l-a iubit când au fost şase luni nedespărţiţi la Buşteni, dar că şi Nada are aceeaşi „meserie”…

— Nu prea-i place mâncarea, ce se petrece cu el? observă căpitanul Roman.

— Cred că e tulburat de ceva, răspunse Micu. Nu-mi dau seama… N-a mai fost aşa de când era bolnav. Cred că-i lipseşte Nada.

— Tot ce se poate, murmură căpitanul mutându-şi privirea la şeful de post. Am nevoie de dumneavoastră să mobilizaţi cetăţenii din Piscul Corbului şi din Pogoane.

— Am înţeles, răspunse Năstase. Pot pleca?

— Şi încă urgent! accentuă căpitanul Roman.

Şeful de post plecă. Micu îşi orândui totul în raniţă şi scoase coarda de conducere a lui Ringo.

— Atacăm? făcu Iancu nerăbdător.

— Imediat, spuse Micu. Să vedem dacă o să te ţină picioarele.

— Poate nu ştiţi că am făcut armata la vânătorii de munte, se simţi Iancu lezat. Cred c-o să rămân în cursă numai eu şi Ringo… Vreau să-mi justific cinstea, pe care mi-

aţi acordat-o în faţa sătenilor, de a fi partenerul dumneavoastră…

Căpitanul Roman veni lângă Iancu, îl mângâie uşor pe umăr:

— Eşti un om bun, Iancule! Îmi pare bine că te am alături de mine.

Iancu roşi. Ringo, văzând gestul prietenos al căpitanului, mârâi uşor. Micu observă şi făcu semn din sprâncene spre căpitan. Roman înţelese şi se apropie de Ringo. Micu nu prea înţelegea de ce animalul avea nevoie în acele momente de atâta afecţiune. Ridică mirat din umeri şi gândul îi fugi la căpitan căci, de fapt, ofiţerul îl îngrijora. Cu câteva zile înainte, într-o misiune asemănătoare, care se desfăşurase tot într-o pădure de munte, „clientul” fiind un evadat, ofiţerul, fusese rănit la piciorul drept, iar medicii îi recomandaseră repaus total. Roman sfidase prescripţiile medicale şi pornise din nou la drum… Va rezista, oare, piciorul său la un asemenea drum, la o asemenea fugă? Îl ştia neînduplecat pe căpitan, dar acum se îndoia că va putea duce cursa până la capăt. Ştia că Roman este un om hotărât, pe care nimic nu-l abate de la ţelurile sale, de la convingerile sale.

Roman se opri din joacă, se uită la ceas. Micu îi făcu un semn lui Ringo şi acesta intră în tensiunea specifică dinaintea misiunii. Faptul că el trebuia să-şi înceapă misiunea se desluşea foarte limpede din privirile care-l înconjurau şi de la batista pe care Micu o păstra cu multă grijă în punga de plastic. Micu scoase punga la vedere; câinele mirosi adânc batista, o adulmecă şi porni într-o goană nebună. Echipa îl urmă. Ringo făcea eforturi care îi înăspreau muşchii, îi zbârleau părul şi-i dădeau o înfăţişare feroce. Adulmeca tot mai des urma, se concentra asupra ei, iar când avea senzaţia că a pierdut-o din cauza vântului, se oprea în loc şi cerea batista prin mişcări nerăbdătoare din bot.

— Hai, Ringo, miros urma! îl îndemna Micu.

Lui Roman aproape că-i pierise răsuflarea de la durerea

pe care i-o pricinuia rana de la picior. Începu iarăşi să plouă. Misiunea lui Ringo deveni din ce în ce mai dificilă. El făcea apel tot mai des la batistă, dar nu se lăsa... În ciuda kilometrilor parcurşi, înainta cu înverşunare, fiindcă încă mai mirosea urma... Micu găsise o soluţie salvatoare pe care n-o mai încercase până atunci cu Ringo: îi legase de gât punga de nailon care conţinea batista asasinului. De câte ori era în impas sau vântul îi arunca mirosul lateral Ringo făcea un pas sau doi paşi la dreapta ori la stânga, găsea un fir din vechiul miros şi-l împrospăta cu cel din pungă şi apoi pornea mai departe... Credea în reuşită, credea că va învinge. Aruncând o privire în spate, observase că alergau cot la cot cu el trei oameni, care sentreceau în eforturi. Nu-i plăcea că prietenul său, căpitanul Roman, rămânea tot mai în urmă, şchiopătând. El, Ringo, ar fi dorit să se oprească, să încetinească mersul, dar instinctul îi spunea că „prada" nu-i prea departe şi nu-i va putea scăpa. Înainta dârz, cu botul aţintit mereu în jos.

— Stai, Ringo! Facem o pauză, spuse Micu observând că Roman fugea din ce în ce mai greu. Avem nevoie cu toţii de o pauză...

— Nu trebuia să-l opreşti, replică ofiţerul. Încă fugea destul de întins...

— E adevărat, tovarăşe căpitan, însă eu am cam obosit, de Iancu nici nu mai vorbesc, ia uitaţi-vă la el!

Iancu gâfâia ca o locomotivă şi abia îşi trăgea sufletul. Auzind de pauză, se aşeză imediat lângă trunchiul unui brad bătrân. Căpitanul îi întinse bidonul cu apă:

— Dacă nu mai merge, poţi să renunţi.

— Nu! Nu!... protestă Iancu şi prinse să bea cu sete. Nu renunţ chiar dacă m-ar omorî cineva, spuse el şi se şterse ţărăneşte, cu manşeta hainei, la gură. Dumneavoastră eraţi într-o vreme la mulţi paşi în urma mea, dar aţi avut voinţă să învingeţi durerea de la picior şi m-am pomenit că mă depăşiţi în fugă, fără să aud măcar un geamăt. Eu de ce n-aş avea o asemenea voinţă?

— Dar nu despre asta este vorba, spuse Roman. Este

vorba despre un efort epuizant, la care nu orice organism poate rezista. Trebuie să fim sinceri cu noi.

— De acord, dar dumneavoastră, ca piciorul…

— Eu… Eu sunt obişnuit cu astfel de eforturi, zâmbi Roman. Apoi rana nici nu mă mai doare, căută el un argument pe care să-l creadă şi Micu.

— Lăsaţi, ştiu că suferiţi, stărui Iancu. Se vede pe faţă, ce dracu'. Apoi, uitaţi, pansamentul a-nceput să… Nu-i a bună. Rana sângerează… Am învăţat în armată că o rană sângerândă trebuie strânsă foarte bine pentru a se preveni hemoragia. Daţi-mi voie.

Spunând aceste cuvinte, se descheie la haină, rupse o fâşie din cămaşă şi i-o întinse lui Roman. Ofiţerul fu mişcat de gest şi-l privi pe Micu. Subofiţerul aprobă imediat din cap. În ochii lui se putea citi îngrijorarea. Puţin stânjenit că Micu îi intuise suferinţa şi că probabil se îndoia că va reuşi să facă faţă acestui maraton, strecură puţin nervos, fără să-l audă Iancu:

— Crezi că nu ştiu că pentru mine la-i oprit pe Ringo din cursă?

— Nu pentru dumneavoastră, ci pentru Iancu. Dumneavoastră eraţi cu mulţi paşi înaintea lui.

— Mă păcăleşti, ştiu, nu se lăsă Roman. Când eu eram în urma lui Iancu, ţi-am văzut privirea îngrijorată şi am luptat ca să-ţi arăt că te înşeli. Ringo trebuie să meargă înainte, altfel nu vom mai reuşi să punem mâna pe asasin. Îţi dai seama cum aleargă el în aceste clipe, cum se îndârjeşte să prindă puteri şi să tot fugă?

— Bineînţeles, însă nu vă gândiţi şi la Ringo? se lansă Micu într-o nouă stratagemă. Şi el trebuie să se odihnească,

— Nu, nu pentru asta l-ai oprit, îl contrazise căpitanul. Ringo s-a odihnit de mai multe ori, în pauze scurte, în picioare, iar acum prinsese parcă mai multă vlagă şi viteză. Fii sincer, am dreptate?

— Numai pe jumătate, zâmbi Micu în semn că începuse să cedeze. Ringo a iuţit pasul într-o goană prea nebună. L-aş fi lăsat dacă mi-aş fi dat seama după unele semne că

asta se datorează apropierii de ţintă. N-a fost însă aşa, îl cunosc foarte bine. Încordarea întregului corp şi coada ţeapănă îmi spuneau că efortul, lui are ceva care ţine de-o învrăjbire căreia nu-i găsesc niciun motiv. V-am spus, se petrece ceva cu el, presimte poate ceva. Sau îl îndârjeşte sângele de pe batistă. Niciodată, nu l-am văzut în asemenea salturi crâncene pe urmele unui criminal, Parcă Nada ar fi victima, iar el nu vede în faţa ochilor decât imaginea răzbunării. Nu-l înţeleg... Oricum, trebuie să-l opresc, deoarece accelerarea vitezei îi dăunează respiraţiei şi apoi nemijlocit mirosului. Dacă respiraţia nu se face în deplină concordanţă cu pasul, oricât de viguros ar fi câinele, capătă o senzaţie de sufocare... Nu oare aşa simţim şi noi? Chiar nu vă palpită inima un pic? Atunci vă daţi seama de ce-am oprit...

— Bine, m-ai convins, bombăni Roman.

Căpitanul se apropie de Iancu, care nu îndrăznise să se amestece în vorbele celor doi miliţieni.

— Gata, mă bucur că v-a convins, strecură el bucuros când mâna ofiţerului se întinse după feşă. O să vă fie mult mai bine.

— Îţi mulţumesc, spuse Roman.

Ringo veni lângă cei doi miliţieni. Se aşeză chiar în apropierea piciorului rănit al lui Roman şi urmări toate mişcările pe care le făcea stăpânul său. Apoi se apropie de punga în care se afla batista asasinului, dornic să plece cât mai repede pe urmă, să-l descopere pe făptaş, dar să nu mai ştie că prietenul său, căpitanul, suferă şi se chinuie.

— De ce n-a mâncat? întrebă căpitanul.

— Nu poate... Noi am putut?

— Nu...

— El se tânguie alături de noi şi nu poate pune gura pe nimic până nu ştie că şi-a dus misiunea la bun sfârşit. În fond, ce să vă mai explic eu, îl cunoaşteţi ca şi mine.

— Da, este un câine formidabil, de aceea îl iubesc atât de mult.

— Credeţi că-l iubiţi mai mult decât mine?

— Greu de făcut o comparaţie. Ştiu că iubirea ta are multe nuanţe, pentru că tu l-ai descoperit, l-ai îngrijit şi l-ai dresat. Dar şi eu îl iubesc mult! Nu ţi-am spus niciodată, l-aş vrea şi eu pe Ringo.

— Cum? Nu vă înţeleg… bolborosi Micu.

— După ce va ieşi la „pensie”, vreau să fie al meu, să-i ofer o bătrâneţe tihnită.

Micu îşi mutase privirea undeva în gol, prin culoarul lăsat de două crengi de brad.

— N-am să vi-l las niciodată! Vă puteţi imagina cât am trudit cu el? Îl consider ca o parte din mine. Dacă ar fi vorba să mi se ia o mână sau un picior în locul câinelui, zău că le-aş oferi fără şovăire!

— Te înţeleg, dar mă gândesc că tu mai ai un câine, pe Nada. Cu ea ce-ai de gând?

— O păstrez şi pe ea, chiar dacă va îmbătrâni mai repede decât Ringo. Şi ea m-a slujit şi mă slujeşte cu credinţă, aşa că nu pot fi neomenos. Cine mă poate obliga să mă despart de câinii cu care am lucrat? Oricine va înţelege că aceste animale au fost viaţa mea, că împreună cu ele eu am practicat o meserie în care am pus pasiune şi dăruire. Am totuşi o soluţie care cred că vă va surâde. Nada trebuie să nască din zi în zi, şi am să vă dăruiesc un căţel, un căţel al ei şi-al lui Ringo. Am să vi-l dresez chiar eu.

— Fie, spuse Roman. Îl încânta ideea că micuţul câine lup va deveni într-o zi un faimos câine poliţist, ca şi Ringo. În fond, Ringo nu trebuia să aibă şi el un succesor? Ne cunoaştem de multă vreme, dragă Micule, şi cred că tu eşti acela care ai dreptate.

— Să-mi daţi şi mie un pui, vă rog! se auzi din spate vocea lui Iancu, care asistase până atunci în tăcere la discuţie.

— Pentru asta trebuie mai întâi să-l meriţi, îi făcu Micu cu ochiul.

— Atunci o să-l merit, spuse Iancu. Ce facem, nu mergem?

— Numai să te ţină picioarele, că de-abia de-acum încolo

începe distracţia, râse Roman.

— Vai de mine, tovarăşe căpitan. Nu ştiţi dumneavoastră cât eram de-al dracului când eram mic şi săream toate gardurile după găinile vecinilor. M-au alergat o săptămână şi tot nu m-au prins până nu m-am predat eu la post.

— Păcat că nu te-a alergat atunci Ringo, zâmbi Micu. Numai aşa aş fi crezut că ţi-ai format nişte muşchi de oţel, care să-ţi prindă bine acum şi să-l poţi însoţi.

— Cu el nu m-aş fi încumetat, râse şi Iancu. Te frige în tălpi când te gândeşti că se apropie cu colţii lui. De-asta-mi doresc unul ca el, ca să-mi alunge toţi nepoftiţii care râvnesc vara la cireşele mele, iar toamna să-mi alunge porcii mistreţi de la porumb. Câinii noştri nu fac două parale. S-au învăţat cu mâncare multă şi le e frică chiar şi de animalele mai slabe decât ei. Au uitat să şi mai latre, zău!

— Atunci în mod sigur îţi trebuie un câine poliţist, îi zâmbi Roman. Are să se înveţe şi el la cireşe şi la mâncare de n-ai să-l mai poţi plimba prin curte nici trăgându-l cu sania.

— Mă bag la şcoală, şi tot am să-nvăţ să-l dresez, ştiu eu unde bateţi!

— Tot ce se poate, dar ai depăşit vârsta, Iancule!

— Vă înţeleg, spuse Iancu. Îmi doresc mult un asemenea câine... Am vreo şansă?

— Una parcă totuşi ar fi, murmură Micu, trăgând cu coada ochiului la căpitan. Având în vedere că nu eşti prea pretenţios în privinţa treburilor la care vrei să-l foloseşti, mă gândesc că ţi-ar prinde foarte bine un câine mai bătrân, care este mai învăţat şi mai cumpătat decât unul mai tânăr.

— Da, îl vreau şi aşa, dar cum să fac? întrebă Iancu repezit.

— Am un coleg căruia i s-a repartizat un câine tânăr, dar nu se-ndură să renunţe la cel cu care a lucrat până acum şi care nu-i chiar bătrân. Am să-l conving să ţi-l dea ţie, spunându-i că iubeşti mult câinii şi că ai toate condiţiile să-i oferi o viaţă fără griji.

— Abia aştept...

— Dar colegul meu are să-ţi pună şi el o condiţie.

— Oricare, zise Iancu fără şovăire.

— O să vină din când în când să-l vadă. Noi nu ne putem despărţi aşa uşor de câinii pe care-i iubim…

— Vai de mine… Poate să vină când vrea. Oricând va fi bine venit şi va fi oaspetele meu de cinste. Mă va învăţa şi pe mine câte ceva. În plus, abia aştept să-mi povestească despre isprăvile pe care le-a făcut câinele la miliţie. Mamă, mamă! Ce-or să se bucure băieţii mei, Neluţu şi Eugen, când l-or vedea, şi cum au să-l mai îngrijească… Dar cum îl cheamă, tovarăşe plutonier?

— Tăun, zâmbi Micu, pregătindu-şi raniţa pentru a începe din nou „asaltul”.

Observând că Micu îşi pune raniţa în spate, iar ceilalţi doi însoţitori s-au ridicat în picioare, Ringo deveni neliniştit şi se scutură de câteva ori, alergând uşor în jurul stăpânului său. Se dezmorţea şi căuta să-şi recapete vioiciunea. Căpitanul Roman privi la ceas.

— Mai avem de recuperat cam două ore. Poate şi mai puţin, dacă presupunem că asasinul s-a odihnit şi el.

— În mod sigur s-a odihnit, îl îmbărbătă Micu. E şi el om, nu e motor…

— Numai că pentru noi va fi mai greu acum, zise Iancu privind la piscurile înzăpezite ale trecătorii din zare.

— Bine, măi Iancule, tocmai tu te vaiţi? îi aruncă subofiţerul. Ce spuseşi mai adineauri?

— Am zis şi eu aşa, dar o să trecem ca o săgeată.

— Bine, să te vedem…

Subofiţerul îşi mută privirea la cerul plumburiu. Faţa i se crispă pentru o clipă gândindu-se la misiune şi îl mângâie pe Ringo. „Concentrează-te la maxim, fiindcă aştept de la tine mai mult ca niciodată…” Câinele parcă înţelese ce-i transmisese stăpânul său şi căută cu botul în sus punga de nailon care conţinea „oxigenul” lui. Dresorul o scoase şi-i băgă botul în ea, ţinându-l aşa câteva clipe pentru a adulmeca bine urma de miros. Când Ringo mişcă din bot puţin iritat, înlătură punga, desfăşură coarda de conducere

şi dădu comanda:

— Urma, Ringo! Urma!…

Câinele lăsă botul în jos şi căută în jur. Când găsi „firul” se uită scurt la stăpânul său şi porni. Se concentra tot mai tare şi nu-i mai păsa de nimeni din jurul său. Îşi cunoştea prea bine misiunea şi ştia ce pretindea Micu de la el. Odihna îi prinsese foarte bine şi se dezlănţuia după menirea sa de câine poliţist, mai ales că urma i se părea proaspătă, iar vântul şi zăpada nu-l mai sâcâiau. Dar această bucurie a sa nu dură mult. Ajunsese acum pe pantă; obstacolele din drum îl împiedicau să înainteze într-un ritm constant şi-l oboseau peste măsură. În plus, se stârnise iarăşi un vânt foarte puternic. Pentru Ringo, vântul devenise un adevărat calvar, chiar dacă Micu îi legase din nou de gât punga de nailon, ca să-şi poată împrospăta mirosul. Degeaba, nu mai putea face faţă: vântul deplasase la distanţe prea mari urma de miros a criminalului, iar câinele mai mult bâjbâia. Micu se gândi că ar fi bine să facă o nouă pauză, cu atât mai mult cu cât căpitanul Roman începuse să şchiopăteze şi făcea eforturi supraomeneşti să menţină ritmul. După urma pe care o adulmecase câinele şi pe care îi condusese de la ultimul popas, aproape trei sferturi de oră, membrii echipei de urmărire îşi dădură seama că asasinul abordase pieptiş pante şi creste greu accesibile, care ocoleau drumul obişnuit şi-l fereau de priviri străine. Micu presupuse că pe un asemenea vânt şi criminalul se va adăposti sub un mal sau sub un brad stufos şi că nu mai poate înainta prea mult, fiind probabil şi el obosit. Necazul cel mare era ca el să nu fi ajuns cumva dincolo de coama piscului. Subofiţerul se consolă la gândul că urmăritul nu putuse ajunge totuşi chiar până acolo, deoarece ei fugiseră într-un ritm neobişnuit de rapid, iar după unele manifestări ale lui Ringo presimţea că nu se află cu mult înaintea lor. Ceea ce-l îngrijora mai mult era rana de la piciorul căpitanului. Rana sângera tot mai tare şi probabil durerea bloca muşchiul piciorului. Se mulţumi însă cu gândul că ofiţerul nu va rămâne singur acolo în munte, că Iancu va avea grijă de el

până vor primi ajutor. Hotărî, deci, să facă o nouă pauză, să se adăpostească cu toţii undeva de vântul acela năpraznic; constată însă că Ringo se încăpăţâna să tragă şi întindea coarda de conducere într-un efort care-l apropia de epuizare. Urmă o nouă întindere de coardă, o mică furie din partea câinelui şi Micu smuci de funie. Pe Ringo îl duru şi nu-i conveni deloc. Mai încercă un efort şi, la o nouă smucitură mai puternică, se opri în loc şi aşteptă fără să întoarcă privirea înapoi. Asculta cum se apropiau de el paşii stăpânului şi se gândea că va fi pedepsit.

Inima i se făcuse cât un purice, fiindcă rareori Micu îl pedepsise prin trageri de lesă. Acum îşi dădea seama că greşise probabil prea mult. El voise numai să găsească urma, de aceea se pierduse aşa. „Să fi făcut, oare, şi altă greşeală?” Paşii lui Micu erau tot mai aproape de el… gata, l-au ajuns! Din instinct, îşi lăsă capul şi gâtul mai în jos, ca lovitura să nu fie prea dureroasă, şi începu să tremure. Stăpânul său însă nu-l lovi, îl atinse numai uşor cu coarda peste bot şi îl mustră:

— Nu întinde coarda… Nu! Aşa n-o să poţi termina cursa, mai ai mult efort de făcut. Nu, am spus!

Şi-l mai atinse o dată cu coarda. Câinele clipi mărunt din ochi, cu urechile lăsate moale în jos, şi se culcă la pământ fără comandă, în semn că înţelesese ce i se cerea, îndrăzni să dea uşor din coadă şi să-şi privească stăpânul în ochi. Nu primi altă dojană, fiindcă Micu ştia că Ringo era foarte sensibil la cuvântul „Nu”!

Aşteptând cu sufletul la gură această nouă pauză, căpitanul Roman şi Iancu se aşezară într-o viroagă, protejată de crengile unui brad care crescuse pe buza râpei. Având gurile uscate de la fugă, plimbară de la unul la altul o sticlă şi după ce băură cu sete se apucară să se şteargă de transpiraţie. Numai Micu nu se grăbea să bea din sticla cu apă şi părea că nu-l interesează odihna. El rămăsese în picioare lângă câinele său şi, spre uimirea lui Roman şi a lui Iancu, îi dădu din nou lui Ringo urma de miros, desfăşurând coarda de conducere. Bucuros că poate

fi din nou în graţia stăpânului său, animalul începu să caute în jur urma asasinului. O găsi după oarecare trudă şi, când se arcui să pornească pe urmele ei, Micu îi dezlegă de la gât coarda, Ringo, cu inteligenţa şi sensibilitatea lui deosebită, începu să scheaune în surdină de bucurie şi să dea vânjos din coadă, uitând că adulmecase urma fugarului şi că i se ordonase misiunea.

— De ce a fost nevoie de lecţia asta? întrebă Roman, în loc să simtă pedeapsa tu îi iei coarda de la gât?

— Trebuie să ne îngrijim de piciorul dumneavoastră, spuse subofiţerul.

— Lasă grija pentru rana mea, că nu mă mai doare de când ai refăcut pansamentul. Pot să alerg în continuare încă o sută de kilometri.

— Degeaba încercaţi să ne înşelaţi, interveni Iancu. Nu vedeţi că sângerează şi mai tare?

— O nimica toată, nu se dădu bătut căpitanul. Mai strâng puţin feşa şi totul s-a aranjat. Nu cumva vă trece prin gând să abandonăm cursa, pentru un fleac de rană, o simplă zgârietură?

— Nu, n-o vom abandona, zise Micu cu un aer grav. Ne-am chinuit prea mult până să ajungem aici.

— Şi atunci, de ce vă uitaţi aşa la mine? Insistă Roman.

— Fiindcă n-o să mai puteţi fugi mult! nu-l menajă subofiţerul. Dacă-mi permiteţi…

— Fără comentarii! ordonă căpitanul. Eu răspund de îndeplinirea misiunii şi tot eu hotărăsc ce trebuie făcut şi ce nu.

Căpitanul Roman se ridică primul în picioare şi, privind la norii învolburaţi care se hărţuiau gata să se ciocnească, dădu comanda:

— Gata! Sus, că ne ameninţă ploaia! Deşi vântul nu vrea să se potolească, avem datoria să încercăm. Fugarul ne aşteaptă în mod sigur, glumi el, şi ar fi păcat să nu-i îndeplinim dorinţa…

Urmărirea reîncepu într-un ritm diavolesc, avându-l în faţă pe Ringo, care, descătuşat de coarda de conducere,

găsise repede urmă de miros undeva cam la treizeci de metri lateral de locul unde o pierduse. De această dată, pentru ca oamenii să poată ţine pasul cu el, aruncă scurte priviri în spate şi îşi regla eforturile, pentru a menţine o cadenţă constantă. El ar fi vrut totuşi să înainteze mai repede, mai în forţă, dar simţea că ei se descurcau anevoie pe pantele tot mai abrupte. Şi poate totuşi aceste dificultăţi ar fi fost învinse nu chiar atât de greu, dacă n-ar fi început să plouă din nou. Terenul era şi aşa destul de umed şi denivelat, însă ploaia îl făcuse alunecos şi foarte primejdios de străbătut. Picioarele alunecau cu uşurinţă: cotloane scurte, gropi, viroage sau văi abrupte erau mascate de stufăriş, de poteci întrerupte sau de un luminiş fals. Câinele era vizibil marcat de nelinişte şi făcea eforturi disperate pentru a nu pierde urma. Ca şi boarea de zăpadă de mai înainte, picăturile de ploaie îl iritau la nas şi spălau într-atât mirosul, încât animalul aplecase botul la câţiva centimetri de pământ, iar de multe ori căuta, dezorientat, minute în şir. Micu îl ajuta de fiecare dată lipindu-i de nas batista asasinului. Câinele avea o misiune deosebit de grea şi Micu nu pregeta să-l îmbărbăteze tot mai des prin cuvinte calde: „Hai, Ringo, ştiu că tu nu te dai bătut! Sunt sigur că vei reuşi!” Cum auzea aceste îndemnuri, animalul se chinuia mai mult în stăruinţa lui.

…Ploaia măruntă care continua să cadă din norii neprietenoşi era însoţită acum şi de un frig tăios, care creştea pe măsură ce urcau. Înaintarea pe urmele fugarului devenise o obsesie, iar acest marş forţat îi aduseseră pe membrii echipei într-o stare de oboseală de neînchipuit cu toţii treceau prin clipe dificile şi numai îndârjirea le mai dădea putere. Ringo avea însă tot mai multă vioiciune, fiindcă găsise – incredibil în acele condiţii – un culoar de miros al urmei fugarului şi pe care stăpânul său îl atribuise, la întâmplare, numai frigului care putea să conserve un miros chiar şi pe burniţă. Mânat de acest culoar proaspăt, Ringo accelera ritmul. Aruncând o privire scurtă în spate, observă că însoţitorii săi îl urmau cu aceeaşi tărie,

supunându-se unui plus de efort. Căpitanul Roman, care începuse să rămână tot mai în urmă, le făcu semn celorlalţi că este de acord cu noua sforţare impusă de câine şi să nu-şi facă griji în privinţa piciorului său rănit. Cursa continuă cu şi mai multă râvnă, dar la un moment dat se-ntâmplă ceva neprevăzut: ofiţerului Îi fugi o piatră de sub picior şi, alunecând, dădu să se prindă de o cetină ca să nu cadă în prăpastie. Rădăcinile bradului tânăr se desprinseră însă uşor şi căpitanul se prăvăli în vale. Agăţându-se ca prin minune de un colţ de stâncă. Micu şi Iancu, extenuaţi de efortul depus, nu auziră zgomotul pietrei rostogolite şi nici zgomotul produs de căderea căpitanului. Ringo, care alerga mai departe, ciuli deodată urechile şi se opri brusc. El întoarse capul înapoi şi scheună puternic, ca în faţa unui pericol iminent. Se-ntoarse fără niciun fel de comandă şi, părăsind urma de miros, se îndreptă într-o goană nebună spre locul unde se-ntâmplase accidentul căpitanului. Micu şi Iancu rămaseră uimiţi când văzură câinele venind ca o săgeată spre ei.

— A-nnebunit, tăticule! se sperie Iancu. Doamne, am crezut că-i diavolul!...

Ajuns numai din câteva salturi în locul unde Roman se ţinea cu braţele de stâncă, Ringo începu să urle ca de moarte. Micu înţelese că Ringo îl chema în ajutor şi se îndreptă într-acolo tot într-o fugă. Câinele îl întâmpină prin salturi scurte şi i-o luă înainte până la marginea stâncii. Micu îl urmă şi când văzu scena îşi duse mâna la frunte, dar se dezmetici într-o clipă. Aducându-şi aminte că are coarda de conducere în rucsac, o scoase repede şi i-o aruncă ofiţerului, care ajunsese la capătul puterilor. Roman se prinse de coardă cu o ultimă sforţare şi, privind în sus, zări capul lui Ringo care se agita în marginea prăpastiei. Micu începu să tragă puternic, strigând în acelaşi timp la Iancu să-i vină-n ajutor. După alte sforţări, ofiţerul fu salvat. Avea faţa crispată şi palidă. Dacă Ringo n-ar fi auzit zgomotul pietrei care i se prăvălise sub picior şi n-ar fi simţit pericolul în care se afla... Dacă Ringo...

— Of, Ringo! Salvatorul meu! murmură ofiţerul.

Iancu veni repede la el. Ofiţerul se accidentase serios, iar primejdia şi eforturile pe care le făcuse să se salveze îl epuizaseră. Micu îşi umezi batista cu apă şi începu să-l frece pe faţă, iar Iancu îi suflecă pantalonul plin de sânge până deasupra rănii. Apa rece îl făcu pe căpitan să se învioreze; încercă să se ridice în capul oaselor, dar nu reuşi din cauza durerii de la picior.

— Nu-i grav! Nu-i grav! zvâcni el din cap. Nu trebuie să vă ocupaţi de mine!

— Staţi liniştit. Nu încercaţi să faceţi niciun efort.

— ... Nu-i grav!... Nu-i grav!...

— Un pic de răbdare, zâmbi Iancu, ştergând rana cu batista umezită.

— Nu-i aşa că nu-i grav? se sforţă căpitanul să-l privească în ochi.

— Nuu... O zgârietură, acolo!

Micu îi făcu semn lui Iancu să prindă de o parte a cămăşii pe care o trecuse pe sub piciorul rănit al ofiţerului. Iancu o prinse, trase uşor o bucată spre el, şi împreună cu subofiţerul înfăşurară bine feşa în jurul rănii, apoi o strânseră cu putere făcându-i două noduri trainice.

— Ah! Ah... scrâşni Roman mişcând capul de durere când într-o parte când în cealaltă. Nu e grav, vă asigur...

— N-are sens, trebuie să m-ascultaţi, hotărî Micu să-i spună adevărul. Sunteţi accidentat grav la picior şi nu mai puteţi fugi...

Roman se încăpăţână şi, cu un efort intens, se ridică sprijinindu-se pe piciorul nevătămat. Puse nesigur celălalt picior pe pământ şi nesimţind nicio durere, exclamă:

— Aţi văzut că merge?...

Nu făcu însă câţiva paşi că durerea îi prinse piciorul rănit ca într-o menghină. O toropeală ameţitoare îi invadă tot corpul. Micu şi Iancu îl prinseră de sub braţe şi îl aşezară cu grijă pe iarbă. Roman închise ochii ca un copil ruşinat.

— Lăsaţi, drept răzbunare, tot o să-l prindă Ringo, căută să-l consoleze Micu.

— Ringo şi cu cine? deschise ochii ofiţerul intuind intenţia lui Micu.

— Ringo şi cu mine, răspunse subofiţerul foarte calm. N-avem altă soluţie.

— Şi cum adică, eu să nu merg? făcu Iancu ochii mari. Pentru asta m-am chinuit până aici?

Roman vru să-i ia apărarea lui Iancu, însă Micu rosti înaintea căpitanului:

— Ba da, poţi să mergi, dacă te lasă sufletul să abandonezi aici un om suferind care în orice moment are nevoie de ajutor.

— Eu n-am nevoie de ajutor, făcu Roman.

— Lăsaţi, tovarăşe căpitan, aţi văzut… Apoi, uitaţi-vă şi la Iancu, nu mai poate fugi!

— Nu-i adevărat! interveni Iancu. De ce vorbiţi în numele meu?

— Fiindcă asta este părerea mea. Trebuie să ştii că eu practic meseria asta de mult, că fug în urma câinelui de ani de zile şi am căpătat o rezistenţă ca un alergător de cursă lungă. Măi, Iancule, tu eşti băiat bun! Ai vrut să ne ajuţi şi acum, iată, eşti omul de cel mai mare ajutor. Ce m-aş fi făcut oare, în situaţia de faţă, dacă nu erai tu?

— Aţi fi abandonat cursa…

— Pe câtă vreme aşa, Ringo va fi din nou pe urmele criminalului şi nu ne va scăpa!

Ringo stătea culcat în apropierea lui Micu şi se uita tăcut când la stăpânul său, când la Iancu.

— Vă rog să mă iertaţi, tovarăşe căpitan, spuse Micu. N-am spus nimic cu răutate şi-mi pare rău de ce s-a întâmplat. Sunt sigur că mă înţelegeţi: nu există altă soluţie.

— Bine, bine, făcu Roman stânjenit. Caută să fii prudent. Te aşteaptă cea mai grea cursă de urmărire din viaţa ta. Criminalul, pe lângă avansul pe care-l are, fuge acum cu disperare, fiindcă a fost alertat de Ringo când a lătrat ca să mă salvaţi pe mine.

— Ştiu ce mă aşteaptă, înclină Micu uşor din cap. Vă rog,

însă, să staţi liniştit şi să nu părăsiţi locul, ca să vă găsească ajutoarele pe care le voi trimite. Dacă totul iese bine, mă întorc chiar eu cu ele.

Zicând acestea, subofiţerul chemă câinele. Ringo se ridică şi veni imediat lângă el. Micu îi legă coarda de conducere şi Ringo scânci de mai multe ori, privind pieziş, cu ochi mici, nedumeriţi, la stăpânul său.

— Aşa trebuie, ca să nu ne-nşelăm, îl mângâie Micu. Te-ai învăţat cam rău, afurisitule!

Îl apăsă apoi uşor cu palma pe crupă. Câinele se gudură şi vorba blajină a dresorului îl făcu să uite repede de coardă.

— Hai, Ringo, gata!

...Ringo porni din nou, într-un ritm alert; regăsise culoarul acela proaspăt cu urma de miros a criminalului şi nu-l mai şicana nicio picătură de ploaie. Norii începuseră să se desfacă în forme ciudate, ca apoi să se lase zdrenţuiţi şi fugăriţi de o lumină albastră, care puse repede stăpânire pe cer. Poate doar frigul să fi reprezentat un obstacol pentru Ringo, dar în realitate îl ajuta, fiindcă îi conserva urma şi-i imprima o notă de siguranţă. Galopa într-un ritm care-i convenea atât lui cât şi stăpânului său, nefiind nevoie de nici cea mai mică întindere de coardă. Alerga cu convingere şi foarte stăptân pe urma de miros care se „derula” la nasul său ca firul unui ghem. Pe măsură ce înainta pe povârnişuri şi pe creste tot mai înalte, şi pe măsură ce sfida efortul fizic, curiozitatea lui creştea şi mai mult. Voia să afle tot mai repede cât este „ghemul” de mare şi până unde duce capătul lui...

Micu era satisfăcut că Ringo făcea faţă cu succes pantelor abrupte, sporindu-i încrederea că ei aleargă mai repede decât criminalul şi că poate îl vor ajunge la trecătoare. Ringo se simţea într-adevăr stăpân pe situaţia urmei de miros, ; dar de unde frământarea ciudată care-l cuprinsese? Unele zone foarte întunecoase din pădure, cu atmosfera lor apăsătoare, îi aduceau aminte, în imagini scurte, de Gim. De loviturile pe care le primise de la el, de

nopţile când fusese lăsat în ploaie fără adăpost, de invidia pe care o avusese faţă de câinii graşi, de curte, şi de alte momente sumbre din viaţa lui. Când aceste imagini căpătau contururi mai puternice, câinele arunca scurte priviri înapoi, la stăpânul său cel bun şi, după ce îşi recăpăta sentimentul de siguranţă, făcea un salt şi mai mare înainte. Curios, însă, că aceste amintiri îi reveneau şi mai puternic în minte când întâlnea câte un copac negricios, ale cărui crengi uscate de ger semănau cu nişte gheare. Şi-atunci alerga întins, parcă dorind să scape mai repede de ele. Oare Nada?... Nu, pentru că Micu şi Alina erau prea buni şi n-ar fi putut s-o lase singură. Sigur că da, altfel n-ar fi luat-o din cuşcă. Şi iar alerga să scape de năluci...

— Ce-i Ringo, s-a-ntâmplat ceva? auzi vocea stăpânului său care observase că-ntinde coarda.

Câinele se uită scurt înapoi şi rări pasul. Apărând un luminiş, imaginile sumbre îi dispărură şi începu să-l irite urma de miros. Era o iritaţie care semăna cu un dor de răzbunare pe nălucile din visul de peste noapte. Acceleră ritmul fără voia lui şi lăsă capul mai în jos pentru a fi mai aproape de urmă. Micu interpretă această pornire a câinelui drept o senzaţie de prospeţime pentru că părăsiseră umbra întunecoasă a pădurii şi în faţa lor se deschisese o poiană care ducea spre trecătoare. Erau aproape de vârful muntelui. Hotărî să nu tragă de coardă, pentru a da satisfacţie câinelui. Aerul de munte îi făcea foarte bine lui Ringo; probabil câinele se simţea acolo tot mai în largul său, în pofida unui efort epuizant despre care Micu nu-şi amintea să fi existat vreun alt caz. Ştia despre două cazuri, unul la canadieni, iar altul la englezi, când doi câini parcurseseră distanţe apreciabile pe urmele unor deţinuţi evadaţi şi s-au sacrificat în lupta cu infractorii, însă terenul parcurs de ei a fost la şes. Ori, Ringo al său luptase cu zăpada, cu ploaia şi cu vântul, lupta acum cu muntele... Până să ajungă în poiana aceea, parcurseseră peste douăzeci şi cinci de kilometri, numai în pante care mai de

care mai abrupte, asasinul urmărit dând dovadă că este un excelent căţărător şi că muntele îi este familiar. El alesese muntele crezând probabil că niciun câine de urmărire nu poate rezista unui asemenea efort, iar dacă totuşi se va încumeta o va face greu, mărindu-i şansele lui de a se îndepărta. Crezuse, apoi, că niciun însoţitor al vreunui câine poliţist nu poate avea o asemenea forţă fizică încât să poată rezista până la capăt. Se înşelase, deşi Micu se simţea acum epuizat. De la despărţirea lor de căpitanul Roman şi de Iancu, trecuse mai bine de o oră şi ritmul în care ei urcaseră pantele fusese îngrozitor. Micu încleştase tot timpul din dinţi şi se-ncurajase singur în acest efort, deoarece era conştient că numai aşa îl pot prinde pe criminal. Ajunşi acum în poiană, Ringo, care se dezlănţuise de-a binelea, îi cerea prin salturile lui să nu-l înfrâneze şi să-l urmeze cu un plus de voinţă. Subofiţerul ar fi vrut să se oprească, să facă o scurtă pauză pentru a-şi trage sufletul, dar presimţea că animalul iuţise pasul pentru că se apropia de „ţintă”. Continuă deci să fugă în urma câinelui într-o îndârjire oarbă. Parcurseră, în această fugă bezmetică, distanţa până la o creastă în apropierea trecătorii, distanţă care însumase ca timp douăzeci de minute. Acolo Ringo se opri obosit şi începu să dea târcoale unui obiect. Era haina criminalului. Micu se întinse pe iarbă cu faţa-n jos ca să-şi tragă sufletul, iar Ringo se aşează lângă el, gâfâind, cu limba scoasă. Subofiţerul se şterse de transpiraţie.

— Nu trebuie să facem pauza prea mare, că iar ne îmbolnăvim, îşi mângâie el câinele.

Examină haina pe care o găsise Ringo. După aburii care ieşeau din ea, de la transpiraţie, asasinul o abandonase de puţină vreme, ceea ce însemna că nu era cu mult înaintea lor. Dar, aşa cum procedase până atunci, evitând drumul comun şi mergând tot pe scurtături, ca un bun alpinist, asasinul îşi alesese traseul peste o creastă de lângă trecătoare, care scurta considerabil drumul până-n vale. Subofiţerul împachetă haina, o puse în rucsac, apoi se adresă câinelui:

— Hai, Ringo! Ne-am făcut şi vânători de munte. Încă un efort!...

Ringo dădu uşor din coadă, înţelegând că trebuie să-şi reia misiunea.

— Bea puţină apă înainte... Numai puţină, atât! îl opri Micu. Pe urmă iar tragem mâţa de coadă la spital...

Câinele se linse pe bot, apoi se scutură de câteva ori ca să se-nvioreze. Subofiţerul îi dădu să miroasă haina ucigaşului. Câinele adulmecă, apoi lăsă din nou botul în jos şi începu suişul ultimei creste pe care o mai aveau acum în faţă. Urcă ceva mai greu, fiindcă era şi el frânt de oboseală, dar Micu fu mulţumit de timpul pe care îl „scoseseră" până-n vârf. Priviră-n jos. Criminalul nu se vedea. Reuşise probabil să intre în pădurea din vale, care se afla cam la un kilometru de vârful crestei. „Nu-i prost!" privi Micu în stânga. Drumul trecătorii şerpuia în vale, la patru-cinci kilometri de linia dreaptă a pădurii în care intrase infractorul. Dincolo de pădure: şosea, maşini şi multe alte şanse de scăpare... „Nu-i prost!" repetă Micu în gândul lui. Se uită apoi la Ringo şi-l mângâie!

— Şansele sunt tot la tine, inimosule!...

Începură coborârea. Panta era abruptă, iar pietrele foarte colţuroase. Ringo se descurca destul de bine, fiindcă se strecura uşor printre pietre, însă pentru Micu coborârea era un adevărat calvar. Pietrele umede îi fugeau cu repeziciune de sub picioare şi, ca să-şi menţină echilibrul, să nu cadă în prăpastie, înfrâna de fiecare dată, încordându-şi din răsputeri muşchii. Picioarele sale obosite făceau faţă cu greu acestui efort, iar întinderea musculară o simţea până la coapse. Ar fi preferat să urce o asemenea pantă, decât să o coboare. Tălpile sale erau numai băşici şi imediat ce pantoful călca peste o piatră mai colţuroasă, durerea îl săgeta ca un vârf de lance. Dar voia să câştige timp şi refuza ideea că ucigaşul poate ajunge înaintea lor în vale, la şosea. Prea fusese totul un chin până aici... Când întâlnea în cale un teren mai „prietenos" iar panta era ceva mai lină, sărea alunecând pe spate până dădea de un

obstacol care să-l frâneze şi să-l ajute să revină în poziţia normală. Atunci zâmbea… Zâmbea pentru că câştigase mai mulţi metri în viteză şi căuta cu privirea un al doilea tobogan. Şi iar salt, iar crispări de durere, iar voinţă…

…Când Micu ajunse la capătul coborârii, era aproape sfârşit, dar primul lucru pe care-l făcu se uită la ceas.

— Bravo, Ringo! îşi mângâie el câinele, deşi ar fi trebuit ca felicitarea să-i fie adresată deopotrivă şi lui. Încă puţin şi gata! Hai, Ringo! Urma! Urma, Ringo!…

Îmbărbătat de felicitare şi de mângâieri, dar mai ales de dorinţa arzătoare a stăpânului său, câinele uită că voia o mică pauză şi se lansă înverşunat pe urma de miros.

— Hai, Ringo! Pe el! Pe el, Ringo! auzea îndemnuri repetate din spate.

Micu uitase total de sine, de dureri, de picioare, de inima care-i bătea ca un piston de locomotivă şi alerga ca un lunatic, repetând: „Pe el! Pe el, Ringo! Hoţul, Ringo!…” Imboldurile care veneau tot mai puternic din urma sa îi treziseră din nou lui Ringo acel dor de răzbunare din pădurea întunecoasă şi-l făcură să alerge ca un cal de curse în ultima turnantă.

După trei kilometri parcurşi prin pădure în ritmul acela infernal, Micu simţi că se sufocă; era sleit de puteri şi-i trecu prin gând, pentru prima dată, să abandoneze. „Nu se poate. Trebuie!” încerca să se-mbărbăteze singur, îşi simţea picioarele tot mai grele, iar o căldură ciudată îl toropea. „Trebuie, căci mai este numai un kilometru până la şosea şi adio criminal! Trebuie, căci căpitanul Roman mă aşteaptă accidentat acolo sus. Trebuie!…” Îşi scoase pantofii şi, cu ultimele sforţări, încercă să-i ţină pasul lui Ringo. Deşi obosit peste măsură, câinele se înviorase brusc, dovadă că momentul cheie se apropia. Începuse chiar să i se zburlească părul. Micu mai alergă câţiva zeci de metri şi simţi că, încet-încet, coarda de conducere începe să se-ntindă. Îi părea rău că-l lasă puterile, se chinuia să facă paşii mai mari, însă degeaba, mai mult de atât nu putea. Îşi muşcă buza puternic şi privi înainte, ca şi cum ar vrea să

vadă pentru ultima dată o ţintă pierdută. În acel moment, la vreo treizeci de metri în faţa lui, văzu după un lăstăriş un bărbat care fugea cu paşi mici şi grei drept înainte.

— Hoţul, Ringo! strigă Micu. Hoţul, Ringo!

Câinele se opri cu urechile ridicate-n sus, le mişcă o clipă, apoi după o încordare foarte puternică a trupului se aruncă spre inamic cu toată viteza de care era capabil. Plecase din loc ca un bolid şi Micu era convins că-l va doborî pe ucigaş din prima izbitură. Fugi şi el într-acolo, însă picioarele îi erau mai grele ca niciodată...

Câinele, pe măsură ce se-apropia de infractor, accelera ritmul şi devenea tot mai înverşunat. Criminalul, observând pericolul care venea în urma sa şi la care se aşteptase în fiecare clipă pe parcursul acestei fugi blestemate, se opri în loc. După o clipă o luă din nou la fugă, dar îşi dădu seama că animalul îl va ajunge repede din urmă şi-i va sări în spate. Aşa că se opri iar şi se-ntoarse cu faţa la Ringo, aşteptând să se apere ca o fiară hăituită. Ajungând cam la zece paşi de infractor, Ringo forţă şi mai mult ritmul, dar când se afla aproape de el şi-l privi ca să-i sară-n piept, se-ntâmplă ceva inexplicabil. În loc să sară asupra infractorului, câinele se opri brusc în faţa lui, de parcă ar fi vrut să-l studieze ca pe un obiect necunoscut, îşi reveni şi sări cu forţă, de pe loc, asupra lui, doborându-l, dar simţi în acelaşi timp o căldură sfâşietoare în pântece, care-l făcu să cadă la pământ, să se-ncovoaie şi să chelălăie deznădăjduit.

— Ringo! Ringoo! strigă Micu în timp ce asasinul dispăruse după un tufiş cu cuţitul în mână.

Ajungând lângă câine, îngenunche lângă el, îi atinse rana şi mâna i se umplu de sânge. Sângele îl făcu pe Micu să-şi revină din şoc. Vru să fugă după criminal, dar îşi dădu seama că nu-l mai putea prinde: omul acela coborâse, desigur, povârnişul, ajunsese la şosea, iar de acolo putea oricând să ia o maşină de ocazie. Măcar de-ar izbuti să-l salveze pe Ringo... Îl întinse pe spate ca să-i examineze rana. Câinele gemu de durere. Rana era profundă şi Micu se

întrebă disperat: „De ce-ai ezitat? De ce-ai ezitat? Dacă nu te opreai din salt, l-ai fi învins.” Ringo stătea nemişcat, iar privirea i se-nceţoşa. Micu îi luă pulsul. Constată că bătăile inimii sunt slabe. „E grav! Trebuie dus urgent la spital, altfel l-am pierdut!” Se dezbrăcă repede de haină, îşi scoase cămaşa şi înfăşură cu ea pântecele câinelui, în zona tăieturii, pentru a opri hemoragia. O strânse cât mai tare şi câinele chelălăi.

— Te doare, ştiu, îl mângâie Micu. Dar o să te faci bine, ai să vezi. Tu n-ai să sfârşeşti aşa… Nu te lasă Micu. O să stau şi cu tine în spital, ai să vezi. N-am mai stat noi amândoi şase luni?

Înfăşură şi haina peste pântecele câinelui, o înnodă la mâneci şi se uită în jur. Lângă rucsac, în iarbă, văzu manşeta unei cămăşi şi un buton. Proveneau de la cămaşa asasinului, care fusese sfâşiată de Ringo. Le băgă în buzunar, apoi îi veni ideea să-i ia cureaua lui Ringo de la gât şi să-i strângă pântecele peste haină. Câinele gemu din nou şi Micu îi turnă pe gât puţină apă. Ringo îşi mai reveni.

— Ai să te faci bine, ce ţi-am spus eu! îl mângâie Micu. Scăpăm noi şi de asta şi iar o să zburdăm…

Abandonând rucsacul şi toate celelalte, subofiţerul luă câinele în braţe şi coborî în fugă, într-o adevărată cursă contra cronometru, până la şosea. Durerea pe care i-o pricinuise înjunghierea lui Ringo îl făcuse să-şi uite oboseala: alerga cu picioarele goale. Ştia că în caz de răniri prin înjunghiere, dacă au fost afectate mai multe ţesuturi şi a fost secţionată o arteră mai mare, hemoragia este foarte puternică, iar moartea câinelui poate surveni în două ore. Fugea cât putea, cu sufletul la gură, gândindu-se că Ringo avusese, totuşi, puţin noroc pentru că necazul se întâmplase nu prea departe de şosea şi aveau şanse să găsească repede o maşină care să-i transporte la un spital. Se uită din instinct după criminal, dar nu-l văzu. Acesta desigur că ajunsese mai înainte şi luase o maşină de ocazie. Subofiţerul lăsă câinele jos şi începu să se agite nervos, uitându-se în dreapta şi-n stânga după o maşină.

Ca un făcut, şoseaua rămânea pustie. Se uită nervos la ceas. Nu putea aştepta aşa o veşnicie, fiecare clipă era preţioasă pentru salvarea câinelui. Îl luă din nou în braţe şi începu să fugă cu el pe şosea, în direcţia oraşului. Auzi din spate duduit de tractor. „Ah, salvarea!” se bucură el. Câinele parcă adormise, dar gemea rar şi încet. Probabil o stare de semicomă. În sfârşit, tractorul ajunse lângă el. Micu îi spuse tractoristului despre ce era vorba şi omul se dădu repede jos şi-l ajută să urce câinele în tractor. După ce-l puse cu grijă în cabină, se urcară repede şi ei.

— În momentul când vezi vreo maşină, fie din faţă, fie din spate, faci semn cu farurile să oprească! îi spuse Micu tractoristului.

Tractoristul, un tânăr cu faţa bronzată, încuviinţă scurt din cap şi acceleră. Tractorul începu să zgâlţâie puternic şi porni în salturi.

— E bătrân, spuse tractoristul, dar la anul îmi dă unul nou, aşa mi-a promis tovarăşul inginer.

— Lasă asta, i-o scurtă Micu. Accelerează la maxim…

— Pedala-i până la fund, protestă tractoristul.

— Iartă-mă! se scuză subofiţerul. Nu-ţi poţi da seama în ce situaţie este câinele.

— Greşiţi, spuse tânărul şi-şi potrivi mai bine şapca. M-am gândit că dacă nu întâlnim nicio maşină o să vă duc la văru-meu.

— Zău? Şi cine-i vărul dumitale?

— E medic veterinar. A făcut facultatea la Iaşi! zise el cu emfază.

— Niciun medic veterinar nu-l poate ajuta pe Ringo. Câinele e rănit şi numai o intervenţie chirurgicală îl poate salva.

— Păi şi văru-meu taie!

Micu observă în spate un autoturism care venea cu viteză.

— Barează drumul! strigă el.

Tânărul se conformă ordinului. Dacia 1300 frână brusc, iar şoferul, un grăsun, coborî din maşină, păşind

ameninţător spre cabina tractorului. Subofiţerul se dădu jos şi îi explică situaţia. Mai cu voie, dar mai mult fără voie, şoferul autoturismului acceptă rugămintea lui Micu, însă se-ntoarse şi-i spuse sec:

— Dar la mine în maşină să nu se scurgă nicio picătură de sânge, că abia mi-am făcut huse noi, de comandă, şi m-au costat o groază de bani.

— Nu… Nu se va scurge nicio picătură de sânge pe husele dumneavoastră, zise Micu trist. Voi ţine câinele în braţe…

— Aşa da, mai merge, spuse grăsunul. Nu ştiţi dumneavoastră câtă cheltuială este pentru o maşină ca asta… În plus, pierd timp, îmi deviaţi traseul, benzină…

— Vă plătesc benzina şi toate celelalte cheltuieli, îl linişti subofiţerul. Esenţialul este că salvaţi pe cineva de la moarte.

— Pe cine? se-ntoarse grăsunul ostentativ. Un jigărit de câine?

Micu îşi muşcă buzele, luă câinele-n braţe, ajutat de tractorist, şi se-ndreptă cu el spre autoturism.

— E un tâmpit, tovarăşe plutonier! strecură tractoristul, jignit şi el de vorbele grăsunului.

— Eu tâmpit?! auzi grăsunul şi îşi încleştă pumnii.

— A greşit, interveni subofiţerul. Nu ştie ce spune.

— Cum, tovarăşe plutonier! sări tractoristul. P-ăsta îl doare de huse, de maşină, în timp ce un suflet se duce în pustiu? Dacă era el în locul câinelui, îl lăsam în şosea?

Grăsunul se calmă imediat şi înghiţi în sec.

— Aşa sunt ăştia: neciopliţi! se mulţumi să arunce el ca, totuşi, să iasă deasupra.

Tractoristul vru să mai spună ceva, dar Micu îl opri:

— Lasă, linişteşte-te. Mulţumesc pentru ajutor.

— Ah, nu-i nimic, spuse tânărul. Succes lui Ringo, să reziste la operaţie!

— Iar eu îţi doresc un tractor nou, îi strânse mâna subofiţerul.

Se urcă cu Ringo pe bancheta din spate a autoturismului.

În faţă stătea soţia grăsunului, care nu răspunse la salutul subofiţerului.

— Ce-i, Piţule? se adresă ea soţului când acesta se urcă la volan. Miliţia iar ne dă probleme?

— Da, dragă, acceleră acesta nervos. E vorba de un câine…

— Un câine? se arcuiră sprâncenele rimelate ale femeii. Un câine în maşina noastră?

— Da dragă… Un câine!

— Barem e de rasă?

Se-aştepta la un răspuns din partea subofiţerului. Micu însă îşi ţinea câinele strâns la piept şi nu-i răspunse. Auzind gemete, femeia deveni foarte curioasă şi tăcu, ciulindu-şi urechile.

— Curaj, Ringo! Tu nu trebuie să mori! murmură Micu. Rezistă! Rezistă, ajungem imediat la spital! Eu nu pot să trăiesc fără tine, Ringo! Numai noi ştim câţi oameni am salvat de la moarte! Atunci tu de ce să mori? Tu vei trăi, Ringo! Rezistă, Ringo! Rezistă!

În maşină se auzeau numai zgomotul motorului şi, din când în când, gemetele apăsătoare ale câinelui. Ringo respira greu. Nu era vina lui că nu putea să răspundă nici cu cel mai mic gest care odinioară îl făcea pe Micu să înţeleagă că el pricepuse ceea ce i se transmisese. Încercase o singură dată să dea din coadă, atunci când băuse apă, dar îi era aproape de neînţeles de ce nu reuşise. Avusese impresia că-i revin puterile, iar arsura din pântece se mai potolise. Simţea o moleşeală în tot corpul. Îl ţineau treaz mângâierile şi vorbele stăpânului său, îl ducea, oare, din nou spre viaţă, spre munţii aceia semeţi şi înzăpeziţi de pe Valea Prahovei? Îl ducea la Alina? Îl ducea să se-ntâlnească cu Nada?…

*

— Bucureştiul, la telefon! anunţă centralista. Sunteţi

chemată de Institutul „Pasteur”.

— „Institutul…” se miră Alina.

— Alo! Eu sunt… recunoscu femeia vocea soţului ei, însă era mult schimbată.

— Ce-i cu tine, dragă?

— Ringo… Ringo… spuse Micu întretăiat.

— Ce-i cu Ringo. A păţit ceva?

— Da. A fost rănit. E în operaţie.

— Vai! începu să plângă şi Alina. Cum a fost posibil! Tu ce-ai păzit?

Micu îi explică soţiei ce se întâmplase.

— Are şanse de scăpare, insistă Micu. Ringo nu va muri, chiar dacă a greşit.

— Bine-ar fi… Dar de ce-a greşit, de ce a ezitat?

— Nu-mi pot explica. N-a reacţionat niciodată în felul acesta.

— Şi dacă nu ezita, putea păţi la fel?

— Nici vorbă. Criminalul era pregătit să se apere, dar Ringo se ducea spre el ca un proiectil, şi i-ar fi smuls cuţitul din mână din viteză. Ideea ucigaşă i-a venit în fracţiunile acelea de secundă, după ce câinele s-a oprit în faţa lui. Când Ringo a sărit asupra lui, atunci a scos şi el cuţitul. Câinele nu s-a aşteptat…

— Criminalul! Criminalul!… începu Alina să bocească. Cel puţin eşti sigur că Ringo scapă?

— Aşa sper, aşa cred. Operaţia a început acum un sfert de oră. Durează cam două ceasuri, după cum mi-au spus medicii.

— Deci e destul de grav…

— Să sperăm că nu, o îmbărbătă Micu. Ringo e totuşi rezistent. O să scape, ai să vezi… Am să te sun după ce se termină operaţia.

— Până atunci am să stau ca pe ghimpi. Nu mă pot împăca cu gândul că-l pierd pe Ringo. Lui îi datorez viaţa…

— Şi eu, făcu Micu. Şi mulţi alţii…

— E un câine extraordinar… Auzi? Ce face Nada?

— Nu prea bine, zise Alina după o pauză. Nu se mai

poate ridica de jos şi refuză hrana.

— Ce spune medicul?

— Că are o sarcină foarte grea. E de părere s-o ducem la Sibiu, fiindcă acolo are toate condiţiile necesare. Te aşteptam pe tine, să vorbeşti cu el.

— Asta ne mai lipsea! Transmite-i că sunt de acord s-o ducem la Sibiu, dacă aşa crede el că este mai bine. Mergeţi împreună la inspectorat, ca să v-ajute c-o maşină.

— Bine, aşa o să facem, consimţi soţia.

După ce puse receptorul în furcă, subofiţerul se duse în holul din faţa sălii de operaţie. Minutele treceau cumplit de greu, iar aşteptarea era chinuitoare… Ca să-i fugă gândurile rele, ar fi dorit să stea de vorbă cu cineva, să discute orice, dar nimeni nu trecea pe hol şi nu se auzea nici cel mai mic zgomot. Încercase să audă ce se întâmplă în sala de operaţie, lipindu-şi urechea de uşă, dar nu putuse desluşi nimic în afară de zgomotul metalic al instrumentelor chirurgicale, precum şi câteva cuvinte cărora nu le înţelegea sensul. Se plimbă prin încăpere. Privirea îi întâlni un tablou care reprezenta doi câini poliţişti „lucrând” sub supravegherea unui dresor. Surâse şi îşi închipui că dresorul este el, iar câinii sunt Nada şi Ringo. Nu-şi mai luă ochii de la tablou şi gândurile-i patinară printr-o perdea de ceaţă la ziua când îl întâlnise pe Ringo…

…Tânăr şi nu prea viguros, sergentul-major Micu era dornic să se afirme împreună cu animalul pe care-l avea în primire, Nada. În doi ani, de când o luase de la Centrul de dresaj câini din Sibiu, „căţeluşa”, cum fusese ea poreclită, ajunsese la proporţii normale şi obţinuse cu ea unele rezultate frumoase. Nada promitea mult, era un animal deosebit de abil şi de ascultător, iar Micu se ataşase de ea şi o dresase cu multă răbdare. El fusese chemat la Sibiu, alături de alţi subofiţeri, să i se repartizeze un câine. În prima zi, li s-a dat voie subofiţerilor să se joace cu câinii, pentru ca fiecare să-l aleagă pe cel care se ataşează mai mult de el. De Micu, care fusese mai retras decât ceilalţi, se ataşase „căţeluşa”. Ei nu-i rămăsese cu cine să se joace şi

l-a studiat pe Micu, de la distanţă, neîndrăznind să se apropie de el. Când Micu a început însă să-i facă semne prietenoase, ea a venit la el tot într-o fugă. Îi simţise probabil firea şi chiar din prima clipă i-a sărit direct în braţe. Ceilalţi subofiţeri erau puţin invidioşi, fiindcă niciun câine nu-şi manifestase afecţiunea în acest fel. În compensaţie, căutau să-l şicaneze pe Micu că alegerile pe care le făcuseră ei erau mai grozave, că ei aveau căţelandri mari şi voinici, pe câtă vreme „căţeluşa” era cea mai sfrijită. Pe Micu, însă, nu-l deranja asta. Ştia că principalul principiu al reuşitei în dresaj este ataşamentul câinelui de dresor.

Afecţiunea pe care căţeluşa o dovedise de la început faţă de el, era o garanţie că vor face împreună o echipă minunată. A îngrijit-o, a dresat-o. Rezultatele au apărut şi ele. Nada prinsese mai mulţi infractori, iar la două concursuri obţinuse premiul trei, cu siguranţă, putea obţine rezultate şi mai bune, însă mai trebuia lucrat cu ea. O perioadă de timp, Micu fusese bolnav, iar Nada refuzase să repete cu altcineva ce o învăţase stăpânul ei. Medicii îi recomandaseră lui Micu un tratament la sanatoriul T.B.C. din Buşteni, însă subofiţerul refuzase, argumentând că Nada se va descalifica dacă nu se va duce cu ea la Sibiu, la un curs.

— Bine, te vei duce cu ea trei luni la Sibiu, îi spuse lui Micu colonelul Chiriac. „Căţeluşa” te iubeşte numai pe tine şi n-am putut s-o ataşăm temporar de altcineva. Abia a primit hrana… Parcă ştie că suferi… Te vei duce, însă, numai cu o singură condiţie: după ce-o aduci de la Sibiu, te internezi la sanatoriu, aşa cum ţi-au prescris medicii. Ai înţeles?

…Micu se afla de două zile la Centrul de dresaj câini din Sibiu şi exersa intens cu Nada cele mai complexe elemente de dresaj. Alesese o porţiune de teren undeva mai departe, unde să nu-i poată stingheri nimeni. Într-o zi, când subofiţerul executa cu Nada un element ceva mai dificil, aportarea unui obiect al unui rănit, observă, într-un tufiş, doi ochi pătrunzători care le urmăreau fiecare mişcare.

Micu nu-i băgă în seamă, gândind că este un căţelandru care s-a-ndepărtat prea mult de confraţii săi aflaţi în orele de joacă. Continuă exerciţiul cu Nada, însă căţeaua nu se afla într-o dispoziţie prea bună şi greşea de multe ori. Micu, totuşi, nu renunţă şi insista ca Nada să execute corect. Căţeaua pornea bine spre manechin, însă când ajungea în apropierea lui se oprea. Subofiţerul se gândi că este bine s-o încurajeze şi scoase din buzunar o bucată de zahăr. În momentul când căţeaua luă în gură bucata de zahăr, din tufiş se auzi un scâncet. Micu se uită într-acolo şi zări câinele care îndrăznise să iasă în marginea tufişului. Era un căţelandru cu părul negru ca pana corbului, înalt, dar slab şi fricos. Ca vârstă, era trecut bine de un an. Micu se întrebă ce căuta pe-acolo, doar ora de joacă se terminase de mult. Presupuse că-l avea cineva în primire şi probabil îl scăpase din cuşcă. Subofiţerul îi aruncă şi „negriciosului” o bucată de zahăr. Câinele o rupse la fugă, apoi se-mpiedică şi se rostogoli ca un tăvălug. „Dar e fricos rău de tot!... remarcă subofiţerul. Ce l-o fi speriat aşa?!” După ce „negriciosul” dispăru, Micu îşi luă gândul de la el şi reveni la Nada care stătuse tot timpul cu urechile ciulite şi urmărise toate mişcările semenului ei. „Hai, Nada, la treabă, că azi n-ai învăţat cine ştie ce! Mă tragi pe sfoară...” Căţeaua se gudură şi trecu în stânga stăpânului său fără să-l privească în ochi. Micu o mângâie puţin, apoi îi dădu din nou comanda de execuţie. Nada se duse până la capul manechinului, dar acolo se opri. Micu repetă mişcarea şi Nada se opri tot acolo. „Are poftă de zahăr!” îşi zise în sinea sa, gândind s-o recompenseze din nou pentru că, oricum, făcuse un progres. Îi dădu bucata de zahăr şi iarăşi se auzi scâncetul, mai tânguitor decât prima dată. „Negriciosul” stătea tot acolo, în marginea tufişului, însă într-o poziţie care-l trăda că ar fi dispus să mai înainteze câţiva paşi. Privind la el, Nada scheună şi dădu mărunt din coadă. „Hm! Ce-o fi cu câinele ăsta? îl studie Micu mai atent. Parcă-i rănit, observă el. Dacă nu-mi dă pace, s-a zis cu dresajul pe ziua de azi!” Hotărî, totuşi, să nu-l alunge

prin vreo vorbă aspră sau vreun gest repezit. Lăsă să cadă câteva bucăţi de zahăr ca să le vadă câinele. Nada nici vorbă să se repeadă la ele: rămăsese cu ochii la „negricios”. Subofiţerul trase uşor de lesă. Hotărâse să schimbe locul, să se ducă în altă parte unde să scape de „negricios”. Îşi luă geanta în care avea diverse obiecte pentru dresaj, manechinul şi plecă cu Nada. Evita să se uite înapoi pentru a-i da curaj „negriciosului” să vină la zahăr, însă Nada mergea mai mult cu capul întors şi nu înceta să mătură aerul cu coada. „Uite beleaua!” îşi spuse Micu. Mai parcurseră aşa cam zece metri şi căţeaua trase de lesă, zvâcnind înapoi. Subofiţerul întoarse capul şi-l văzu pe „negricios” în locul de unde plecaseră ei, ronţăind cu poftă la zahăr. „Lasă-l! El nu-i dresat ca tine, e fricos!” o mângâie Micu şi-i îndreptă capul înainte. Nada se opuse şi se-ntoarse cu tot corpul spre câine. „Dacă mă superi, îl alung imediat!” Nada parcă pricepu ameninţarea lui Micu şi se-ntoarse. Plecară mai departe până când nu mai văzură câinele. Se opriră într-o poieniţă cu iarbă stufoasă. Subofiţerul îşi aranjă din nou manechinul, care reprezenta un om rănit, şi alese o distanţă apreciabilă. Căţeaua porni pe urma de miros până la manechin, însă se oprii lângă basca ce acoperea capul acestuia, adulmecând-o, „Ce-i cu tine, Nada, de nu merge azi? De ce n-o iei în gură s-o aduci! spuse Micu nemulţumit. N-ai auzit comanda? Aport! N-ai auzit-o?” Căţeaua, lăsase capul în jos, ştia că-i admonestată. Exerciţiul avea drept scop deprinderea animalului de a aduce un obiect al rănitului pe care l-a descoperit: pălăria, basca, basmaua, o poşetă sau alt lucru din apropierea lui. În cazul de faţă, Nada, descoperind „rănitul”, trebuia să-i ia basca din cap şi să i-o aducă stăpânului. Era, de fapt, un exerciţiu foarte greu pe care nu-l putea învăţa orice câine. Comanda îndemna câinele să aducă un obiect degajat şi trebuia lucrat intens cu el până să i se formeze deprinderea să aducă obiectul din proprie iniţiativă, fără comandă. Câinele ştie, din execuţia altor comenzi, că anumite obiecte nu avea voie să le ia în gură,

şi de aici în mintea lui se declanşa un veritabil conflict. Reuşita unui asemenea exerciţiu însemna ore, zile şi chiar luni de repetiţii, câinele devenind cât se poate de util dacă l-a învăţat, fiindcă poate salva oameni de la moarte, descoperind răniţi, persoane dispărute, rătăcite sau aflate în primejdie. Pentru ca Nada să înveţe acest lucru, Micu descompuse exerciţiul în două. În prima fază urma ca animalul să descopere singur „rănitul” prin comanda „Caută! Caută rănitul!” şi să-i semnaleze prezenţa prin lătrat. În faza a doua, urma să facă o alegere de obiecte din grup printre care să fie şi basca „rănitului”. Apoi urma ca basca aleasă să i-o pună în cap manechinului şi căţeaua să i-o ia de pe cap fără comandă. Subofiţerul mai avea la dispoziţie şi alte procedee, cum ar fi fost de pildă fixarea de zgardă a obiectului care trebuie aportat, dar el se opri la metoda alegerii de obiecte din grup, fiindcă i se părea că este mai uşor de înţeles pentru Nada. Puse aşadar mai multe obiecte la distanţă de un metru între ele, printre care şi basca „rănitului”. Îi dădu Nadei urma de miros de la manechin, dar tocmai când căţeaua se îndreptă spre grupul de obiecte să aleagă basca, se auzi lătratul unui câine. Cine putea fi? Nimeni altul decât… „negriciosul”. Nada se opri în loc şi lătră scurt. Micu îşi săltă cascheta pe ceafă şi îşi puse mâinile în şold. „Bine mă, frumosule, nu ţi-am dat zahăr numai să mă laşi în pace?” se răsti el la câinele care avusese curajul să se apropie mai mult decât prima dată. „Negriciosul” lăsă capul în jos. „E speriat! aprecie Micu după modul cum tresăreau picioarele câinelui. Ah, şi e lovit! Cine-o fi nemernicul, ce dresor e ăsta?”

Îi păru bine că nu-l îndepărtase pe „negricios” mai înainte şi că-i dăduse zahăr. Ar fi vrut să-l mângâie, să-i aline durerile cu câteva vorbe calde, dar ştia că fricosul n-ar fi stat. Să-l fi strigat măcar pe nume, dar… probabil că numele lui era scris, aşa cum era obiceiul, pe zgarda legată în jurul gâtului. Făcu un pas cu mâna întinsă şi câinele se mişcă numai din corp înapoi, dar nu luă hotărârea să se retragă sau să fugă. „…Deci poate fi îmblânzit, dar e

speriat” interpretă subofiţerul. Scoase câteva bucăţi de zahăr pe care i le arătă. Câinele dădu din coadă cu mai multă convingere şi-l lăsă pe om să mai facă doi paşi. Micu înţelese că dacă va mai înainta va pierde. Se mulţumi cu terenul câştigat şi-i aruncă zahărul. „Negriciosul” muşcă din momeală şi se apropie de zahăr, privind însă foarte ager la subofiţer, ca să poată fugi dacă va simţi vreun pericol. Micu rămase nemişcat, ca de altfel şi Nada, care înţelegea mai bine purtările „negriciosului.”. Îl priviră amândoi până mâncă zahărul. „Îi mai dăm?” îi făcu Nadei cu ochiul. Căţeaua scânci. „Bine, îi mai dăm, că pare slăbit!” Mai scoase câteva bucăţi de zahăr şi le aruncă ceva mai aproape, ca să micşoreze distanţa, dar câinele nu îndrăzni să vină.

Recurse la altă stratagemă. O chemă pe Nada lângă ei şi-i întinse şi ei două bucăţi de zahăr. Deşi îi plăceau grozav dulciurile, căţeaua nici nu se uită la zahăr. Ochii ei erau numai la „negricios”. Micu îşi dădu seama atunci încă o dată că Nada are un suflet bun, că nu este geloasă ca alţi câini. Ca să-şi asigure reuşita, îi dădu ordin să mănânce şi căţeaua se conformă. Ronţăia aşa de tare zahărul şi privea atât de îmbietor la „negricios”, încât îl convinse şi pe acesta să se apropie şi să-şi mănânce zahărul. Amândoi mâncau cu poftă şi se priveau tot timpul. Lui Micu îi plăcu scena, se aşeză jos şi le mai dădu câte patru bucăţi de zahăr. Terminând de mâncat, câinii luară exemplul lui Micu şi se aşezară pe iarbă unul în faţa celuilalt. Subofiţerul îi îmbie cu vorbe calde şi o mângâia pe Nada pentru a-i trezi şi „negriciosului” pofta de a fi alintat. Câinele tremura mărunt şi i se zburlea părul: simţea o pornire lăuntrică de a fi şi el măcar o clipă protejatul acelei mâini care-i dăduse zahărul şi nu făcuse niciun gest care să semnifice violenţa sau să-l îndepărteze. Se mai apropie târâş încă un metru, dar când Micu întinse mâna spre el se sperie şi fu gata s-o ia la sănătoasa. Micu începu, să se întrebe ce căuta acolo. Era convins acum, după ce-l văzuse bine, că „negriciosul” era un câine pripăşit, care nu se încadra în programul şcolii.

Era, totuşi, un câine de rasă, un ciobănesc german veritabil. Totul era perfect la el, ca după carte, numai că era foarte slăbit şi avea ochii trişti. După rănile pe care le avea, cele mai multe probabil de la lovituri, nu putea face parte dintre câinii predaţi cuiva pentru dresaj. Niciun dresor nu s-ar fi putut purta aşa de neomenos cu el acolo, la şcoală. Îi era tare milă de „negricios”, iar ca să şi-l apropie şi mai mult o chemă pe Nada lângă el. Căţeaua păşi mai întâi cu frică, apoi cu mai mult curaj, până ajunse lângă el şi începură să se miroasă reciproc. Se împrieteniră repede. Micu o chemă pe Nada la el şi, deşi ştia că ei nu-i mai ardea câtuşi de puţin de treabă, o puse să aleagă din grupul de obiecte basca manechinului. Spera ca în acest fel să-l poată apropia pe „negricios”, mai ales că observase la acesta că se pricepea la mersul târâş. Dacă i-ar fi ştiut numele ar fi fost poate mai simplu, dar aşa, încerca şi el mai multe variante. Nada porni cu paşi mărunţi să aleagă basca, uitându-se de câteva ori înapoi, la „negricios”. Era probabil foarte greu să execute asemenea mişcări sub privirile aţintite ale unui... cavaler. Dresorul o admonestă şi ea îşi văzu de treabă, alegând cu uşurinţă basca manechinului, în momentul când puse gura pe ea, câinele începu să latre şi porni în fugă spre Nada. Micu fu surprins de reacţia câinelui şi-l urmări foarte atent. Nada, văzându-şi noul prieten că vine spre ea, lăsă basca jos şi se întoarse spre el. „Negriciosul” însă nici vorbă să se uite la ea. Se opri în faţa bascului, îl luă în gură şi porni cu el spre Micu. Dezmoştenită de obiectul care în acel exerciţiu trebuia să fie „proprietatea” ei, căţeaua începu să mârâie şi se repezi la „negricios”. Anticipând pericolul, câinele lăsă basca jos şi se îndepărtă în fugă. Mârâind încă o dată, căţeaua luă basca în gură şi o aduse stăpânului ei, apoi se aşeză liniştită pe labele din spate, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Subofiţerul râse. „Deci câinele ştie ceva. Important este că vrea să execute... Să mai încercăm o dată”. Puse basca din nou printre obiecte şi le schimbă ordinea. Ştiind probabil ce urma şi fremătând de dorinţa de a fi lăsat şi el să aleagă obiectul căutat, câinele

veni cam la doi metri de Micu, urmărind-o tot timpul pe Nada. Dresorul se prefăcu că nu-i observase apropierea şi-i dădu căţelei comanda. Când Nada se îndrepta de la manechin spre grupul de obiecte, iar câinele era gata să fugă din nou după bască, Micu dădu comanda „Târâş, la mine!” Căţeaua se conformă imediat, iar subofiţerul îl auzi în spate pe „negricios” cum se târa tiptil spre el. „Schema” îi reuşise prin metoda imitaţiei, care era foarte frecvent folosită în dresajul câinilor mai puţin iniţiaţi. Câinele ajunse mai repede decât căţeaua lângă Micu, dar păstră un spaţiu de un metru. Dresorului îi era suficient atât şi se aşeză pe vine. „Negriciosul” se uită la el cu puţină teamă, dar nefiind băgat în seamă continuă să n-o scape din ochi pe Nada. Fără să privească la câine, Micu îi întinse degajat o bucată de zahăr şi-l felicită de mai multe ori: „Bravo, frumosule! Bravo, frumosule!...” Văzând scena, căţeaua se ridică în picioare şi vru să vină la Micu în fugă. „La loc! n-o lăsă acesta. Târâş!” Nada n-avu încotro şi execută ordinul. La fel de „dezinteresat”, subofiţerul întinse mâna până aproape de botul câinelui, îndoind palma în semn că vrea să-l mângâie. Câinele începu să mârâie, încordându-şi corpul gata să-l muşte. Aici era momentul psihologic! Micu nu luă mâna, ci dimpotrivă, o apropie şi mai mult de botul câinelui, acceptând chiar riscul să fie muşcat. „Negriciosul” mârâi şi mai tare, dar subofiţerul îşi însoţi mişcările numai de vorbe calde. „Bravo! Bravo, frumosule! Ai executat bine! Bravo!...” Nada sosi şi ea în acel moment şi, o dată ce Micu începu s-o mângâie cu mâna stângă sub privirile „negriciosului”, acesta renunţă la mârâit şi se lăsă uşor atins pe cap. Mai mult nici nu trebuia. Subofiţerul îi comandă Nadei să stea culcată pentru a se putea ocupa mai mult de câine. Se aşeză, în genunchi, în faţa câinelui.

— Cine-i răul care ţi-a provocat asemenea răni, „negriciosule”! Cine-i?... Ce cauţi tu pe-aici, ia spune? De unde vii? O să te faci bine, te asigur eu. Aici sunt doctori specialişti pentru voi... Dar cum te cheamă, frumosule? dădu Micu cu mâna de zgardă. I-o dezlegă de la gât şi văzu

în interior cinci litere: RINGO. Ce nume frumos, Ringo! Ringo!... Auzindu-şi numele câinele începu să dea vioi din coadă. Bravo, Ringo! îl felicită subofiţerul. Ai executat foarte bine comanda. Bravo!...

Ringo parcă înţelese pentru ce era felicitat şi, de bucurie, făcu câteva ocoluri în jurul „gazdelor" sale, făcând-o pe Nada să-şi sucească gâtul după el.

— Dar altceva mai ştii? îl mai mângâie Micu după ce se opri. Ia să încercăm alegerea unui obiect din grup!

Obiectele fiind deja pregătite, îi dădu urma de miros de la manechin şi apoi comanda să aleagă. Puţin nesigur la început, Ringo dădu mai multe târcoale la obiecte, însă până la urmă se decise şi-i aduse dresorului basca, „Bravo, Ringo! Bravo!" îl felicită Micu din nou în timp ce Nada lătra de invidie. Potoli căţeaua, apoi, ca să-l verifice pe Ringo, îi ceru altă alegere de obiecte: un pantof de-al său. Câinele se descurcă de minune, în ciuda faptului că Nada, neascultându-şi stăpânul, îl deranjase tot timpul cu lătratul ei. Dresorul puse basca manechinului în cap şi-i dădu lui Ringo comanda „Înainte!" ca să vadă dacă cunoaşte şi astfel de exerciţii şi să se convingă cum se descurcă în situaţii mai complicate. Câinele, neavând de această dată nicio urmă de miros, plecă înainte, însă era foarte dezorientat, căci nu înţelesese ce i se ceruse. Lăsând botul în jos, el o luă la dreapta, apoi la stânga şi până la urmă se-ntoarse din nou la Micu, crezând că poate reuşise ceva. Nada, care cunoştea sensul cuvântului „înainte" nu mai lătră acum şi veni fără comandă lângă stăpânul ei, gudurându-se că ar fi dispusă să execute ea exerciţiul. Micu îi înţelese intenţia şi o puse pe ea să execute. Căţeaua căută până găsi manechinul şi începu să latre. Ringo o zbughi de lângă dresor şi fugi la Nada, lătrând şi el în faţa manechinului. „Nu aşa trebuie lucrat, ci organizat", se amuză Micu chemând câinii la el. Îl puse pe Ringo iarăşi la lucru şi-i dădu comanda „Caută!". Între timp, subofiţerul mutase, manechinul în alt loc. Câinele începu să caute fără a mai da semne de nehotărâre, iar în momentul când găsi

„rănitul” începu să latre. „E inteligent! se bucură Micu. Numai o dată a văzut mişcarea Nadei şi a executat-o perfect”. Îi chemă la el, apoi le dădu câte o bucată de zahăr, încurajându-i: „Bravo, Nada! Bravo, Ringo!”. Se gândi să meargă mai departe cu exerciţiul, câinii putându-se stimula reciproc, ceea ce ar fi fost un câştig pentru dresaj în ziua aceea. Îi duse pe amândoi în faţa manechinului şi, repetând mereu comanda „Înainte!”, le aplecă pe rând capul în jos ca să ia basca în gură. Niciunul nu voia. Dresorul fu tentat să pronunţe cuvântul „Aport!”, dar îşi dădu seama că ar fi făcut o greşeală: câinii n-ar mai fi luat niciodată singuri basca din capul manechinului decât numai la această comandă. Or, basca trebuia luată fără comandă şi adusă la dresor. Îi veni o idee. Le aplecă din nou capetele spre capul „rănitului” şi, fără nicio comandă, le puse basca în gură pe rând, târându-i cu ea până la locul de unde le dăduse ordinul de plecare. Aranjă apoi basca pe capul manechinului şi reluă exerciţiul cu fiecare de la start. Comanda de aducere a unui obiect al rănitului găsit era numai cea iniţială: „Înainte!”. Prima care-şi începu „misiunea” fu Nada. Ea găsi repede manechinul căruia Micu tot îi schimbase locul, dar în afară de lătrat nu se mai produse şi în alt fel. Urmă Ringo. Câinele lătră în faţa manechinului, dar spre deosebire de Nada, întinse botul spre bască. Nu ştia ce să facă. S-o ia în gură sau să n-o ia? Se uită în depărtare la Micu, însă acesta era „absent”. Mai mirosi puţin basca şi după ce ridică botul în sus, parcă cumpănind, se decise şi o trase din capul manechinului ducându-i-o dresorului.

— Bravo, Ringo! Eşti un câine foarte inteligent. Ai priceput totul dintr-o singură mişcare. Bravo!

Nada, care pricepuse că noul venit fusese la înălţime, se aşezase în iarbă pe burtă şi urmărea felicitările şi mângâierile pe care le primea câinele. N-avu curajul să scâncească şi nici să dea din coadă. Dresorul o mângâie, apoi o puse iar la treabă. Nu mai era ea proastă... Descoperind „rănitul”, îi înşfăcă basca din cap, cum făcuse

Ringo, şi i-o aduse stăpânului ei în cea mai mare viteză.

— Bravo, Nada! Bravo! o felicită Micu şi pe ea.

Figura fu repetată de foarte multe ori, până când dresorul se convinse că Nada o învăţase bine. Obosit, Micu se aşeză pe iarbă şi le dădu voie câinilor să se joace. Era bucuros că întâlnise un câine inteligent datorită căruia, prin imitaţie, Nada îşi însuşise repede un procedeu care i-ar fi luat multe zile de trudă. Privi la ei. Făceau tumbe, zburdau unul în jurul celuilalt, se prefăceau că se muşcă, se trăgeau de coadă şi câte şi mai câte. Scoase satisfăcut pachetul cu ţigări, îşi aprinse una, însă după primul fum se porni pe o tuse bolnăvicioasă. Aruncă ţigara. Se lăsă în iarbă, cu faţa-n sus.

— Ajunge pentru astăzi, le spuse după un timp. Trebuie să mai şi mâncăm, nu?

Auzind cuvântul „mâncare”, câinii începură să se lângă pe bot ca şi cum li s-ar fi dat o comandă.

Ajunseră toţi trei numai într-o joacă în faţa cantinei, de unde dresorii, luau raţiile pentru câini. Micu îl întâlni acolo pe medicul veterinar, omul pe care tocmai voia să-l caute şi să-l întrebe despre soarta lui Ringo.

— Bună, Ringo! îl salută veterinarul pe câine, însă acesta se refugie speriat între picioarele lui Micu.

Subofiţerul simţi gestul câinelui, simţi cât de mult se ataşase de el.

— E fricos şi e lovit foarte rău, spuse Micu.

— Nu numai atât, dar e şi bolnav de tuberculoză! făcu medicul. E un câine ratat.

— Nu cred! îl contrazise Micu impresionat de ce auzise. Deci şi Ringo suferea de aceeaşi boală ca şi el... Involuntar, căută cu mâna creştetul câinelui şi îl mângâie.

— Totuşi, aşa este, zise calm veterinarul. Şi nouă ne pare rău, mai ales că este un pur sânge alsacian. N-avem niciun exemplar ca el în pepiniera noastră şi ne-ar fi plăcut să-l păstrăm, cel puţin pentru reproducere.

— Cum a ajuns aici, cine l-a bătut în felul acesta?

— A fost adus acum două zile de un cetăţean care ni l-a

donat, cu intenţia de a-l recupera noi, având în vedere că este un ciobănesc german veritabil. Pasionat după astfel de câini, omul l-a cumpărat direct de la sursă, cu ocazia unei călătorii în străinătate, plătind pentru el o sumă însemnată. „Cred că dumneavoastră veţi scoate din el un câine poliţist nemaipomenit!” s-a exprimat donatorul. M-am uitat, la câine şi de la prima privire i-am văzut rănile. „Ce s-a-ntâmplat, cine l-a bătut?” l-am întrebat pe cetăţean. „Îmi pare rău, dar un prieten de-al meu a făcut toate isprăvile astea”, mi-a răspuns el. „Mi-am dorit toată viaţă să am un câine poliţist, nu aşa ca al dumneavoastră, dar, oricum, unul care să ştie mai multe elemente de dresaj şi să mă pot mândri cu el. Eu fiind mai mult plecat prin delegaţii, în ţară, l-am dat pe mâna unui prieten foarte bun care pretindea că se pricepe la dresaj. Când am constatat că, de fapt, el nu se pricepea deloc şi lovea foarte rău câinele, a fost prea târziu. M-am supărat pe el, evident, ne-am certat, dar degeaba: Ringo luase frica oamenilor şi-ncepuse sa muşte. Cam asta e...” L-am ascultat, însă în sinea mea nu l-am crezut. Dacă el însuşi nu l-ar fi bătut pe Ringo, câinele ar fi trebuit să-i fie cât de cât ataşat, ori animalul era foarte înfricoşat când îl privea şi căuta să stea la distanţă cât mai mare de el. Mi-am dat seama atunci că, de fapt, el era autorul loviturilor, că încercase să dreseze câinele şi că, neştiind cum să lucreze cu el, îl stricase.

— Absolut! confirmă subofiţerul mângâind câinele. Nu s-a priceput.

— Cam aşa mi-am format şi eu părerea, înclină medicul din cap. El, de fapt, a venit la noi să ni-l vândă pe Ringo, să mai recupereze ceva din bani. Când i-am spus că noi nu cumpărăm câini de la particulari, iar Ringo nu mai poate fi recuperat din punct de vedere al dresajului, a înghiţit în sec şi ne-a spus că ni-l lasă nouă, că nu mai are ce face cu el. Ca să nu-l jignesc, i-am mulţumit şi mi-a dat o hârtie la mână că ni-l donează.

— V-a fost milă de Ringo, aşa-i?

— Da, de aceea l-am primit. M-am gândit, apoi, că nu-i

definitiv pierdut şi poate fi folosit drept câine de însoţire. Când i-am făcut, însă, controlul medical şi am constatat că este bolnav de plămâni, mi-am schimbat părerea... Tocmai de aceea l-am lăsat liber prin curte, să se bucure şi el de viaţă până-i va veni sorocul.

— Deci... vreţi să-l... casaţi!

— N-avem de ales.

— Totuşi, cred că Ringo poate fi recuperat pentru munca de urmărire, zise Micu. L-am întâlnit în pădure şi după ce l-am atras foarte greu, fiindcă era sperios, l-am pus să execute aceleaşi mişcări ca şi Nada. Le-a executat perfect şi încă a depăşit-o, demonstrând că este înzestrat cu o inteligenţa rară. Eu cred că merită investiţia.

— Nu merită, fiindcă nu putem ţine un om un an de zile să stea în permanenţă lângă el şi să-l înveţe elementele de dresaj într-un ritm dulce. Iar dacă ar sta în spital fără să fie dresat, pierderea ar fi şi mai mare, fiindcă n-ar mai putea învăţa nimic după aceea. Are de-acum o vârstă care ridică probleme dacă mai poate însuşi toată gama de exerciţii.

— Poate, stărui Micu. Cât are?

— Un an şi şapte luni. Ştii bine că perioada de însuşire a dresajului este între vârsta de şase luni şi un an.

— Totuşi, fiind un câine mai inteligent decât ceilalţi... insistă subofiţerul. În plus are şi-un avantaj...

— Avantaj? Care?...

— Acela de a fi fost bătut!

— Nu te-nţeleg, zise mirat medicul.

— Fiind bătut rău, dacă Ringo găseşte un dresor răbdător, de care să se ataşeze, pe care să-l iubească, tocmai afecţiunea îl va face să înveţe mai uşor. Câinii foarte inteligenţi dau rezultate numai dacă lucrează cu un conductor de care le place. Altfel, sub comanda altora, sunt răuvoitori şi lasă impresia că sunt proşti.

— Bine, dar după cum văd... Ringo şi-a găsit dresorul! glumi medicul privind la câinele care se chircise la picioarele lui Micu.

— Eu... Eu o am pe Nada... N-am făcut altceva decât să-i

redau încrederea în oameni, să-i arăt că suntem totuşi nişte fiinţe pline de înţelegere, că purtarea fostului stăpân a fost un accident, că trebuie să creadă în viaţă…

— Să lăsăm discuţia pe altă dată, îl bătu medicul uşor pe umăr. Mai bine du-te şi dă-le de mâncare…

Câinii mâncară împreună, apoi Nada trebui să fie închisă în „separeul” ei. Ringo, care se putea odihni unde voia, având la dispoziţie o sumedenie de cuşti descuiate, nu se despărţi însă de prietena lui şi se culcă lângă plasa de sârmă care-l separa de Nada. Când Micu veni dimineaţa s-o ia pe Nada la înviorare, rămase surprins găsindu-i lipiţi unul de celălalt, ca şi cum plasa n-ar fi existat. „Deci aţi dormit în frig, porumbeilor!” Câinii se treziră şi începură să dea din coadă. „Aşa mai zic şi eu idilă, noapte cu lună, serenade…” Ringo se ridică în picioare şi veni vesel în întâmpinarea subofiţerului. Micu îl mângâie şi se jucă puţin cu el, sub privirile şi salturile nerăbdătoare ale Nadei care zgâlţâia plasa.

— Nu trebuia să dormi afară, tu eşti bolnav. E greşeala mea că nu m-am gândit la asta. Diseară n-am să te mai las. Hai acum la înviorare, că după câte observ nu prea vrei să te desparţi de noi. O să lucrăm şi azi împreună…

Deschise uşa Nadei şi, după ce o mângâie şi pe ea puţin, plecară toţi trei spre obstacolele unde urmau să facă înviorarea. Obişnuită cu obstacolele, Nada începu cursa fără nicio comandă. Sări un gard, două, o groapă cu apă, un zid, se urcă pe bârnă, apoi pe o scară înaltă şi tot aşa. Ringo, care plecase o dată cu ea, sărise numai primul gard, care avea o înălţime mai mică, apoi se opri. Îi era frică. Dresorul se făcu că nu observă şi o puse pe Nada să reia cursa. De astă dată, îmbărbătat de exemplul căţelei, care rărise pasul, Ringo sări cu curaj peste toate obstacolele, până ajunse la bârnă. Aici începu să schelălăie şi să se tragă înapoi, ca şi cum ar fi fost biciuit. Subofiţerul înţelese că se încercase undeva cu el acest exerciţiu, însă fusese bătut rău fiindcă nu îndrăznise să meargă pe bârnă. Animalul căpătase teamă faţă de bârnă şi de obstacolele

mai periculoase. Greşeala, în acest caz, fusese categoric a fostului stăpân, care-l silise, din spate, să treacă peste bârnă. Nu aşa trebuia procedat; conductorul trebuia să i-o ia înainte. Îi puse câinelui lesa Nadei şi, după câteva opinteli urmate de mângâieri şi de încurajări, Ringo îl secondă pe Micu. Dresorul i-o luă înainte şi animalul prinse curaj, descurcându-se de minune pe fâşia aceea de lemn, lată de numai zece centimetri. În timpul cât ei executau această mişcare, Nada lătra tot timpul şi se-amuza, aşteptând ca Ringo să cadă. Urmând exemplul lui Micu, câinele se descurcă foarte bine şi pe scară, iar în curând învăţă să treacă peste toate obstacolele. „Nu-i fricos, dacă ştii să lucrezi cu el! îşi spuse mulţumit subofiţerul. Prinde foarte repede…” În continuare, după masa de dimineaţă, plecară în aceeaşi formaţie în pădure, unde exersară mai multe procedee, Ringo dovedindu-se încă o dată un câine poliţist foarte dotat. Din păcate, antrenamentul nu dură cât ar fi trebuit, fiindcă lui Micu i se făcu iarăşi rău. Se întoarse cu câinii la bază şi-o închise în cuşcă numai pe Nada, gândindu-se că lui Ringo îi face mai bine să rămână liber. Se duse la cabinetul medical şi, după ce îl consultă, medicul nu-i mai dădu voie să plece. Micu fu dus cu salvarea direct la spitalul T.B.C.

…În sala de operaţie se auziră paşi lângă uşă. Subofiţerul tresări şi sări în picioare. Pe uşă ieşi o asistentă tânără, care ţinea în mână o cuvă cu mai multe instrumente chirurgicale.

— Cum merge? Care-i starea lui Ringo? se grăbi el s-o întrebe.

— Operaţia merge bine, dar mai durează.

— Ce credeţi, scapă?

— Se pare că da.

— Ce bine-ar fi!

— Câinele a mai fost vreodată în spital?

— Da… Adică nu! Ba da!…

Asistenta se îndepărtă, gândindu-se că n-are rost să închege o discuţie în acele momente cu subofiţerul, care

era foarte tulburat.

Micu rămase singur şi, aşteptând să se-ntoarcă asistenta, gândurile-i fugiră iar la Ringo, la Sibiu…

…Era a treia zi de când subofiţerul se afla la spital. Stând acolo singur, într-o rezervă, îşi făcea tot felul de gânduri. Îi părea rău că dispăruse aşa, dintr-o dată, fără să-şi ia măcar rămas bun de la Nada şi de la Ringo. „Ce câine!… El îi va ţine companie Nadei şi nu se va desprinde nici mort de lângă boxa ei. Oare vor dormi noaptea tot aşa, unul lângă altul? Cu siguranţă… Vai, cum de-am uitat până acum! Dacă Ringo va dormi afară, pe pământ, va răci şi mai rău la plămâni! Trebuie să dau telefon medicului veterinar. Ringo nu trebuie lăsat aşa, chiar dacă „opinia unanimă” îl vede un câine ratat. Ce vină a avut el dacă a fost bătut fără milă, alungat, şi s-a îmbolnăvit? Niciuna. De aceea, i se cuvine să i se-aline durerile până-n ultima clipă a vieţii…” Subofiţerul se dădu jos din pat cu oarecare eforturi, îşi puse halatul şi părăsi pentru prima dată rezerva. Se duse la telefonul de pe hol şi vorbi cu centrul de dresaj. I se spuse că Ringo dispăruse fără urmă de două zile. Închise receptorul şi reveni în rezerva sa. „A simţit probabil că i se apropie sfârşitul şi a evadat în necunoscut, aşa cum fac câinii bătrâni. Păcat, medită Micu întins în pat şi cu ochii închişi. Ce câine grozav!…” Undeva, la etajul inferior, se auziră ţipete şi apoi larmă. Subofiţerul nu auzise niciodată ţipete în spital şi ciuli urechile. Ţipetele întotdeauna impresionează şi bolnavii se gândesc la suferinţele altora, la boli şi mai grele decât ale, lor. Larma parcă se accentua şi se mutase pe scări între etaje. Se auzi un nou ţipăt, de femeie, în capătul coridorul lui de la etajul lui Micu, urmat de un râs de bărbat.

— Nu-ţi fie teamă, recunoscu subofiţerul vocea medicului de gardă. Îşi caută prietenul…

Uşa rezervei lui Micu se deschise larg şi în chenarul ei apăru medicul, surâzând:

— Aveţi oaspeţi! apucă să zică el şi Micu se trezi dintr-o

dată în pat cu Ringo.

— Ringo! Ce surpriză!… strigă Micu bucuros.

Câinele se urcă peste el şi-ncepu să-i lingă mâinile cu o bucurie fără margini, scâncind şi tremurând din tot corpul.

— Vă iubeşte, spuse medicul.

Micu se ridică şi începu să mângâie câinele.

— Şi cum, tu ai făcut atâta cale numai ca să ajungi la mine? Pe unde m-ai căutat în timpul ăsta? Cum ai presimţit tu că sunt aici?…

— Da’ câţi kilometri a făcut? auzi subofiţerul o voce groasă.

Se uită spre uşă. Bolnavii se adunaseră ciorchine în prag.

— Vreo douăzeci, treizeci, dacă nu şi mai mult, răspunse Micu.

— Oho! Şi cum, fără să ştie că sunteţi aici?

— Fără.

— Înseamnă că-i o comoară.

— Este, îşi mângâie Micu din nou câinele.

— Dar după ce s-a ghidat el de a ajuns până la spital? Aţi mai fost internat aici vreodată? întrebă un alt bolnav.

— Nu. N-am mai fost internat niciodată în acest spital, iar pe câine îl cunosc doar de patru zile. Cum a ajuns până aici? E o enigmă şi pentru mine… A dispărut de două zile de la Centrul de dresaj. În mod normal, cei douăzeci de kilometri de-acolo până aici i-ar fi parcurs în câteva ceasuri, ori el a rătăcit două zile şi-o noapte până să mă găsească. Asta înseamnă că a căutat mult prin oraş, că a străbătut străzi şi cartiere întregi până să-mi dea de urmă.

— E fenomenal! N-am mai auzit despre un asemenea caz.

— Nu-l vindeţi? zise un puştan care tot timpul nu luase ochii de la Ringo.

Micu zâmbi. Numai un copil putea să pună o astfel de întrebare.

— Nu, dragul meu…

…Când Micu apăruse cu Ringo pe poarta Centrului de

dresaj, toată lumea amuţi. Câinele fusese deja radiat din evidenţe…

— Unde l-ai găsit? Ce s-a-ntâmplat cu el? îl întrebă şeful Centrului de dresaj.

Subofiţerul îi explică toată întâmplarea.

— Formidabil! Un caz unic! Şi unde l-ai ţinut până ai ieşit din spital? Că, după câte observ, s-a pus pe picioare.

— În curtea spitalului. Paznicul avusese un câine care i-a murit. Rămânând cuşca goală, l-am „cazat” pe Ringo. Toată lumea din spital ştia povestea. Toţi îl răsfăţau. Se întreceau să-i aducă bunătăţi. În plus, a făcut şi multă mişcare, s-a jucat după pofta inimii…

— Şi acum ce ai de gând să faci?

— Îl iau! E al meu, chiar dacă… e „mort”, zâmbi Micu.

— Bine, încuviinţă şeful Centrului de dresaj. Du-te şi fă formele.

— Vă mulţumesc. O să mai auziţi de Ringo… Să trăiţi!

Bucuria Nadei a fost şi mai mare când i-a văzut pe amândoi. Sărea de se zgâlţâia plasa de sârmă şi lătra cu entuziasm…

…Primind aprobarea de la şefii săi, o lăsase pe Nada în grija unui coleg, iar el împreună cu Ringo plecase la Buşteni. Aici lucrurile erau aranjate în privinţa câinelui. I se rezervase în curtea miliţiei din Buşteni o cuşcă. După ce Ringo fu „cazat”, Micu fu internat în Sanatoriul T.B.C. care se afla pe Zamora, în mijlocul unei păduri de brazi, la numai doi kilometri de miliţie. Îşi petreceau zilnic cele mai multe ore împreună, fiindcă amândoi aveau nevoie de mişcare în aer liber. Paralel cu joaca şi plimbările, subofiţerul începu „din mers” un dresaj sistematic de disciplinizare a lui Ringo, pornind chiar de la litera „A”: poziţia cu câinele la picior pe timpul deplasării. Ringo răspundea prompt la comenzi şi depunea eforturi pentru a le executa. Prindea destul de repede exerciţiile noi. Subofiţerul nu-şi pierdea răbdarea şi nu se enerva niciodată, chiar dacă întâmpina greutăţi, cele mai mari fiind acelea de a corija unele deprinderi greşite pe

care câinele le avea de la fostul lui stăpân. Micu combina afecţiunea şi răbdarea cu fermitatea. Erau cazuri când Ringo nu înţelegea o comandă şi atunci dresorul o repeta, însoţind-o cu gesturi, până când Ringo şi-o însuşea pe deplin. Când, însă, animalul se simţea rău, subofiţerul renunţa la lecţii şi le înlocuia cu joaca sau cu hoinăreli prin împrejurimi. Când relua „studiul”, o făcea pe nesimţite, folosind un ton cald şi fără vorbe răstite. În numai două luni, Ringo ajunse să-şi însuşească perfect dresajul de disciplinizare: se deplasa şi se oprea la comandă, se aşeza la un semn, venea la dresor de la distanţe mari chemat prin semnale date cu fluierul de ultrasunete, mergea târâş, căuta obiectele ascunse în teren şi le aducea dresorului, lătra la comanda dată prin voce sau semn, lătra fără comandă la apariţia infractorului sau la descoperirea unui obiect, înţelegea interdicţia „Nu!”, refuza alimentele oferite de o persoană străină şi pe cele găsite pe teren… Mai mult chiar, el începuse să-şi formeze deprinderi în prelucrarea după miros a urmelor de persoane, Micu folosindu-se de ajutorul unor bolnavi de la sanatoriu, cărora le plăcea să traseze urme şi să joace roluri de infractori. Dar iată că într-o zi îi veni rândul lui Ringo să ia joaca în serios. Terenul de acţiune: culmea, tot la sanatoriu! Peste noapte; fusese spartă casieria sanatoriului T.B.C. Lipsea suma de 90.000 lei, destinată cumpărării de alimente. Şeful sanatoriului anunţase miliţia. Din păcate, miliţienii nu descoperiseră nicio urmă care să poată fi exploatată şi care să contribuie la identificarea făptaşilor. Ei luaseră o serie de măsuri pentru identificarea persoanelor suspecte găsite prin restaurante, la gară, în parcuri, în piaţă etc., şi alertaseră miliţia din Azuga, Predeal, Sinaia. Ştiind că la sanatoriu exista un miliţian care dresa un câine lup, privirile tuturor erau aţintite indirect asupra lui Micu şi a lui Ringo.

— Nu ne-aţi putea ajuta? îl întrebă pe subofiţer doctorul Mateescu.

— Nu prea aş îndrăzni, se scuză Micu. Lucrez cu el numai de două luni şi nu mi se pare suficient.

— Mă dezamăgiţi, zâmbi medicul. Tot spitalul ştie că Ringo este un câine foarte inteligent şi că stăpâneşte deja multe elemente de dresaj. N-aţi vrea totuşi să-ncercaţi?

— Eu ştiu?… Asta ar fi prima lui „ieşire”, primul examen, şi mi se pare prea devreme.

— Eu zic că nu. Aşa cum copiii sunt daţi la şase ani la şcoală, de ce n-ar începe şi Ringo mai devreme?

De cei doi se apropie maiorul Brad, şeful miliţiei din Buşteni.

— Cum merge dresajul?

— Mulţumesc de întrebare. Se pare că destul de bine.

— Cam cât îi mai trebuie până-i „gata”?

— Greu de spus, zise Micu şi-l mângâie pe Ringo. Luni de zile, în orice caz.

— Păcat! se întunecă maiorul. Nu putea să se-ntâmple beleaua asta cu spargerea când Ringo era „gata”? Cred că acum cazul era şi rezolvat.

— … Şi-i vorba de banii pentru mâncarea bolnavilor, adăugă doctorul Mateescu cu părere de rău.

Vorbele şi tonul grav al medicului îl impresionară pe Micu în mod deosebit.

— Tu ce zici, Ringo, încercăm? se adresă el câinelui.

Câinele parcă înţelesese tot ce discutaseră oamenii şi sări în două picioare la stăpânul său.

— Încercăm?… Ringo scânci şi sări să ajungă cu labele şi mai sus. Bine, atunci încercăm! se hotărî subofiţerul. Văd că ai dispoziţie bună, însă nu uita că ăsta-i un examen şi nu un antrenament obişnuit. Dacă nu iei examenul, adio mâncare!…

Ringo ascultase ceva mai atent ultimele vorbe ale stăpânului său, fiindcă desluşise şi un ton de dojană, însă când îi zise „Şi acum la treabă!”, ţopăi bucuros şi o luă înaintea lui Micu.

— Dar am stricat, noi urmele! spuse cu regret maiorul Brad.

— Nu se poate să nu mai găsim noi ceva, că doar n-au plecat de aici cu elicopterul, zâmbi subofiţerul.

Ofiţerul şi medicul îl urmară pe Micu cu o curiozitate copilărească. Curând aveau să li se alăture aproape toţi bolnavii.

Căutând în jurul sanatoriului urmele proaspete ale hoţilor, subofiţerul găsi destul de repede o cărare de urme de încălţăminte, care ducea spre oraş şi care nu putea fi decât a unuia dintre spărgători, deoarece evita drumul normal. Micu mai căută şi alte urme, dar nu găsi. Acest lucru îl făcu să afirme că spargerea fusese comisă de un singur infractor. Îi dădu lui Ringo urma de miros, iar câinele, după ce o adulmecă bine, porni cu botul în jos pe drumul marelui său examen. După el, cam la douăzeci de metri, venea o ceată de oameni imposibil de înfrânat, în ciuda eforturilor maiorului Brad şi ale doctorului Mateescu. În frunte, cei mai curajoşi, alergau bolnavii care făcuseră pe infractorii şi care îl învăţaseră şi ei ceva „meserie” pe Ringo. Câinele mărise pasul şi alerga la vale tot mai întins, ţinând botul mai mult pe sus. Micu simţea că se-mpiedică şi că-n orice clipă se putea duce de-a buşilea, dar nu întindea coarda. Era prima misiune a lui Ringo şi avea mari emoţii să nu se facă de ruşine în faţa unei asemenea asistenţe. Faptul că Ringo începuse să alerge numai cu nasul pe sus îi plăcea grozav, deoarece însemna că era în mod sigur pe urmele „prăzii”. Câinele nu se uitase niciodată înapoi să-şi „consulte” stăpânul şi, curios, nu-l deranja cu nimic puzderia de oameni care tropăiau în spatele său. Pe Micu îl încerca sentimentul că Ringo chiar se amuză simţindu-i pe cei din urma sa cum fac eforturi să nu rămână în urmă. Să fie oare numai o joacă? se întreba Micu. Asta i-ar fi lipsit. Vorbele de duh şi ironiile ar fi căzut asupra lui ca picăturile de ploaie... Nu credea, însă că putea fi vorba despre aşa ceva, după modul cum câinele mărea fuleul, apropiindu-se de staţia C.F.R. Ajuns pe peronul gării, Ringo încetini pasul şi începu să miroasă pietrele cubice aproape bucată cu bucată. Lumea după el...

— E greu aici, că-i circulaţie mare! îşi dădu părerea un bolnav.

— Sigur că da, au trecut atâţia oameni! confirmă un altul.

— Poate că s-a urcat în tren şi… se-auzi alt glas.

N-apucă să termine bine fraza că Ringo scânci prelung, manifestându-şi bucuria că regăsise urma. O zbughi pe uşă în sala de aşteptare, iar de aici, pe cealaltă uşă, în spatele gării.

— Maică, ce ne mai aleargă! spuse gâfâind un bolnav roşcovan.

Ringo accelera ritmul tot mai tare de-a lungul şoselei. Habar n-avea că în spatele lui era tragedie mare… Plutonul spectatorilor începuse să se fragmenteze vizibil. Văzând mulţimea aceea pestriţă de bolnavi, apărută ca din pământ pe şosea, lumea se oprise-n loc şi se minuna. Toată şoseaua se-mpânzise de bolnavi în halate, în pijamale, unii cu papuci, alţii cu pantofi sport, pacienţi în blugi şi maiouri tricotate, în pulovăre cu fulare la gât, după cum îi prinsese „momentul”. Maşinile se opriseră şi ele în loc, însă niciun şofer nu claxona, savurând spectacolul.

…Ajuns în apropierea curţii miliţiei, Ringo încetini ritmul şi începu să dea semne de nelinişte. Părea puţin cam dezorientat. Lăsă botul în jos, căută în dreapta, în stânga, apoi, după un moment de şovăială, intră în curtea miliţiei. Micu se făcu galben ca turta de ceară. „Acum să vezi fulgere!…” gândi el şi începu să se şteargă de sudoare, pregătindu-se să primească atacurile.

— Fraţilor! Beleaua de câine ne-a tras în piept! Se duce la cuşcă!… ridică mâinile-n sus, spre partenerii săi, bolnavul roşcovan, care văzuse primul scena.

— Gata, a început… murmură subofiţerul.

— Mă miram eu să fie ceva de capul lui, spuse necăjit maiorul Brad.

— Oameni serioşi suntem noi? adăugă doctorul Mateescu. Ne dăm aşa, pe mâna unui câine…

În acel moment, în clădirea miliţiei se auzi lătratul puternic al lui Ringo, care probabil devenise furios, după cum desluşi Micu. Nimeni nu observase că Ringo, după ce se îndreptase spre fundul curţii, se-ntorsese şi dăduse

cotul, intrând pe uşa miliţiei care era deschisă. Subofiţerul îşi puse cascheta pe cap şi fugi în clădire. Surpriză!... Câinele intrase într-o cameră de aşteptare, unde se aflau mai multe persoane, şi se repezise la un individ, obligându-l să ridice mâinile în sus şi să stea cu faţa la perete.

— Deci tu eşti spărgătorul! se lămuri Micu. Să-i dau drumul câinelui să te ia puţin la „dans”?

— Nu! aruncă peste umăr hoţul speriat. Recunosc tot, spun tot, numai luaţi câinele de-aici.

În cameră intră şi maiorul Brad.

— Ringo n-a greşit! spuse mândru subofiţerul. A trecut examenul cu brio. Bravo, Ringo!

— Bravo, Ringo! spuse şi maiorul. Nu degeaba te găzduiesc aici în curte. Bravo!...

Câinele era foarte bucuros de felicitările pe care le primise şi se gudura privind voios când la Micu când la maior.

— Şi cum ai ajuns aici, amice? îl întrebă ofiţerul pe hoţ.

— M-a săltat un dom’ plutonier de la gară, azi-dimineaţă, răspunse hoţul tot cu faţa la perete. I s-a părut suspectă mutra mea.

— Zău? I-a întoarce-te, să te văd şi eu.

Infractorul se întoarse.

— Şi unde-s banii? întrebă maiorul.

— I-am plasat la o prietenă, ca să nu dau de bănuit, Cât am dat „gaura”, ea m-a aşteptat în gară. O femeie pare mai puţin suspectă şi dom’ major nu s-a legat de ea. E din Sinaia. Vă dau adresa ei...

— Deci dacă nu era câinele, n-aveai de gând să recunoşti! glăsui un cetăţean care fusese martor la discuţie.

— Păi ce, eram prost? spuse amărât spărgătorul. Era vreo probă împotriva mea? Am venit să iau puţin aer, e staţiune turistică, ăsta era răspunsul...

Maiorul Brad intră în biroul său urmat de Micu şi de Ringo. Îl chemă pe subofiţerul care-l „ochise”, pe suspect în gară, ca să-l felicite.

— Azi-dimineaţă ai adus un individ suspect de la gară...

— E aici, în sala de aşteptare, raportă subofiţerul. I-am reţinut buletinul, însă n-am apucat să-l verific, fiindcă sunt încurcat cu un bişniţar. L-am depistat în piaţă, oferea spre vânzare un radiocasetofon. Aparatul valorează cam opt mii de lei... El susţine că-i al lui şi că l-a cumpărat de la Bucureşti, de ocazie. Sunt sigur, că minte, dar n-avem încă nicio reclamaţie despre furtul unui asemenea aparat.

— Mda. Ocupă-te în continuare, de bişniţar, făcu maiorul, căci pe cel din gară l-a „verificat" prietenul nostru – arătă el spre câine.

— Cine, Ringo? se miră subofiţerul.

— Hoţul a recunoscut şi l-am dat pe mâna celor de la judiciar.

— Hm, grozav! Nu mă aşteptam...

— Şi nici la felicitări! îi strânse mâna ofiţerul.

— Vă mulţumesc, spuse subofiţerul. E mai mult meritul lui... Bravo, Ringo! Bine că ştim. De-acum încolo te mai luăm cu noi la treabă.

— Am o idee în legătură cu bişniţarul, zise Micu.

— Ce idee? Întrebă maiorul curios.

— Să-l ducem în piaţă, în locul unde l-a depistat colegul meu, şi să-i dăm de-acolo urma lui Ringo.

— Excelent! aprobă încântat Brad. De acord, să mergem! ...

— Nu înainte însă de a-l arăta pe spărgător la bolnavi, le-am promis! îi aminti Micu. Altfel, nu mai scăpăm de ei.

— Da, aşa-i...

Spărgătorul casieriei fu scos în pragul uşii miliţiei. Când îl văzură, bolnavii începură să-l huiduiască. Producându-se puţină larmă, Ringo începu să se irite şi, pentru că stăpânul său era atent ca infractorul să nu păţească ceva, se repezi pe furiş la hoţ şi-l apucă de manşeta pantalonilor, trăgându-l în jos pe trepte.

— Aşa, Ringo!

— Bravo, Ringo! Şo pe el!...

Micu îl opri pe Ringo, iar infractorul fu dus în camera de anchetă.

— Nu e bine ce faci! îl certă Micu pe Ringo trăgându-l uşor de urechi. Încalci… legalitatea! Norocul tău că eşti fraged în meserie, însă altă dată o să ne certăm, dacă mai procedezi aşa…

Câinele simţi dojana şi câteva clipe stătu cuminte, lăsând capul în jos. Când Micu termină însă cu morala, iar în curte nu se auzea decât „Ringo! Bravo, Ringo!” o zbughi jucăuş şi-ncepu să fugă printre bolnavi.

Bişniţarul cu radiocasetofonul apăru în pragul uşii, condus de la spate de subofiţerul care îl depistase în piaţă.

Micu se uită atent la el, chemându-şi câinele. Individul nu era cum şi-l imaginase. Era spilcuit, purta mustăcioară în coadă de rândunică şi avea o alură şmecherească. Ringo presimţi că urma o nouă misiune pentru el şi privi foarte atent la „client”, pe care îl recunoscu după poziţia pe care o avea: în faţa miliţienilor şi cu mâinile la spate. Făcuse cu Micu destule exerciţii din acestea… Fără comandă, se aşeză în spatele „clientului” şi-l avertiză printr-un lătrat scurt că va fi vai şi amar de el dacă va încerca să fugă. Arestatul, care până atunci aruncase numai priviri sfidătoare, începu să pălească. Îi dispăruse expresia vicleană de pe chip, ceea ce îl făcu pe Micu să creadă că ori intenţiona s-o şteargă, ori îşi dădea seama că va fi demascat. Oricum, erau semne bune, căci un om care nu se ştie cu nimic pe suflet nu are de ce să se teamă. Plecară.

— Succes, Ringo!

— Dă-l de gol şi pe ăsta! auzi Micu în urmă îndemnuri pentru Ringo.

Piaţa oraşului nu era prea departe. În câteva minute ajunseră acolo.

— Cred că-ţi dai seama că eşti pierdut! îi strecură Micu bişniţarului. Câinele va merge de aici pe „urmele” radiocasetofonului… Cred că-ţi place melodia asta, aşa-i?… Hai, Ringo, că suntem pe calea cea dreaptă! tălmăci Micu tăcerea temătoare a arestatului.

Puse câinele să-l miroasă şi apoi să-i găsească urma. Deşi în piaţă era destulă lume, Ringo se descurcă minunat,

găsind foarte repede „firul”. Porni. Ieşi din piaţă şi o luă pe un trotuar de-a lungul şoselei, apoi făcu mai multe coturi până în zona vilelor turistice. În spate, după Micu, venea „clientul” încadrat de cei doi miliţieni. Bişniţarul se făcuse galben ca o lumânare şi îşi muşca buza de jos. Parcă erau la o reconstituire, dar cu rolurile inversate, câinele fiind personajul care arăta la milimetru pe unde s-a mers.

Ringo parcurse câteva sute de metri şi intră în curtea unei vile care purta inscripţia „Lăcrămioara”.

— Acum să vezi „lăcrămioare”… se-ntoarse Micu spre arestat.

— Nu, vă rog! spuse aceste, repede. Să nu-l lăsaţi să sară la mine. Spun tot!

— S-auzim, îl îndemnă maiorul Brad.

— Aparatul l-am furat de la camera opt. Acolo locuiesc doi turişti, soţ şi soţie, dar sunt plecaţi în excursie la Poiana Braşov.

— De unde ştii că ei sunt plecaţi în excursie? Hai, spune numele complicelui, intui ofiţerul, că şi aşa îl aflăm până la urmă!

— Nae Prisacă, zis „Balama”, mecanicul.

— Aha, cunosc „podoaba”. Ne-a promis de nu ştiu câte ori că se lasă de rele şi se face om de treabă. Cât urma să-i dai?

— Jumătate din cât luam pe ce… găseam în cameră.

— … Deci nu ştie că ai dat peste radiocasetofon.

— Nu.

— Nu i-a fost teamă că o să-l tragi pe sfoară?

— Ba da. I-am dus un costum de haine bej, pe care l-am luat din aceeaşi cameră. I-am spus că n-am mai găsit decât încă un costum şi cu asta suntem chit.

— S-a mulţumit cu el?

— Absolut. Când n-are bani de băutură se mulţumeşte cu orice.

— Ce-a vândut, nu ştii?

— Nu ştiu, că de azi-noapte, de când i l-am dus, n-am, mai dat pe la el. Cred că n-a avut timp, mai ales că se

fereşte de nevastă-sa.

— Ce-a făcut cu costumul, unde l-a ascuns?

— N-am văzut, că am plecat repede să nu mă vadă nevastă-sa.

Micu sosi şi el cu Ringo şi cu celălalt miliţian. Hoţul începu să tremure şi se ascunse după maiorul Brad.

— Să nu-l puneţi pe mine, vă rog! Am spus tot!

— Camera opt, zise Micu.

— Da, confirmă Brad, însă trebuie să mai mergem într-un loc. Azi e ziua lui Ringo, ce să-i facem!…

După ce fu pus în temă cu ce mărturisise hoţul, Micu luă din cameră un pulovăr al păgubaşului şi descinseră cu toţii la locuinţa lui „Balama”. Acesta se ocupa cu tot felul de potlogării, însă reuşise de mai multe ori să iasă cu faţa curată. Acum îi sosise sorocul, după cum aşteptau toţi de la Ringo…

„Balama” negă că l-ar fi cunoscut pe hoţ, că i-ar fi vândut vreun *pont* şi toate celelalte.

— Puteţi să-mi faceţi percheziţie dacă doriţi, zise el impasibil. Chiar vă rog să-mi faceţi! accentuă apoi cu o mină plină de siguranţă. Numai aşa să vă convingeţi odată că sunt un om cinstit! Că n-am nimic cu… Că nu cunosc…

— Bine, o să vedem, acum, cum te vor ţine „balamalele”! zise maiorul şi-i făcu semn lui Micu să-l pună pe Ringo la treabă.

„Balama”, care crezuse că Ringo fusese adus ca să-l păzească pe hoţ să nu fugă, începu să se schimbe la faţă. Dresorul scoase pulovărul şi-l dădu câinelui să-l miroasă. Complicele hoţului aruncă o privire rapidă în jurul lui. Ofiţerul îi observă reacţia şi se apropie de el ca să-i anihileze vreo intenţie de fugă:

— Credeai că-ţi facem noi percheziţie, aşa-i? Nu, amice, avem un *expert!* îi arătă spre câine care începuse să caute. Mai bine spune unde l-ai ascuns, că tot îl găseşte, îţi dai seama!

— Ce s-ascund?

— Costumul pe care ţi l-a adus amicul tău azi-noapte.

— Nu mi-a adus niciun costum, iar pe el l-am văzut o dată la cârciumă, zise „Balama” cu tot mai puţină convingere.

— Bineee... O să ne convingem. Începe, tovarăşe Micu.

Ringo refuză să caute mai întâi în casă şi, mirosind aerul numai cu nasul pe sus, se-ndreptă spre grădină. Micu era entuziasmat, fiindcă n-o văzuse nici pe Nada şi nici pe un alt câine poliţist să caute în felul acesta. Un profan ar fi zis că se uita la lună... În realitate, Ringo îşi etala fără voie calităţile. Foarte dotat în simţul său, găsise un „fir” de miros tocmai deasupra capului. Apreciind distanţa de la pământ până la urma de miros, dresorul, intui că costumul păgubaşului fusese dus în braţe undeva, în grădină. Îl urmărea pe Ringo cum se străduia să nu piardă, „firul” şi se bucură nespus că salvase un asemenea câine, că putea să-i vindece boala şi că-l va avea drept „coleg” de serviciu. Ringo intră în grădină fără să se uite pe unde calcă şi, ajuns la marginea unui tufiş, începu să dea semne de nervozitate. Micu presupuse imediat că acolo se pierdea urma de miros şi se uită la picioarele câinelui. Zâmbi... În zona unde stătea Ringo pământul fusese proaspăt răscolit. Câinele se opri şi, parcă înţelegând ideea stăpânului său, începu să miroasă cu botul în jos. Scânci scurt de câteva ori şi începu să scormonească pământul cu labele.

— Bravo, Ringo! Bravo! îl opri dresorul. S-a terminat examenul. Ai obţinut diploma magna cum laude! Bravo!...

„Balama” se făcuse negru ca pământul pe care-l răscolise câinele. Maiorul Brad îi însoţi la locul cu pricina.

— Aici e costumul? Ce-ai îngropat aici?

Hoţul, ca să-şi mai spele din păcate, se oferi el să sape.

— Sunt cinstit, dom’le. Aţi văzut! aruncă el în timp ce săpa cu sârg.

Ieşi la iveală un sac de plastic foarte voluminos.

— Tăticulee! exclamă hoţul când începu să scoată obiectele din sac. Aici e bazarul lui Ali-baba!

La picioarele miliţienilor începură să se-nşire un radiocasetofon, aparate de radio, truse de bărbierit

electrice, cămăşi, pulovăre, fuste.

— Da’ costumul bej nu-i! făcu hoţul. Unde-i, mă? se uită el fix la „Balama”.

— În camera nouă, începu să mărturisească „Balama”. După ce mi-ai adus costumul, m-am dus la vilă şi am spart încă patru camere, fiindcă ştiam, că toţi sunt plecaţi la Poiana Braşov.

— Gata. Opreşte-te! Dacă mă prindea, eu aş fi recunoscut că ţi-am dat şi ţie un costum şi costumul se găsea în camera nouă, întorcându-se împotriva mea ca o probă că spărsesem toate cele cinci camere. Bine lucrat, dar te-a dovedit câinele, jivină! Şi eu, care la puşcărie îţi dădeam să mănânci din pachetul meu!

Se năpusti cu toată forţa asupra lui. Cei doi infractori căzură la pământ şi începură să se lovească reciproc. Lupta dură însă foarte puţin, căci Ringo îi linişti imediat pe amândoi…

Sosind cu infractorii la miliţie, acolo îi mai aşteptau încă mulţi bolnavi de la sanatoriu, dornici să afle şi deznodământul celui de-al doilea caz. Pentru ei fu o adevărată încântare să afle ultimele isprăvi ale lui Ringo şi hotărâră să-l sărbătorească cum se cuvine. În consecinţă, Ringo fu invitatul lor la masa de seară.

După masă, bolnavii dispărură unul câte unul spre sala de televizor. Programul de desene animate îi amuza copios şi le dezlănţuise râsul în cascade. Era tocmai o scenă c-o pisicuţă şugubeaţă, pusă pe fel şi fel de şotii, şi un câine ciufulit, dar mândru în supremaţia sa recunoscută faţă de neamul pisicesc. Şi când „Pussy” îi veni de hac, spectatorii se treziră deodată cu un lătrat puternic şi cu Ringo grămadă pe televizor…

Acesta era Ringo, un poznaş! A doua zi dispăru de dimineaţă de la sanatoriu… Căutat, strigat, nici urmă! „Unde-o fi Ringo?” începuseră să-şi facă toţi probleme

Un bolnav de la pavilionul doi, mergând pe la ora zece la fereastră zări în vale un om culcat la pământ, cu nişte rufe în mână. Iar Ringo culcat pe burtă, la câţiva metri de el. Îl

anunţă imediat pe Micu care se duse la locul cu pricina.

— Ringo! Ringo! strigă subofiţerul, apropiindu-se.

Câinele nici vorbă să-ntoarcă măcar capul. Scheuna scurt şi bătea locul mărunt cu labele din faţă, înaintând încă câţiva centimetri. Urechile le avea ciulite, iar ochii mari şi ficşi dovedeau că nu voia să scape prada. „Ce-o fi?! se miră Micu. I-o fi căşunat pe cineva”. Când veni şi mai aproape, observă că omul culcat la pământ ţinea ceva strâns la piept.

— Ia-l d-acilea, şerifule, te rog! aruncă omul speriat. Dă la patru dimineaţa mă ţine lipit aici.

— Bine, dar ce s-a-ntâmplat?

— Am o pisică sub palton. Asta e…

Subofiţerului îi veni să râdă. Observă că individul era netuns şi folosea un anumit limbaj.

— De ce nu i-ai dat drumul pisicii?

— Nu vrea, a dracului! M-a şi zgâriat.

— Dă-i drumul acuma la pisică, fiindcă am să strunesc eu câinele.

Ringo mârâi şi înaintă câţiva centimetri.

— Fii, bre, atent, că mă haleşte! se îngrozi individul.

— Dă-i drumul pisicii.

— Nu merge, bre, că-i legată.

— Şi cine te opreşte s-o dezlegi?

— Hainu’ ăsta de câine. Cum umblu la sfoară, e gata să sară pă mine.

— Omule, îţi arde de glumă sau te prefaci?

— Nu, şerifule, trebuie să spun adevărul, n-am încotro… Aseară am dat o raită şi p-aici, pe la sanatoriu. N-am găsit nimic mai gras pe la ferestre, decât pacostea asta de cămaşă din faţa mea. Am azvârlit pisica pe ea şi, gata, am suflat-o…

— Cu… pisica? se miră Micu.

— E *specialitatea casei…* adică a mea, rânji hoţul. Am legat pisica de mâna mea.

— Aha, înţeleg… făcu Micu. Arunci pisica, ea îşi înfige ghearele şi cade jos cu rufă cu tot.

— Cam aşa… Dar dacă ştiam că aici la sanatoriu e un câine poliţist, nu-mi mai luam eu bilet de Buşteni nici cu numele.

— De unde eşti?

— Din Timişoara. Am aterizat abia azi-noapte, zău.

— Te cred, că dacă „aterizai” mai devreme îţi luai „zborul” în altă parte…

— De şase ceasuri nu-ndrăznesc să-mi ridic pieptul de la pământ.

— Nu-i nimic, o să reclami.

— Pă cine?

— Pe Ringo, ăsta-i numele câinelui…

A treia ispravă a lui Ringo era din nou pe buzele tuturor bolnavilor. Cei de la miliţia din Buşteni, cărora li se predase hoţul, începuseră să vadă în Ringo un ajutor preţios. La câteva zile după cele întâmplate, maiorul Brad solicită din nou ajutorul lui Ringo, fiind „într-o situaţie delicată”, după cum se exprimase la telefon…

Duminică noaptea, se prezentaseră la miliţie două femei foarte elegante, îmbrăcate în haine de astrahan. Se certaseră după ce plecaseră de la o nuntă. Soţii lor nu reuşiseră în nici un chip să le împace, ba chiar începuseră să se ciondănească şi ei, iritaţi de îndemnurile consoartelor lor. Despre ce era vorba? Amândouă aveau hainele de astrahan la fel, aceeaşi croială şi aceeaşi talie, numai că una dintre ele, care se numea Lucica, cumpărase haina mai recent. Reclama că cealaltă, pe numele mic Viorica, i-a schimbat haina la nuntă şi, în consecinţă, ea a trebuit să îmbrace o haină mai veche. Viorica susţinea că haina de astrahan de pe ea îi aparţine şi este mai nouă, deoarece a îngrijit-o cum se cuvine şi n-a purtat-o oriunde, cum a făcut Lucica.

— Bine, dar n-aveţi şi dumneavoastră un semn la ele, o cusătură pe undeva? le întrebă maiorul Brad.

— De ce să am, dacă era nouă şi-am îmbrăcat-o numai de două ori! sări prima Lucica. Pe dumneaei, întoarse uşor spatele la Viorica, am văzut-o cu haina în fiecare zi.

— Nu-i adevărat, minte! izbucni Viorica.

— Ba tu minţi!

— Gata, ajunge! se ridică în picioare maiorul Brad. Eu sunt de părere ca să mergeţi cu toţii acasă, să vă mai odihniţi puţin, iar dimineaţă o să clarificăm problema.

— Eu nu plec de aici, că-i haina mea... hotărî Lucica.

— Ba nu, i-a mea şi nu i-o dau, o imită imediat şi Viorica.

Auzind despre cele întâmplate, Micu se amuză.

— Tu râzi, iar eu mi-am pierdut toată noaptea, bombăni maiorul. Mă gândeam că poate Ringo...

— Bineînţeles, confirmă subofiţerul. Ceea ce pentru dumneavoastră a fost un chin, pentru Ringo nu este decât o joacă...

— Atunci să văd. Abia aştept să!scap de încurcătura asta.

Ringo fu introdus în camera unde se aflau femeile, iar acestea se ridicară, deodată, în picioare. Li se explică faptul, că animalul este inofensiv şi că se va proceda la o alegere de obiecte din grup după mirosul unei persoane. „Împricinatele” fură rugate, apoi, să se dezbrace de paltoane şi să-şi dea căciulile jos din cap. Mai cu uimire, mai cu strâmbături, ele se executară. Hainele fură aşezate una lângă alta, într-un colţ al camerei, iar căciulile în colţul opus. „Urma”! i se dădu comanda câinelui să miroasă căciula Vioricăi. „Alege!” i se ordonă, apoi, indicându-i-se hainele. Ringo se-ndreptă foarte firesc spre locul indicat şi, după ce le mirosi puţin, apucă uşor cu gura de haina cu care fusese îmbrăcată Viorica.

— Totul e clar. Aceasta este haina dumneavoastră! privi Micu la Viorica.

— Vă mulţumesc! spuse femeia cu satisfacţie.

— Nu-i adevărat! Aia-i haina mea! sări ca arsă Lucica. Ca să mă conving, daţi-i să miroasă şi căciula mea.

Spera ca Ringo să se-ncurce şi să aleagă tot prima, haină.

— De acord.

Animalul mirosi căciula Lucicăi şi alese, bineînţeles, cealaltă haină, care era a ei. Lucica se făcu roşie de ciudă.

— Cred că vă daţi singure seama că nu mai are rost să vă certaţi. Mai ales că, după câte am constatat, amândouă hainele sunt noi-nouţe şi nu există nici cea mai mică deosebire între ele. Amândouă au miros proaspăt de magazin, ceea ce mă face să cred că n-au fost purtate mai deloc. Aşa-i? aruncă subofiţerul o întrebare şireată, fară o adresă anume.

— Aşa-i, căzu prima în plasă Viorica. E întâia oară când o îmbrac. Am vrut să mă fălesc şi eu la nunta fratelui meu.

— Şi eu o îmbrac pe a mea pentru prima dată, mărturisi şi Lucica cu capul plecat, dar am crezut că dacă ea o are mai de mult, a mai purtat-o. De fapt, de câte ori vorbeam la telefon, nu era dată ca să nu ne întrebăm cu ce-am fost îmbrăcate şi răspundeam că, bineînţeles, cu haina de astrahan.

— Cu alte cuvinte, v-aţi „furat” la îmbrăcăminte una pe cealaltă, zâmbi maiorul Brad. Cred că e cazul să puneţi capăt acestui conflict...

Două femei elegante, cu haine de astrahan, plecară de la miliţie la braţ, mulţumite că un câine le salvase prietenia...

...În sala de operaţii, se auziră zgomote. Uşa se deschise şi în prag apăru asistenta.

— Iartă-mă că n-am putut ieşi mai devreme, spuse ea, dar a fost nevoie de mine. Nu pot decât să repet că operaţia este foarte grea şi încă mai durează. Câinele a pierdut mult sânge, iar doctorii, după cum le urmăresc chipurile, nu sunt prea încrezători. Totuşi, să sperăm... mai zise tânăra şi dispăru din nou în, sala de operaţii.

— Să sperăm... îngână Micu.

...Tot pe când erau la sanatoriu, fusese jefuita biserica din Buşteni. Infractorul furase mai multe icoane, potire şi toţi banii din cutia milei. Prejudiciul cauzat bisericii se evalua la 300.000 lei, ţinând seama de valoarea istorică şi artistică a icoanelor pictate pe lemn şi a potirelor de argint.. Urme materiale n-au putut fi descoperite, cea mai mare

speranţă rămânând... tot la Ringo. În faţa cutiei milei, Micu descoperi nişte urme de paşi şi încercă marea cu degetul, cum se spune, dându-i câinelui urma de miros de la aceşti paşi. Câinele adulmecă cu greu mirosul, dar până la urmii porni în cursă. El parcurse cam doi kilometri şi intră într-o tutungerie din oraş.

— Nu cumva a greşit traseul? se întrebă plutonierul Panait, care-l însoţea pe Micu.

— N-aş crede, deşi a avut dificultăţi, că a nins puţin peste noapte.

Când intrară în tutungerie, vânzătoarea tresări.

— Vă rog să nu mişcaţi, îi spuse Micu. Câinele este dresat şi nu veţi păţi nimic. E vorba de o cercetare.

Femeia se linişti şi privi, curioasă la mişcările câinelui. Ringo mirosi tejgheaua, apoi scheună de câteva ori privind în sus. Dresorul înţelese despre ce era vorba şi-i dădu comanda „Sus!” Câinele se ridică imediat în două picioare şi puse labele pe masă, scheunând şi mai puternic.

— Infractorul căutat de noi a fost aici, în tutungerie, se adresă Micu vânzătoarei. Poate că vă amintiţi vreo figură suspectă sau poate că v-a părut ceva deosebit la cineva. Vă rog să vă concentraţi, ca să ne puteţi ajuta.

Femeia se gândi un timp, apoi ridică din umeri.

— Nu mă pricep. Mie toţi oamenii mi se par buni şi nu ştiu să desluşesc ce vă interesează pe dumneavoastră.

— Încercaţi totuşi, spuse Micu. Dacă vă concentraţi, sunt sigur că o să vă amintiţi ceva care ne poate fi de folos.

— Aşa este, confirmă plutonierul Panait. Acum un an a fost spartă tutungeria şi dânsa ne-a furnizat semnalmentele hoţului. Fusese seara în tutungerie să cumpere un pachet de „Carpaţi”, însă, în realitate, era un pretext ca să poată studia încuietorile de la uşă.

— Ia staţi! spuse vânzătoarea măgulită de vorbele subofiţerului. Acum două ceasuri a fost aici un tânăr care m-a rugat să-i schimb mărunţiş în valoare de cinci sute de lei. Spunea că este încasator la întreprinderea de transporturi auto şi că n-are nevoie de atâta mărunţiş. Cum

eu aveam, chiar m-am bucurat.

— L-aţi putea recunoaşte?

— Fără îndoială. Era înalt, brunet, cu un păr foarte creţ şi mustaţă.

— Vă mulţumim, spuse Micu observând că Ringo tot mirosea pe jos şi trăgea spre ieşire. S-ar putea să vă invităm la miliţie să-l recunoaşteţi.

— Cu plăcere, numai să daţi de el…

Câinele ieşi din tutungerie, traversă şi o porni în direcţia de unde veniseră.

— Doar nu ne-o duce iar la biserică, se îngrijoră Panait.

— Nu cred, zâmbi dresorul. După discuţia cu vânzătoarea de la tutungerie sunt sigur că merge bine pe urmă.

Ringo mai parcurse o bucată de drum şi intră la cinematograful din Buşteni. Controloarea de bilete se lipi de perete, speriată. După ce o linişti, Micu insistă ca Ringo să caute atent urma în hol, îndemnându-l mai mult spre ieşire, ca să-şi dea seama dacă omul căutat mai era în cinematograf. Câinele însă nici vorbă să tragă spre ieşire, ci spre intrarea în sală.

— Dacă aprindem lumina când intră Ringo, s-ar produce panică în sală, fu de părere Micu. Pe de o parte este reacţia de la întuneric la lumină, apoi apariţia câinelui… Vă daţi seama… În plus în sală sunt şi copii.

— Dar cum să procedăm? întrebă supraveghetoarea.

— Eu intru cu Ringo înăuntru, căci el vede pe întuneric destul de bine, iar în momentul când auziţi un lătrat, atunci aprindeţi lumina.

— Bine.

— Şi eu? făcu Panait.

— Tu stai la uşă, ca nu cumva mustăciosul să fugă.

— Eu zic că tot mai bine este să aprindem lumina de la început, interveni casieriţa.

— Nu! spuse Micu categoric. Dacă se creează panică şi oamenii încep să se mişte care încotro, se încurcă urmele paşilor şi câinele nu mai poate face nimic.

— Aa… Asta era?

— Da. Acum la posturi! Să latri, Ringo, când îl apuci de pantaloni, şopti Micu.

Ringo scoase un sunet imperceptibil, semn că înţelesese comanda, şi o zbughi după perdea în întuneric.

Micu strânse mult din coardă ca să fie cât mai aproape de câine, şi îl urmă pe laterala dreaptă a sălii. Filmul rula, probabil scena era interesantă, căci nu se auzea nici musca, iar spectatorii nici vorbă să sesizeze ce „oaspeţi” se plimbau prin sală. Ajuns pe la rândul şase, câinele începu să tragă de coardă fără să facă nici cel mai mic zgomot, ceea ce însemna că omul căutat ocupa un loc undeva în centrul rândului. Subofiţerul începu să desfăşoare încet coarda, fără să piardă „priza” cu câinele.

În clipa următoare se auzi ţipătul unui bărbat, apoi lătratul lui Ringo, după care lumina se aprinse.

Mustăciosul încremenise pe scaun cu Ringo lângă el. Micu îi făcu un semn uşor de priceput şi infractorul se supuse, cu ochii la câine. După câteva secunde, lumina se stinse, şi mulţi spectatori nici măcar n-avură timpul să-şi dea seama ce se-ntâmplase.

Conclus la miliţie, infractorul încercă să-l ia pe „Nu” în braţe, dar când fu recunoscut şi de vânzătoarea de la, tutungerie, n-avu încotro şi trebui să mărturisească. Era din Sibiu şi avea maşină proprietate personală, pe care o parcase, pe o stradă lăturalnică de lângă cinematograf. Obiectele furate din biserică erau în maşină. Intrase la cinematograf ca să-şi omoare timpul, deoarece peste două ore avea întâlnire cu un străin care îi „comandase” furtul, după ce vizitase biserica din Buşteni. Infractorul urma să primească, în schimbul obiectelor, o sumă mare de bani...

...Uşa sălii de operaţii se deschise din nou şi în prag apăru asistenta, purtând altă cuvă cu instrumente chirurgicale.

— Cum merge, tovarăşă? întrebă Micu transfigurat.

— Se pare că mai bine, căută ea să-l îmbărbăteze.

— Vă mulţumesc pentru vestea cea bună. Spuneţi-mi ce

să-i cumpăr, ce are voie să mănânce?

— O să vă spună doctorul mai exact, dar câteva zile după operaţie va fi hrănit cu lichide vitaminizate.

Rămas iarăşi singur, Micu se gândi că dacă Ringo ar fi avut voie să mănânce din prima zi, ar fi dat un telefon directorului fabricii de mezeluri şi acesta i-ar fi trimis câinelui tot felul de bunătăţi…

…Faima lui Ringo depăşind cu mult graniţele judeţului, el începuse să fie solicitat şi de alte organe de miliţie. Într-o bună zi, Micu fu invitat la directorul sanatoriului, doctorul Mateescu, fiind anunţat că este vizitat de cineva din altă localitate.

Cine o fi?” se miră el. Păşind pragul biroului, curiozitatea lui fu satisfăcută: bărbatul care-l căuta nu era o cunoştinţă, ci directorul unei fabrici de mezeluri. El se ridică în picioare, şi-i zâmbi subofiţerului.

— Să vă spun de ce v-am deranjat, începu directorul. Am mai multe sesizări că din fabrică se sustrage salam şi diverse sorturi, de carne. Eu nu pot învinui pe nimeni n-am niciun nume concret şi, pentru a pune capăt acestei situaţii, m-am gândit la Ringo, al cărui talent de detectiv a devenit celebru.

Subofiţerul se simţea foarte măgulit şi se-nroşise puţin la obraji.

— Poate că aprecierea este puţin exagerată…

— Nu e exagerată, interveni doctorul Mateescu. E un câine grozav, iar prin mişcare, prin activitate şi boala i se vindecă mai uşor. Merge spre bine.

— Mă bucur din tot sufletul, altfel ar fi păcat, zâmbi directorul. Doresc să-l punem puţin în „mişcare” şi la mine în fabrică. Logica-i simplă: cine oare simte mai bine mirosul cărnii decât un câine, decât un asemenea câine!

— Ideea dumneavoastră nu-i rea, ci chiar îmi surâde spuse subofiţerul. Mai rămâne acum să stabilim câteva detalii. În primul rând, cred că nu mai ştie nimeni din fabrică despre intenţia dumneavoastră.

— Categoric.

— Perfect, zâmbi Micu. Bănuiţi că şi portarii pot fi în legătură cu salariaţii care sustrag carnea din fabrică?

— Este posibil, căci din informaţiile pe care le am, asupra unuia dintre ei planează suspiciuni foarte puternice.

— Atunci ar trebui să depuneţi o reclamaţie organelor în drept. Ca să facem o treabă ca lumea. Fiindcă m-am gândit să începem acţiunea cu o percheziţie la domiciliul portarului în cauză, pe care o vom efectua la câteva ore după ieşirea din schimb.

— Eu ştiu? făcu directorul. S-ar putea să iasă ceva.

— Singurul nume concret care-mi apare în sesizări este al acestui portar, Saftu Dimitriu, care bate cârciumile la rând şi cam aruncă cu banii.

— Atunci scrieţi şi asta în reclamaţie.

— Perfect. Ziua o stabilim în raport cu graficul de producţie, când aprovizionările cu carne sunt mai mari, când se fabrică mai multe produse, căci atunci este de presupus că şi „vadul” este mai mare.

În ziua stabilită, pe la prânz, Micu şi Ringo, însoţiţi de doi ofiţeri de miliţie, poposiră în curtea paznicului Saftu Dimitriu. În curte nu era nimeni, iar în prima cameră la fel. Părea că locuinţa e pustie. Intrând în prima cameră, Ringo începu să mustăcească din nas şi se duse la o covată care era acoperită cu o folie de plastic şi apoi cu un pled. Deodată, uşa celei de-a doua camere se deschise şi în prag apăru o femeie grasă şi îmbujorată.

— Săfticule, vino repede! A intrat un câine mare în casă şi ne şterpeleşte muşchiuleţii!

— O fi jigodia aia de câine a vecinului, care m-a sărăcit şi ieri de un salam întreg, se auzi de dincolo o voce bărbătească. Mă scol acum, tu nu-l speria. Vin imediat şi-i arăt eu lui, fir-ar al dracului. Adică Aurică, şoferu’, face atâtea sacrificii ca să-l cotească din fabrică, şi javra asta să ne fure *munca?*

Văzând cine era în pragul casei, femeia amuţi.

— Profiro, mai e câinele acolo? se auzi glasul paznicului.

Ce ai, ţi-ai pus leucoplast la gură?

Când paznicul deschise uşa şi văzu că are musafiri, fu gata să leşine.

În covată erau zece kilograme de salam de Sibiu şi cinci kilograme de muşchi de porc. Dar asta nu era totul: Saftu Dumitriu declară că mai urmau să-i vină „muşteriii” care lucraseră cu el în schimbul de noapte şi pe care-i lăsase să iasă pe poarta fabricii cu ce furaseră fiecare. Cei doi ofiţeri de miliţie rămaseră în continuare în locuinţă, să aştepte „muşterii” iar Micu şi Ringo plecară. Mai întâi, Micu trecu pe la miliţie, anunţând să fie urmărit pe traseu şoferul Aurică şi să i se facă un control asupra produselor din maşină, după care să se treacă la percheziţia domiciliară. Apoi, însoţiţi de alţi doi miliţieni îmbrăcaţi civil, poposiră în locul stabilit, nu departe de poarta fabricii.

Angajaţii începură să iasă din schimb, iar Ringo intră în acţiune. Portarul îşi făcea conştiincios datoria, deoarece îi controla pe fiecare la ieşire. Pe măsură ce angajaţii ieşeau pe poartă, ei erau dirijaţi discret spre locul unde se afla Ringo, care avea o misiune cât se poate de uşoară, aceea numai de a-i mirosi. Din dispoziţia directorului întreprinderii, centralista nu mai răspundea la niciun telefon, ca să nu anunţe cineva dintre cei controlaţi, iar câţiva subofiţeri de miliţie în civil supravegheau perimetrul fabricii în acelaşi scop…

Un cetăţean gras, după cum observară miliţienii, răsuflă uşurat după ce fu controlat de portar. Nu bănuia că urma al doilea control, efectuat de un „expert”. Ringo îl luă în „primire” şi, după două-trei mişcări din nas. Ridică labele din faţă în sus, ca să i le pună pe burtă.

— Nuu! Mă omoară! ţipă grăsunul speriat. Le dau jos!

El îşi trase cămaşa şi în jurul burţii îşi făcură apariţia muşchiuleţii de porc, aranjaţi cu multă dibăcie şi susţinuţi de un brâu. Fără „muşchi”, omul nu mai era aşa de gras cum păruse…

Ieşi apoi pe poartă un cetăţean cu o figură amărâtă, de te gândeai că cine ştie ce necazuri îl aşteaptă acasă. El

avea o servietă simplă şi uzată, în care portarul nu găsi decât câteva resturi de mâncare într-un ziar. Când trecu şi el prin al doilea „filtru”, iar Ringo îi mirosi servieta, se arătă foarte bucuros să-i dea câinelui resturile de mâncare.

— Ia, că oi fi şi tu nenorocit ca mine! întinse el pachetul.

Ringo fu gata să-l muşte de mână.

— Ce mai vrei? se răsti omul.

— El vrea servieta! zâmbi Micu.

— Servieta?

— Nu. E vorba de ce se ascunde în ea!

Servieta avea fund dublu şi ascundea două kilograme de salam de Sibiu.

— Pe dânsul lăsaţi-l, că are artrită! zise o femeie, care trecuse prin „filtrul” lui Ringo, când văzu că miliţienii invită la control un cetăţean cu picioare butucănoase.

— Dar nu-l deranjăm cu nimic, veni replica subofiţerului.

Câinele intră în acţiune şi vru să-l atace pe cetăţean tocmai la „artrită”.

— Mai mult speriaţi oamenii cu câinele ăsta, zise femeia văzând scena. Nu observase, însă mimica „bolnavului”.

Ridicându-i-se manşetele pantalonilor până la genunchi, ieşiră la iveală numai „vrăbioare” făcute colaci şi strânse bine cu jartiere speciale.

— Neruşinatul! rămase uimită femeia.

Un tânăr cu blugi şi plete ieşi pe poartă în pas de dans animat de ritmul melodiei, care Răsuna, din aparatul său de radio „Mamaia”. El se miră când, fu invitat la supracontrol, dar ridică repede nepăsător din umeri şi se îndreptă în acelaşi „ritm” spre locul unde se afla „Ringo”. Când dădu cu ochii de câine, tresări uşor. Clinele dădu să-i muşte aparatul de radio.

— Da’ ce-are, şefu’?

— Eu știu? Probabil că nu-i place cum dansezi, cum ţii ritmul! improviză Micu. Sau probabil că i-o plăcea ce-i în aparat.

— Păi în aparat ce să fie, tranzistori, piese…

— Dacă-i aşa, lasă-l puţin jos. Să vedem, lui Ringo îi plac

tranzistorii?

Tânărul lăsă aparatul jos.

— Îl închid.

— Nu. Că poate-i place melodia! E şi „meloman”!... făcu Micu cu ochiul, unui miliţian din preajma sa.

Ringo se apropie de aparat şi latră scurt.

— Gata, m-ai convins, îl mângâie subofiţerul şi-i dădu comanda pe loc repaus.

Micu desfăcu aparatul şi de după capacul din spate apărură bucăţi de salam de Sibiu înghesuite în spaţiul disponibil.

Tânărul scosese toate piesele din aparat, ca să aibă loc cât mai multă „marfă” şi introdusese în partea superioară un radio miniaturizat, care continua să cânte...

În urma acestui control au fost depistaţi cei, care sustrăgeau din fabrică, prin diverse metode, diverse sorturi de carne, aceştia fiind aduşi în faţa comisiei, de judecată. Portarul Saftu Dimitriu şi şoferul Aurică au fost deferiţi justiţiei. Ca şi la portar, acasă la şofer se găsise o importantă cantitate de salam şi de carne sustrasă din fabrică. Este lesne de înţeles că la sfârşitul acestei acţiuni Ringo a fost invitat în fabrică, la un „banchet”, oferindu-i-se pe săturate tot felul de bunătăţi...

La un timp după această întâmplare, miliţia fu sesizată de un furt de păsări care nu părea a fi un furt obişnuit. Din curtea unui cetăţean dispăruseră treizeci de găini moţate, cumpărate în urmă cu două luni de la un I.A.S., şi care fuseseră îngrăşate „de arătau ca nişte curcani”, după cum afirma păgubaşul. Micu şi cu Ringo intrară din nou în acţiune.

— Şi ce găini! repeta păgubaşul cu gândul la orătăniile pe care nu spera să le mai vadă. Dar culmea e faptul că, după cum vedeţi, coteţu-i lângă bucătărie, iar noi eram la masă când ne „lucra” găinile. Aşa ceva n-am mai auzit, să te fure în amiaza mare, iar tu numai la cinci metri de coteţ! E ceva de neimaginat, pe cuvântul meu!

Miliţienii se gândiră că aveau de a face cu nişte infractori

mai îndrăzneţi, care cunoşteau bine locul şi, de ce nu, chiar unele obiceiuri ale casei. Micu şi însoţitorii săi erau convinşi că au fost cel puţin doi infractori, căci altfel, unul singur nu ar fi avut cum să transporte în plină zi atâta „marfă”. De fapt, îi favoriza însăşi poziţia casei, situată într-o zonă mai retrasă. Curtea de păsări se învecina cu pădurea. Cercetând gardul dincolo de curte, pentru a găsi o urmă de încălţăminte care să fie „exploatată” de Ringo, miliţienii observară o spărtură în gard, exact, cât încăpea să treacă o găină. Infractorii nu umblaseră în coteţ şi nici prin curte, ceea ce însemna că găinile fuseseră ademenite pe gaura aceea. Cum reuşiseră să facă acest lucru? Era foarte greu de răspuns, iar orice presupunere se lovea de foarte multe, contraargumente. Un mister, nimic altceva!…

Pe drumul de trecere al infractorilor, Mica găsi o urmă bună de încălţăminte şi i-o dădu lui Ringo s-o miroasă. Câinele se cam strâmbă, apoi se zburli la păr şi începu să tuşească iritat. Subofiţerul se aplecă deasupra urmei şi observă un praf fin.

— Hm, piper!

— Deci sunt profesionişti! exclamă unul dintre membrii echipei.

— Exact, confirmă Micu, dar n-au avut ei atâta praf ca să presare pe tot drumul la întoarcere. Să căutăm atenţi pe urme şi unde găsim piper să-l ocolim, căci irită foarte tare nasul câinelui.

Ca să-i alunge iritaţia şi să-şi aerisească bine mucoasele nazale, Micu îi dădu drumul lui Ringo să se joace, făcând cu el mai multe mişcări care îi solicitau în special respiraţia. Câinele scăpă repede de iritaţie şi fu din nou gata de treabă. Ceilalţi miliţieni, care continuaseră căutările, găsiră cam la două sute de metri mai jos câteva urme de încălţăminte care nu erau presărate cu praf de piper.

— Aţi văzut? Ce v-am spus eu!

Ringo mirosi urma, dar avu aceleaşi reacţii ca şi prima dată. Subofiţerul se aplecă deasupra urmei şi mirosi, dându-şi seama că infractorii presăraseră praf de

scorţişoară, care nu se vede prea bine cu ochiul liber şi se confundă, cu culoarea pământului.

— În mod sigur şi-au terminat „arsenalul” ceva mai departe, spuse subofiţerul. Şi infractorii au logica lor. Ei cred că dacă au reuşit să-l facă pe câine inofensiv o bucată de drum, acesta nu va mai găsi urma, pericolul cel mai mare fiind după ei, zona comiterii furtului. Se înşeală amarnic. Trebuie să existe şi urme mai curate. Căutaţi, băieţi!

Micu făcu aceleaşi mişcări cu câinele ca şi prima dată, lui Ringo dispărându-i numai în câteva minute orice senzaţie de iritare a căilor nazale.

Miliţienii găsiră pe drum, la vale, la vreo patru sute de metri de locul cu scorţişoara, alte urme de încălţăminte. Îl imitară pe Micu: mirosită urmele. Frunţile li se descreţiră.

— Bravo, băieţi! Ce v-am spus eu? se bucură Micu. Hai, Ringo!

Câinele veni lângă stăpân şi, după ce mirosi puţin urma, se uită în ochii lui Micu. Semn că era gata să pornească.

— Urma, Ringo!

Ringo nu mai aşteptă altă comandă şi lăsând botul în jos porni cu paşi grăbiţi.

— Aveţi dreptate, trebuie să fie localnici, îi spuse lui Micu unul dintre miliţieni. Un infractor din altă localitate, care nu cunoştea amplasamentul locuinţei păgubaşului, precum şi faptul că el are atâtea găini grase, n-ar fi avut ce căuta aici.

— Şi nu s-ar fi hazardat, completă subofiţerul. Apoi, n-ar fi avut rost să arunce pe urmele sale piper şi scorţişoară când el s-ar fi urcat în tren sau în autobuz şi ar fi plecat.

— Da, sigur că da. Mă gândesc să nu fie Micu Croitoru, zis „Pigulici”.

— Ha, frumoasă poreclă, nu rezistă Micu şi râse. Cam „piguleşte”, nu?

— Da. A mai Cost condamnat pentru furt, însă în ultimul timp nu prea ne-a „ciupit”. Lucrează la fabrica de bere şi stă la a doua stradă de-aici.

— Să vedem dacă-i el…

Ringo trecu de prima stradă, intră pe-a doua şi acceleră ritmul de-a lungul ei.

— E clar, ne duce la „Pigulici”! exclamă miliţianul când mai erau două case până la hoţul cunoscut de el.

Câinele nu ştia cine-i „Pigulici”, dar intră în curtea acestuia şi se opri la uşa casei. Dincolo de uşă se-auzeau voci. Micu îi făcu semn lui Ringo să nu latre şi să intre târâş. Bătu la uşă.

— Cine-i? se-auzi de dincolo o voce groasă.

— Vulpea! îi răspunse Micu şi se lipiră cu toţii de peretele casei, rămânând în prag numai Ringo.

— Cine?…

— Vulpea! repetă Micu.

Uşa se deschise şi-n, casă se lăsă o linişte mormântală. Intrând în casă târâş, „vulpea” se ridicase în picioare, arătând cât este de şireată ca să „pigulească” treizeci de găini moţate ce zăceau sacrificate în mijlocul casei, precum şi pe cei care le hărăziseră o asemenea soartă. Când intrară miliţienii, cei din casă erau cu mâinile-n sus.

— Bună recoltă! făcu Micu.

— De la I.A.S., cumpărate, dom’şef! căută „Pigulici”, o portiţă de scăpare.

— Şi cum, aşa… Toate cu moţ?

— Păi acum, cam toate sunt cu moţ, dom’ şef!

Ringo care nu avea astâmpăr, mirosi de la distanţă buzunarul pantalonilor lui „Pigulici” şi, la un moment dat, fu gata să-l înhaţe.

— Aoleu! Mă nenoroceşte! Se sperie „Pigulici” trăgându-se ca ars doi paşi înapoi.

— Lasă-l, Ringo, că acolo are piper. Aşa-i, meştere? se uită drept în ochii hoţului.

— Aşa-i, confirmă acesta încă speriat. E pentru supă.

— Aha, şi e gata pisat… Caută, Ringo! îi dădu comandă câinelui, sperând că „mirosise” el ceva.

Ringo, se plimbă prin toate încăperile, reveni în prima cameră şi scoase de sub pat o papiotă cu aţă albă.

Nesigur dacă ea era sau nu folositoare pentru Micu, se

uită în ochii stăpânului să-i vadă reacţiile. Pentru moment, dresorul nu ştiu ce să creadă, însă uitându-se la grămada de găini din mijlocul camerei, îl fulgeră o idee. „Bravo, Ringo!” îşi felicită câinele şi îl mângâie pe cap.

— Ai găini? îl întrebă pe „Pigulici”.

— Am şi eu câteva.

— Şi ce le dai să mănânce?

— Grăunţe de porumb, ce să le dau.

— Dă-mi un cuţit! ceru subofiţerul unuia dintre colegi.

— Ce faceţi cu… cuţitul? întrebă uluit „Pigulici”.

— Deşi nu sunt medic legist, voi face o autopsie!

Micu luă o găină din grămadă şi o despică. În guşa găinii, ieşi la iveală o aţă care avea înşirate pe ea mai multe grăunţe de porumb şi care ducea tot într-un fir până aproape de cioc. Abia acum înţeleseră cum reuşiseră infractorii să ademenească găinile prin gaura ce o făcuseră în gard.

— Cine e celălalt? nu-i mai lăsă subofiţerul loc de explicaţii lui „Pigulici”.

— Fiu-meu, răspunse hoţul cu capul plecat. Are sâmbătă botez şi n-aveam mai nimic de *pigulit…*

…Într-o noapte, la câtva timp după *afacerea „Pigulici”,* într-o localitate fu spart un magazin alimentar, furându-se suma de 40.000 lei provenită din vânzări. Gestionarul, un tip cam neglijent, nu depusese seara banii la poştă, iar dimineaţa se trezise… păgubaş. Miliţienii care s-au deplasat la faţa locului au presupus că infractorul cunoscuse situaţia de la o vânzătoare a magazinului. Ca atare, era probabil un localnic. Miliţienii au mai constatat că hoţul lucrase destul de „curat”, însă urmele de încălţăminte n-avusese cum să şi le şteargă.

Micu constată şi el că era o singură cărare de urme şi puse câinele la treabă. Deşi urmele erau proaspete, subofiţerul observă că Ringo avea probleme serioase cu prelucrarea lor. Animalul se oprea la diverse intervale şi ridica botul în sus, adulmecând tot mai mult aerul din jurul lui.

— Ce-i, Ringo, ce-i cu tine? Doar urmele-s proaspete…

Câinele scheuna, şi de câte ori ridica botul deasupra urmei, semn că era sigur de ea, îl „fura” ispita să miroasă aerul din jur. Micu se miră şi-l lăsă în pace. De la magazin şi până în curtea unei vilişoare, câinele nu parcurse mai mult de cinci sute de metri. Acolo locuia o familie, soţ şi soţie, care nu se bucurau însă de o reputaţie prea bună. Soţul fusese de mai multe ori certat cu legea, însă în ultimul timp nu mai dăduse bătaie de cap miliţienilor. El se arătă de la început foarte contrariat de „vizită”, iar când i se ceru să predea cei 40.000 lei furaţi cu câteva ceasuri în urmă de la magazinul alimentar, reacţionă destui de violent:

— Am să vă reclam că şicanaţi oamenii cinstiţi. Ce aveţi cu mine?

— Vă rog să…

— Ce-aveţi cu mine? repetă şi mai agresiv individul. Vă poftesc…

Mâna liberă îi rămase înţepenită în direcţia care indica uşa când îl văzu pe Ringo intrând.

— Aha, acum înţeleg cum aţi ajuns aici, scăzu el tonul.

— Da, el ne-a condus, îi confirmă Micu. Face parte din mijloacele legale! Unde sunt banii?

— Ce bani? îşi recăpătă curajul individul. Lăsaţi. Câinele dumneavoastră a mers bine, dar mi-a luat urma de-aseară, de când am fost la magazin după cumpărături.

— Nu există, ţi-a luat urma după ce ai comis furtul azi-noapte, replică Micu.

— Atunei faceţi percheziţie şi găsiţi banii, îi invită bărbatul cu gesturi largi, zâmbind batjocoritor.

Miliţienii din Breaza se priviră cu oarecare îndoială. Micu era însă ferm:

— Caută, Ringo!

Câinele se plimbă prin casă, dar fără să miroasă cine ştie ce, apoi ieşi în curte.

— Vedeţi, şi el recunoaşte c-a greşii, rânji gazda. Mai dresaţi-l!

Micu se simţi foarte prost şi ieşi afară după Ringo. Îl zări

dincolo de poartă, aşezat lângă gard.

— Ce-i, Ringo, cu tine? îşi mângâie animalul.

Câinele scheună şi se ridică în picioare mirosind în jurul său. Subofiţerul înţelese că atitudinea câinelui însemna o invitaţie de a mai căuta pe urmă şi se uită în jos. Deodată tresări, fiindcă de la poartă pleca alt rând de urme, dar în direcţie opusă celei de unde veniseră ei. Se aplecă asupra lor şi constată că erau mai mici decât primele, însă la fel de proaspete. „O fi primit vreun oaspete", se gândi, dar Ringo scheună din nou. „Vrei să-ncercăm?" îl privi subofiţerul curios. Câinele scheună şi mai tare. „Bine, atunci hai!". Ringo se scutură puţin, ca să se învioreze, şi veni lângă stăpân mirosind una dintre urmele acelea noi. Porni, apoi, foarte degajat pe „firul" lor, fără să se mai oprească aşa cum făcuse prima dată. Parcurse vreo două sute de metri şi intră într-o curte, oprindu-se la uşa unei vile cochete. Subofiţerul bătu la uşă, dar nu-i răspunse nimeni. Se uită pe gaura cheii şi observă că cheia era în broască pe dinăuntru. „O fi ceva la mijloc de nu vor să deschidă!" îşi zise el şi apăsă pe clanţă. Spre surprinderea lui, uşa nu era încuiată. Câinele intră imediat înăuntru şi se opri în faţa unui pat în care dormea dus un puştan de vreo paisprezece ani. Micu îi făcu semn lui Ringo să latre şi puştanul se trezi din somn ca ars.

— Nu-l lăsaţi să sară! Nu-l lăsaţi să sară! Banii sunt sub pernă! se chirci el într-un colţ.

Subofiţerul dădu perna la o parte şi în faţa ochilor îi apărură teancurile de bancnote.

— Cum s-a-ntâmplat? îl privi sever pe puştan.

— Nea Teodosiu „a spart" magazinul. El i-a furat. Pe mine m-a luat numai ca să ţin *şase.* Îmi este unchi…

— Şi cum ai ajuns tu de la Alimentara până acasă la unchiul tău? Pe unde-ai ocolit? întrebă curios Micu.

Puştiul ezită puţin, apoi spuse cu capul plecat:

— N-am ocolit. Am mers în cârcă la unchiu!

Subofiţerul rămase ca trăsnit.

— Ce chestie…

— El m-a dus în cârcă de la Alimentara şi până la poarta lui, ca să nu fie două rânduri de urme. Auzise că e un câine deştept pe la Buşteni…

— Zău? săltă Micu din sprâncene.

— Da, zicea că precis o să-l aducă miliţia şi-aici, că suma va fi mare, dar el e deştept şi-i va juca în foi de viţă şi pe miliţieni şi pe câine. M-a încurajat, spunea să n-am grijă. Câinele o să meargă după urme până la el acasă, unde nu se va găsi nimic. Zicea că la mine nu se va gândi nimeni şi mi-a dat toţi banii, să-i păstrez până trece pericolul.

— Tu ai numărat banii?, 1

— Nu, că i-a numărat el.

— Dar de unde a ştiut el să se ducă chiar azi-noapte?

— Are o vecină, vânzătoare, care-l vorbea de rău pe gestionar. Îi umblă gura…

— Bine, îmbracă-te şi hai să mergem. Avem nevoie de ajutorul tău…

Teodosiu, gazda, fuma tacticos o ţigară, stând picior peste picior. Deodată, uşa se deschise.

— A venit câinele cu banii!

Ringo intră primul, ţinând în gură un pachet de bancnote.

— Nu vrei să-l iei şi pe el puţin în cârcă, domnule Teodosiu? spuse Micu punând hoţului cătuşele.

…Un alt caz pe aceeaşi „temă” a fost spargerea magazinului universal din Comarnic. Infractorul furase de aici bani, ceasuri şi obiecte de valoare. La baza concluziei că operase un singur om a stat constatarea că pe drumul de retragere nu se găsise decât o singură cărare de urme. Urmele de încălţăminte erau destul de mari, corespunzând unor pantofi cu numărul 45 sau 46.

— Trebuie să fie un tip mătăhălos, zise unul dintre miliţieni,

— „Uriaşul”! glumi Micu, gândindu-se la titlul unui serial.

— Nu-mi amintesc să avem în Comarnic un infractori de un asemenea gabarit, continuă miliţianul.

— Poate că încă nu-i cunoscut, presupuse Micu.

— Nu-i exclus.

— Oricum, eu bănuiesc că din moment ce el a lăsat la faţa locului asemenea urme trădătoare ale corpolenţei sale, o veritabilă „carte de vizită”, s-a bazat totuşi pe ceva.

— Probabil pe faptul că un câine poliţist nu poate merge pe urme, datorită prafului de ciment care dăinuie în atmosferă.

— Se poate ca „uriaşul” să fi mizat pe acest lucru, însă dacă a gândit aşa s-a înşelat. Câinele de urmărire face faţă şi în aceste condiţii. Dar... mai bine să-l lăsăm pe el să „vorbească”.

Ringo mirosi o urmă strâmbând uşor din nas, apoi porni. Nu făcu, însă prea mulţi paşi, că se opri şi insistă să miroasă urma. Subofiţerul observă că animalul era deranjat de ceva, deoarece după ce lăsa botul în jos îl trăgea repede înapoi...

— Ce-i, Ringo?

Câinele nici vorbă să se uite la stăpânul său. Plecă din nou. „Nu cumva praful de ciment îl ţine totuşi în loc?” gândi Micu îngrijorat. La urma urmei, Ringo era un câine şi făcea şi el ce putea în aceste condiţii. Nu i se putea pretinde mai mult. Ringo mai făcu câţiva paşi, se opri din nou, strâmbând din nas când se apleca asupra urmei. „Cimentul! Sigur că da”, îşi întări convingerea subofiţerul şi lăsă câinele în voia lui. Animalul parcurse în acest fel vreo opt sute de metri şi se opri dezorientat la o răscruce.

— Măi să fie! exclamă Micu observând că urma „uriaşului” se pierduse.

În acea zonă praful de ciment era foarte subţire, iar pământul tare şi îngheţat, ceea ce nu putea permite mularea cât de cât sesizabilă a conturului urmelor de paşi. La toate acestea se mai adăuga şi-un vântuleţ care spulbera din praful ce-l întâlnea în cale. Subofiţerul privi înainte şi observă că de la răspântie se făceau trei drumuri. Pe fiecare dintre ele putu desluşi câte o cărare vagă de urme de încălţăminte. Hotărî să nu renunţe.

— Hai, Ringo, încearcă!

Câinele se-nvioră deodată şi porni dezinvolt pe drumul

din stânga. Micu ridică mirat din umeri şi porni după el, gândindu-se că încă nu stăpâneşte pe deplin toate tainele acestui animal. Câinele parcurse pe stradă câteva sute de metri, apoi intră în curtea unei case şi se opri la uşă. Miliţienii bătură. Le deschise un bărbat potrivit de statură, care îngălbeni. Ringo intră în casă, ducându-se până într-a doua cameră unde-şi ridică labele pe masă. Nu, mai era nevoie de gestul său, căci se observa din prag „comoara” care zăcea pe masă: ceasuri, bijuterii…

— A fost greu, „uriaşule”, aşa-i? îl săgetă Micu.

— Mai pot zice ceva acum? răspunse el consternat.

— Bineînţeles, spuse ferm subofiţerul.

— Nu-mi mai rămâne decât să vi-i spun pe ceilalţi doi, că n-am încotro.

— Te-ascultăm.

— Am mai fost cu Titu „Americanu”, care stă pe Lucernei, strada din mijloc de la intersecţie, şi cu Leahu zis „Secărică”.

— Care din ei e mare de statură?

— Niciunul… S-a auzit de câinele dumneavoastră după chestia cu „circa” de la Breaza, şi Titi „Americanu’ ” a avut ideea să călcăm unul pe urmele celuilalt. M-a pus pe mine în faţă, iar ei au călcat, pe urmele mele. N-am avut încotro şi am acceptat. Titi e cam iute la mânie.

— Şi „marfa”?

— Am împărţit-o frăţeşte…

…La un magazin din Poiana Ţapului, aflat în inventar, peste noapte fusese rupt sigiliul aplicat pe uşă de revizorii contabili. Cineva pătrunsese în magazin şi provocase o harababură de nedescris, sustrăgând şi unele bunuri. Bănuit de această faptă era în primul rând responsabilul magazinului, împotriva căruia erau suspiciuni că are o lipsă serioasă în gestiune. Revizia contabilă urma să se termine a doua zi, când probabil s-ar fi pus în evidenţă şi lipsa în gestiune, dacă nu intervenea spărgătorul necunoscut care să încurce iţele.

Cazul fiind reclamat la miliţie de revizorii contabili, intră în acţiune Ringo. I se dădu urma de miros de la sigiliul violat şi câinele porni din nou alături de Micu. El se-ndreptă spre Zamora, însă când ajunse în apropierea podului de peste Prahova se opri. Nu părea dezorientat, ci mai mult amuzat, dacă se putea spune aşa, deoarece pe măsură ce mirosea urma, dădea vesel din coadă uitându-se înapoi la stăpânul său. Micu îl lăsă în pace, căci începuse să se obişnuiască cu astfel de „figuri” ale lui Ringo, şi se prefăcu că nu-l observă. Câinele mai dădu de câteva ori din coadă, apoi deveni serios şi-şi văzu de drum. Ajuns pe strada Cerbului, colţ cu Stejarului, se opri şi începu din nou să se amuze. „E pus pe şotii!”, zâmbi Micu, prefăcându-se iarăşi că nu-l observă. Sesizând că stăpânul nu se amuză, câinele deveni sobru şi plecă iarăşi. O luă pe strada Stejarului şi se opri la o vilă elegantă, cu garaj. În curte îi întâmpină un bărbat tânăr, care dădu să fugă când îl văzu pe Ringo.

— Nicio mişcare! strigă subofiţerul.

Bărbatul rămase nemişcat. Apropiindu-se de el, câinele lătră şi vru să-l înşface de pantofi.

— Nu!... sări tipul într-o parte. Spun tot!

Ringo se repezi din nou la picioarele sale şi abia atunci Micu sesiză că bărbatul avea pantofi noi-nouţi.

— Ce-i cu pantofii, Ringo? întrebă subofiţerul.

— Spun tot, numai spuneţi-i să se astâmpere, zise repede tânărul.

— Culcat, Ringo! Acum, s-auzim!

— Sunt ginerele gestionarului de la magazin... începu „gazda”. Socru-meu e vinovat, el m-a învăţat să rup sigiliul şi să sparg uşa. Am răvăşit tot prin magazin şi am luat mai multe obiecte, de formă. Să nu mă băgaţi alături de el, că n-am niciun amestec.

— Mă rog, şi cu pantofii?

— Tot ideea lui. Auzise că sunteţi la sanatoriu şi că aveţi un câine foarte deştept. M-a învăţat să-mi schimb pantofii de mai multe ori, iar ultima dată să folosesc o pereche nou-nouţă, care încă nu are imprimat mirosul omului.

— Şi câte perechi de pantofi ai schimbat?

— Trei, răspunse tipul cu o voce moale, dar pe mine să nu mă băgaţi alături de el…

Dorinţa i-a fost îndeplinită: n-a fost băgat la arest alături de socrul său, ci… separat.

…Un alt caz foarte curios avea să-l pună la grea încercare pe inteligentul patruped. Fusese spartă casieria unei grădini zoologice, iar hoţul dispăruse cu o sumă însemnată de bani, fără să lase niciun fel de urmă. „Bine, dar nici de încălţăminte?” s-ar putea întreba cineva, „Nici!” acesta era răspunsul.

— De necrezut! nu-i venea lui Micu să accepte aşa ceva. Doar n-a plecat de-aici cu elicopterul!

— Şi totuşi, nu-i nicio urmă, întări miliţianul care cerceta cazul. Solul e umed şi, aşa cum se imprimă încălţămintea noastră, tot aşa trebuia să se fi imprimat şi a lui.

— Da, aşa ar fi normal. Dar cum a ajuns el aici şi cum a plecat? se frământa subofiţerul. Este prima oară când aud aşa ceva.

— Şi eu la fel.

— Despre paznic aţi mai aflat ceva?

— Da, a fost găsit la fiica lui care e căsătorită. Era mort de beat. Aseară n-a fost la post ci… la băutură. Din informaţii rezultă că de mai mult timp nu se prezintă cu regularitate să-şi facă serviciul, mizând pe faptul că niciodată nu s-a întâmplat nimic la grădina zoologică.

— În schimb leafa-i merge!… nu rezistă Micu.

— Păi, cum! S-a luat măsura să i se desfacă contractul de muncă.

— Foarte bine, îşi merita pedeapsa. Infractorul i-a cunoscut viciul, precum şi faptul că grădina zoologică rămâne nepăzită peste noapte, şi a operat în voie.

— Da. Cum rămâne însă cu lipsa urmelor? reluă vechea întrebare maiorul. Cum a „aterizat” el aici?

Subofiţerul îşi scoase cascheta de pe cap şi se şterse de sudoare.

— N-am nicio idee. Dacă rezolvăm cu bine cazul acesta, am să-l povestesc şi nepoţilor. Mă gândesc să-l pun pe Ringo să caute el.

— Bine, dar ce anume să caute, de unde-i dai urmă de miros?

— Nu-i dau nimic! N-am ce să-i dau... Îl pun să caute ce-o vrea el...

Îşi strigă câinele, dar Ringo dispăruse.

— Se-nvârteşte printre cuştile cu animale, precis. E plăcerea lui.

Plecă în căutarea câinelui prin grădina zoologică. Îl găsi jucându-se prin plasa de sârmă cu un confrate de-al lui, care, însă, avea paşaport străin, de Australia: câinele dingo. Ringo se despărţi cu greu de „străin" şi îşi urmă stăpânul până la poarta grădinii zoologice. Pe drum se oprea aproape în faţa fiecărei cuşti şi studia foarte curios, cu capul într-o parte, locatarii. Ursul, când văzu câinele, ieşi din cuşcă cu toată viteza şi se izbi de gratii, scoţând un mormăit fioros. La fel îl ameninţă şi leul, căruia i se zbârli coama şi-ncepu să lovească în gratii cu laba.

— Ce-i, Ringo, nu ţi-a plăcut de regele animalelor? zâmbi un miliţian observând la câine părul zbârlit.

— Eu, zic să fac puţină plimbare cu el, ca să uite, fu de părere subofiţerul.

— Nu-i rău, încuviinţă celălalt. L-au cam trecut apele...

Odată „înviorarea" terminată, câinele fu introdus în casieria grădinii zoologice şi i se dădu comanda să caute. El se uită nedumerit la stăpân, însă neprimind o comandă suplimentară, îşi lăsă supus capul în jos. Mirosi casa de fier de unde se furaseră banii, apoi începu să circule prin cameră. Nu găsi nimic deosebit şi ieşi pe uşă, oprindu-se lângă zid, pe care începu să-l miroasă. Zidul nu-i „spuse" prea multe şi măi făcu câţiva paşi, mirosind pe sol două adâncituri mici, dispuse cam la un metru una de cealaltă.

— Noi astea nu le-am văzut, spuse celălalt miliţian aplecându-se.

Micu le studie şi el. Privi mai departe şi observă că

scobiturile duceau în zig-zag spre ieşirea din grădina zoologică şi apoi pe stradă, unde se pierdeau pe asfalt.

— Aş zice că sunt urme lăsate de cârje, fu de părere ofiţerul.

— Da, da, aşa este, confirmă Micu.

— Oare vreun şchiop să ne fi făcut toată bucuria asta?

— Nu-i exclus, dar ceea ce mă surprinde este că nu s-au imprimat pe sol, între cârje, urmele de la încălţămintea piciorului sănătos.

— Greşeşti. De fapt eu am greşit primul. Cum merge şchiopul cu cârjele?

— Da… Aveţi dreptate! exclamă Micu. El are un picior sănătos de care se sprijină, iar urmele de la cârje sunt pe aceeaşi linie.

— Păi vezi? Cred că nu are ambele picioare, acesta ar fi răspunsul.

— Nu merge. Cum poate un om fără ambele picioare să răstoarne o casă de bani şi apoi s-o forţeze?

— Da, ai dreptate. Ce belea mai e şi asta?…

— Am, totuşi, o idee, făcu Micu. Să-l punem pe Ringo pe urmele adânciturilor astea.

— Gata, dă-i bice!

Ringo plecă în cursă fără nicio ezitare. Mergea foarte dezinvolt şi „cucerea” metru cu metru. După ce parcurse vreo patru sute de metri pe un drum fără case, aflat în prelungirea grădinii zoologice, intră în prima curte locuită. Se duse până la o magazie a cărei uşă era deschisă şi intră înăuntru, oprindu-se în faţa mai multor obiecte care folosiseră cândva ca recuzită la circ. Privind, miliţienii rămaseră uimiţi. Ringo atinse cu laba două picioroange.

— Cine-i? se auzi o voce subţire.

— A venit *circul!* răspunse Micu ironic.

În prag apăru un om în vârstă, cu nişte pantaloni bufanţi în carouri mari.

— Aşa-i că-i *circ* mare? adaugă miliţianul care cerceta cazul.

Omul se aşeză încet pe prispa casei şi începu să ofteze.

Scoase din sân un pachet de bancnote pe care le întinse oamenilor legii. Ringo fu însă mai sprinten şi le înşfăcă repede. De, era meritul lui…

Într-o zi, urmărind cu privirea maşinile de pe şosea, Ringo fu martorul unei întâmplări care-l impresionă puternic. Un câine vagabond, numai piele şi os, traversând strada neatent, a fost izbit în mijlocul şoselei de o maşină portocalie. Animalul, care rămăsese lat pe asfalt, schelălăia în ceasul morţii de te-nfiora. Prima reacţie a lui Ringo în faţa unei asemenea tragedii uluitoare pentru el fu să fugă după maşina portocalie ca să-l răzbune pe nevinovatul vagabond, însă degeaba, căci autoturismul se îndepărta vertiginos. Ringo se întoarse atunci la câinele accidentat şi începu să latre tare, pentru a-l chema în acest fel în ajutor pe Micu. Era de fapt mai mult un urlet.

Micu, care intrase în clădirea miliţiei, îşi auzi câinele şi ieşi imediat afară. Venind într-o fugă la locul accidentului, Ringo îl împinse cu botul, făcându-i semn în acest fel stăpânului său să-l ducă la spital, să-l salveze. Micu înţelese durerea lui Ringo şi, ca să-i dea satisfacţie, luă câinele vagabond în braţe, murdărindu-se de sânge, şi îl duse până la marginea trotuarului, unde-l lăsă jos, semn că animalul murise. Lăcrimând, Ringo se uita uluit când la Micu, când la leşul câinelui. Făcu această mişcare de mai multe ori. Când Micu mai ridică încă o dată neputincios din umeri şi îl mângâie pe cap, animalul începu sa urle la fel ca mai devreme când îşi chemase stăpânul.

Până seara, târziu, Ringo refuză să execute vreo comandă. Dimineaţa, când îi dădu drumul din cuşcă, Ringo din cale afară de trist şi nedormit, fugi la locul accidentului. Numai că nu mai găsi nimic! Micu se îngrijise de cu seara să se cureţe locul. Ringo se aşează pe burtă tocmai acolo, cu privirea pierdută în gol. Lui Micu nu-i plăcu asta şi veni să-l ia. Degeaba, Ringo era inert şi refuza să execute comanda. Dresorul îi înţelese durerea şi-l lăsă acolo până se hotărî să intre singur în curtea miliţiei.

Ringo n-a putut să uite această tragedie. De multe ori când i se dădea drumul din cuşcă sau venea dintr-o misiune, traversa strada şi privea locul unde se petrecuse accidentul. Şi prinsese o ură pe maşinile de culoare portocalie. Ori de câte ori vedea una, Micu trebuia să-l ţină de lesă sau să-l strunească. Această aversiune faţă de maşinile portocalii avu drept urmare o altă ispravă...

Într-o zi, mergeau amândoi pe stradă, Ringo neavând botniţă, fiindcă nu era un câine agresiv şi niciodată nu ridica probleme pentru trecători. La un moment dat, de pe o stradă lăturalnică apăru o Dacie 1300, portocalie, cu număr de Arad. În momentul când câinele văzu maşina, se-ndreptă ca o ghiulea spre ea, aruncându-se cu toată forţa pe capotă.

Conducătorul autoturismului, speriat, derapă, gata să intre cu maşina în şanţ. Portierele de pe partea dreaptă, se deschiseră şi cei doi pasageri din dreapta săriră din maşină. Ringo, care nu păţise nimic după această ispravă, sări jos de pe capotă şi se aruncă lătrând spre coi doi inşi. Aceştia se lipiră de gard ţinând mâinile în sus.

— Nu muşca! Nu muşca! Predăm toată marfa! spuseră ei uitându-se peste umăr la câine.

Ringo, care ştia că aceasta era poziţia prin care infractorii se predau, se aşează pe labele din spate, aproape de ei. Şoferul şi pasagerul din spate, rămaşi în maşină, stăteau smirnă, neîndrăznind nici ei să facă vreo mişcare.

Micu, uimit de comportamentul câinelui, fugi să-i elibereze pe „ostateci” şi să le ceară scuze de cele întâmplate. Când subofiţerul ajunse lângă cei de la perete, unul dintre ei strigă fără să se întoarcă:

— Aţi lucrat perfect. Luaţi aurul, e în servietă, numai scăpaţi-ne odată de câinele acesta!

Auzind cuvântul „aur”, Micu se schimbă deodată la faţă.

— Cât aur e? intră el repede în „joc”.

— Trei kile, răspunse şoferul maşinii. Poftiţi servieta, aici avem tot...

Micu preluă servieta cu un aer hotărât.

— Foarte bine, spuse el autoritar. Şi-acum, să mergem la miliţie. Cine face un pas greşit…

— Da’ cine dracu îndrăzneşte să fugă, dom’ şef? N-am văzut aşa câine lup, zici că-i viţel!…

La miliţie lucrurile se limpeziră şi mai bine. Cei patru inşi se ocupau cu traficul de aur. Bijuteriile le cumpăraseră în Arad de la diferiţi turişti străini şi urmau să le valorifice. În oraş căutaseră o legătură a lor mai veche, dar nu o găsiseră acasă…

…Un alt caz spectaculos se petrecuse undeva într-o comună de munte. Unui cetăţean îi dispăruse peste noapte vaca din curte. Toate căutările fuseseră zadarnice.

Acest caz ajunsese să fie instrumentat de căpitanul Roman, în urma sesizării şefului de post care „mirosise” ceva necurat în această afacere. Era ciudat, între altele, modul de operare pe care-l folosiseră cei doi infractori. Dar de unde până unde… doi infractori? s-ar putea întreba cineva. „După cele două perechi de opinci!” fusese părerea şefului de post, care făcuse primele cercetări. În curte se vedeau urmele copitelor, pentru că animalul dispăruse după o ploaie, însă, afară, ele se „topiseră”. Ciudat şi iar ciudat! Bănuielile în legătură cu acest furt puteau să cadă chiar pe proprietarul animalului, căci, după cum reieşea din primele cercetări, Joiana nu ieşise din curte. „Atunci?…” Căpitanul Roman nu se lăsă influenţat de acest raţionament şi-l întrebă pe reclamant dacă avusese doi oaspeţi din sat după ce animalul venise de la păscut.

— Nu, pe nimeni! răspunse omul.

— Sunteţi sigur? insistă ofiţerul. Poate v-au bătut în poartă?

— Nimeni, ce naiba! Doar hoţii nu erau nebuni să bată la poartă!…

— Bine, atunci îl aşteptăm pe Ringo, zâmbi căpitanul.

— Dar de ce aţi făcut precizarea… „din sat”? întrebă omul.

— Fiindcă dintr-acolo vin urmele, dar… nu se mai întorc!

— Zău dacă pricep ceva…

— Nici eu nu pricep, interveni şeful de post.

— Nici nu este chiar aşa de uşor, căci dacă judecăm numai după urmele de opinci, cei doi hoţi n-au mai ieşit din curte şi ar trebui să-i găsim aici sau ascunşi pe undeva.

— În pod n-am căutat! zise gazda sărind de pe scaun.

— Nici n-o să-i găsiţi, îi făcu semn Roman să ia loc.

— Dumneavoastră mă uimiţi, pe cinstea mea, se miră şi mai mult omul. Aci că sunt din sat şi că nu mai vin… urmele; aci că sunt în curte la mine, ba că nu; aci că sunt doi, şi acum e unul… Zău, am impresia că vă jucaţi cu mine, tovarăşe căpitan.

— Nu, nici vorbă, zise Roman foarte serios. El s-a „jucat” cu mine… Este un individ abil şi cu multă îndrăzneală. Trebuie să recunosc: rar găseşti un hoţ de animale atât de isteţ. Dar, cum nu există infracţiune perfectă, continuă căpitanul, nici el nu putea să nu lase… urme.

Gazda, după ce-l privi cu ochii mari pe şeful de post, nu rezistă să-l întrebe pe ofiţer:

— Ce fel de urme?

— În opinci! îi oferi Roman explicaţia. În opincile lui şi ale animalului! zâmbi ofiţerul.

— Ale… Ale animalului? Ale Joianei?

— Nu te mai mira atâta, nea Pandele, îl bătu căpitanul uşor cu mâna peste umăr. Joiana a fost încălţată…

Într-adevăr, aşa procedase infractorul: încălţase animalul cu opinci. Şi pentru ca urmele să nu indice direcţia spre locuinţa sa, le legase de copitele animalului în sens invers, adică cu vârful înapoi. Aşa se explica de ce urmele de opinci „veneau” dinspre sat spre locuinţa păgubaşului, însă înapoi nu mai „plecau”…

Micu şi Ringo sosiră destul de repede. Micu, după ce fu pus în temă despre ce se întâmplase, nu putu să nu aprecieze iscusinţa hoţului.

Urma de miros fiind proaspătă după ploaie, Micu i-o dădu lui Ringo s-o adulmece şi acesta plecă în cursă. Parcurseră vreo doi kilometri, pe mai multe uliţe din sat, şi câinele

intră într-o curte cu un gard dărăpănat şi cu o casă mică, joasă, nevăruită. El îi conduse pe miliţieni până într-o magazie şi aici dădu cu botul la o parte o glugă de coceni dintr-un colţ. Imediat ieşiră la iveală o copaie, trei lighene şi mai multe crătiţi mari pline cu carne de vită. Aşadar Joiana, după ce fusese „descălţată”, fusese sacrificată…

În casă se aflau o femeie şi doi copii, care începură să plângă de cum văzură câinele poliţist. Femeia n-avu încotro şi trebui să recunoască isprava pe care soţul ei o săvârşise în cursul nopţii. Ea scoase la iveală opincile cu care fusese încălţată vaca şi relată miliţienilor că Matei era un om violent; abia venise de la puşcărie. Nu, nu era acasă, fugise în pădure când văzuse că vin miliţienii.

— Şi-a luat cu el un cuţit, spuse femeia. Mi-a zis că dacă va fi descoperit, omoară pe oricine. E cam bolnav la cap, am vrut să merg cu el la doctor, dar el nu şi nu.

Micu privi peste grădină, spre culmea dealului care se înălţa în faţa sa. Presimţi că Matei supraveghea casa de undeva de sus, dintr-un loc ascuns. Era conştient că urma să se confrunte cu un bolnav – i se întâmplase de mai multe ori – şi că trebuia să fie foarte prudent. Îşi scoase binoclul din porthart, şi, ascunzându-se după o căpiţă de fân, începu să scruteze tufele de arţari şi de aluni de pe deal. „Ah, acolo erai!”, desluşi el câteva mişcări lângă o tufă de la poalele unui arţar înalt.

Raportă căpitanului Roman că reperase „obiectivul” şi plecă în urmărire împreună cu şeful de post, plutonierul Ungherea. Ajunşi în coama dealului, în dreptul arinului înalt, găsiră un culcuş şi mucuri de ţigări stinse.

— N-am greşit, zise Micu, am câştigat timp. Mai mult de patru-cinci kilometri nu poate fugi prin pădure fără să-l ajungem…

— E şi cam gras, adăugă şeful de post.

— Cu atât mai, bine, n-are „suflu”…

„Vânătoarea” începu. Urma de miros a lui Matei fiind şi mai proaspătă decât cea lăsată la poarta lui Pandele, Ringo alerga în galop.

...Parcurseră aşa prin pădure cam trei kilometri, când, deodată, Ringo începu să dea semne de încordare, încetinind pasul Micu îşi dădu seama că încordarea animalului se datora, unei slăbiciuni pe care nu şi-o putea înfrâna, deoarece începuse să privească înapoi, gudurându-se. Micu se culcă, îi făcu semn plutonierului Ungherea să-l imite şi şopti: „Urma! Urma!”, dar câinele se opri şi râcâi cu laba în pământ.

— Poate a simţit un iepure! zise încet Micu. Îi cunosc metehnele...

— Şi ce-i de făcut.? întrebă Ungherea aşezat şi el la pândă.

Micu nu-i răspunse. Privirea şi-o aţintise spre tufişul pe care Ringo nu-l scăpa din ochi. Apoi observă că animalul îşi încorda muşchii pregătindu-şi atacul. Subofiţerul îşi înfăşură mai bine coarda în jurul mâinii, ca să opună rezistenţă dacă Ringo va încerca un atac, şi o întinse puţin să vadă reacţia câinelui. Ringo era atât de preocupat de prada din faţa sa, că nu mai sesiză altceva.

— Cred că-i un animal mai mare, probabil, o căprioară, şopti Micu.

— Zău? Şi ce facem?

— Trebuie să ne apropiem fără nici cel mai mic zgomot, decise Micu, strângând de coardă pe măsură ce începuseră înaintarea.

Târâşul continuă ca în faţa unui inamic bine camuflat. Se străduiau să nu se-audă niciun foşnet în jurul lor, să nu trozneasca nici vreascul cel mai firav. Tensiunea creştea cu fiecare metru... Ea sporea însă în mod deosebit la Ungherea, care nu putea înţelege de ce atâta încordare nervoasă pentru o căprioară. Îşi duse mâna la şold, unde avea pistolul:

— Păi ce, ăsta-i inamic, o căprioară?...

— Sst! Nu e căprioară, şopti Micu nescăpându-şi câinele din ochi.

Plutonierul Ungherea n-apucă să mai spună ceva, căci se auzi lătratul întârâtat al unui câine. Un lătrat care se înteţea

în ecouri asurzitoare.

Ringo zvâcnise puternic şi trăsese atât de tare de coardă, încât îi întinsese tot corpul lui Micu şi-l târâse mai bine de doi metri. Micu se ridică în picioare şi, nervos, trase foarte puternic de coardă, încât îl opri pe Ringo ca şi cum animalul ar fi avut în gură un ham. Câinele schelălăi, dar nu se uită înapoi. Îl întărâtă lătratul confratelui său şi trăgea de coardă, în dorinţa înfruntării cu el...

Ţinând strâns de coardă şi privind mai bine în direcţia tufişului de unde veneau ameninţările sonore la adresa lui Ringo, Micu observă că „duşmanul” se putea măsura foarte bine la talie cu Ringo, fiind un câine ciobănesc zdravăn. Câinele se afla într-un tufiş de cătină şi lăstar, care înconjura un arbore gros. La gât avea o zgardă, dar de ea era legată o funie care se-ncurcase în cătină şi-l ţinea în loc, în ciuda eforturilor sale desperate, de a scăpa din prinsoare. El începuse să latre ca de ceasul morţii deoarece îl simţise pe Ringo, iar situaţia în care se afla îi micşora şansele de a se apăra.

— E al vreunui om din sat, zise Ungherea. A rupt funia cu care era legat şi a plecat în hoinăreală prin pădure.

— Da, confirmă Micu. E un câine obişnuit cu pădurea, cu zonele de munte. O să-ţi predau coarda să-l ţii tu pe Ringo, iar eu am să-l descurc pe celălalt.

— Bine, spuse Ungherea, şi preluă coarda de conducere.

Văzându-l pe stăpân că se-ndreaptă spre „duşman” fără a-i da comanda de atac, Ringo deveni foarte furios, şi trase de coardă cu toată puterea lui, culcându-l pe Ungherea la pământ şi târându-l până aproape de câinele ciobănesc.

— Ţine tare de coardă! strigă Micu.

Observând mâna ridicată a stăpânului său, Ringo renunţă la orice tentativă de a forţa înaintarea şi rămase locului.

— Ajunge! Culcat! se răsti subofiţerul la el pe un ton sever. Linişte!

Ringo deveni într-o clipă un animal docil, totuşi instinctul său de câine poliţist nu-l lăsa să rămână pasiv şi pândea încordat, urmărind toate mişcările stăpânului. Lătratul

câinelui ciobănesc din faţa lui nu-l mai enerva acum, ci doar îl irita puţin, aşteptând prilejul să se confrunte cu duşmanul. Îşi încordă muşchii şi se lăsă mai bine pe labele dinapoi, ca să ţâşnească ca o săgeată dintr-un arc, dacă va primi comanda.

Câinele ciobănesc încetă să mai latre când îl văzu pe Ringo culcat şi ţinut de coardă, iar când Micu se apropie de el, se simţi mai în siguranţă. Prudent, îşi luă totuşi o poziţie care să-l ferească de un eventual atac prin surprindere al lui Ringo. Micu, cu firea lui blajină, reuşi numai prin câteva vorbe să câştige încrederea câinelui străin şi să întindă mâna spre el. Animalul începu să se gudure. Subofiţerul mai făcu un pas şi începu să-l mângâie cu blândeţe, dezlegându-i zgarda. În acest moment, Ringo scânci de câteva ori, scheună, şi apoi, pe neaşteptate, lătră a primejdie. Micu ridică privirea, bănuind un atac prin surprindere al lui Ringo, şi încremeni: de după arborele gros se înălţase deasupra capului său un cuţit cu lama lată şi lucioasă. „Hoţul, Ringo! Hoţul!” reuşi Micu să strige, ridicând mâna în faţa cuţitului. Câinele se azvârli ca un fulger în pieptul infractorului şi devie traiectoria loviturii ucigaşe. Doborât la pământ, infractorul încercă să pună mâna pe cuţitul care căzuse lângă el, dar Ringo se năpusti asupra lui sub privirea încă plină de spaimă a lui Micu. Dezlegat de zgardă, câinele ciobănesc, în loc să fugă, făcu un salt acrobatic peste tufiş şi sări în ajutorul lui Ringo. El fu acela care sfâşie mâna ucigaşă a omului ce se întindea după cuţit.

Plutonierul Ungherea interveni şi-l imobiliză pe infractor. Micu se ridică de jos şi interveni şi el, potolind câinele ciobănesc. Scena fusese impresionantă... Şi poate cu atât mai impresionantă pentru Micu şi pentru Ungherea, când aflară că acel câine era al lui Matei. Infractorul îl legase de cătină, drept momeală pentru Ringo şi pentru a-l lovi pe Micu prin surprindere.

La plecarea din pădure, Ringo şi Bujor, aşa-l chema pe câinele ciobănesc, se împrieteniseră şi mergeau demni unul

lângă celălalt. Jos, în comună, infractorul fu invitat să urce în maşina miliţiei.

— Unde-i Bujor? întrebă el speriat.

— De ce? Ţi-e teamă de el? îl întrebă Ungherea.

— Da. Mă duşmăneşte.

— Bujor e acasă, îşi linge rănile. Prea l-ai lovit.

Matei ieşi din post, dar dădu cu ochii de Bujor şi încercă să se refugieze în clădire.

— Nu te muşcă, îl linişti Ungherea. Acum are prieteni adevăraţi! Îl voi lua la post sub îngrijirea mea…

…Exasperat de aşteptarea zadarnică în fotoliul din faţa sălii de operaţii, Micu începu să se plimbe pe hol, cu paşi mărunţi, examinând tablourile de pe pereţi. Mai toate erau cu animale. Îi atrase atenţia un porc dolofan, cu coada bârligată, care-l făcu să-şi amintească de un caz ciudat în analele judiciare, aşa cum fuseseră foarte multe rezolvate împreună cu Ringo.

…De la un cetăţean dintr-o comună se furase un porc. Omul era desperat.

— Culmea, şi tocmai mâine aveam de gând să-l tai! se văită el.

— Poate că Ringo o să-l găsească, îl linişti Micu.

— Vă rog… Nu mă lăsaţi.

— Va face tot ce se poate, făgădui subofiţerul. Aş vrea să văd şi eu coteţul unde a fost porcul.

— Poftiţi pe aici! „Grăsunici”, cum îl botezaseră copiii, avea aproape o sută cincizeci de kilograme. Tot ce-am agonisit am băgat în el.

În coteţ mirosea puternic a alcool.

— Aha, l-a ademenit cu ţuică, deduse Micu.

— Cu tărâţe şi cu ţuică, de aceea n-a guiţat.

— Bine.

Îl puse pe Ringo să miroasă o urmă de cizmă foarte bine conservată şi care aparţinea hoţului, apoi începură cursa, avându-l în spate pe păgubaş care privea la câine ca la un

binefăcător. Ringo parcurse câteva viroage, câteva dâmburi, şi se-ndreptă spre o casă mai retrasă din marginea pădurii.

— Aici stă alde Bălănică, cel care a mai fost de două ori la puşcărie, zise păgubaşul. Acuma lucrează pe la gară, descarcă saci. Stă singur ca un cuc, n-are nevastă, n-are copii şi, după cum vorbeşte lumea, nu s-a lăsat de furtişaguri. Cum de nu m-am gândit la el?

— Să nu ne grăbim...

— Am zis şi eu ce zice lumea.

Ringo se apropie şi mai mult de casa lui Bălănică, iar când dădură un cot şi se văzu bine gardul din spatele curţii, Micu şi păgubaşul rămaseră stupefiaţi. Porcul era suspendat de-a lungul gardului, în afară, fiind prins cu o frânghie pe după burtă.

— Ce-o mai fi şi asta? se miră Micu.

Constatară că frânghia trecea dincolo de gard, interiorul curţii, unde era legată de o mogâldeaţă de culoare neagră, după cum se vedea printre şipci.

— Bată-l să-l bată! se miră păgubaşul E minunea lumii, porcul trăieşte. I-auziţi, sforăie!

Privind printre şipcile gardului, subofiţerul avu o tresărire şi trase brusc capul înapoi.

— Ce-i? Ce s-a-ntâmplat? întrebă păgubaşul.

— Uită-te şi dumneata.

Păgubaşul se lipi de gard şi se uită printre şipci.

— Dumnezeule! sări el ca ars. Nu se poate. Nu se poate aşa ceva.

— Ba uite că se poate. Uite unde l-a dus hoţia, unde l-a dus nesăbuinţa!

Dincolo de gard era cadavrul lui Bălănică, în poziţie verticală. Era uşor de dedus ce se întâmplase: obişnuit să care greutăţi în spate, după ce a îmbătat porcul, Bălănică l-a legat de mai multe ori cu o frânghie de burtă, cealaltă parte a frânghiei petrecând-o după piept. Transportând porcul în spate în acest mod, n-a vrut să intre cu el pe poartă, ca nu cumva să-l vadă vreun vecin, şi a preferat să

sară gardul din spate. În loc să arunce porcul peste gard, cum ar fi fost normal, el s-a apucat să sară gardul cu el în spate. Reuşind numai el să sară în curte, frânghia i-a alunecat peste gât şi l-a ştrangulat, iar porcul a rămas agăţat în partea cealaltă a gardului…

…Imaginile de pe pereţii holului sălii de operaţii, care reprezentau diverse animale, aduseră în mintea subofiţerului alte şi alte întâmplări.

…Din crescătoria de păstrăvi, un infractor furase. Două plase cu peşte, reuşind să dispară când era pe punctul, să fie prins de paznic. În intervalul de la reclamarea furtului şi până la sosirea câinelui, plouase foarte puternic, astfel că folosirea lui Ringo devenise inutilă. Aşadar, miliţienii renunţară la serviciile sale şi Micu se întoarse cu el la sanatoriu.

Pe drum, subofiţerul constată că Ringo era cam posomorât. Probabil că era supărat pentru că nu-l putuse prinde pe hoţul de peşte. La scurt timp după ce intrară printre case, câinele se opri în dreptul unei curţi, cu poarta deschisă. Şi intră înăuntru. Se duse la uşă şi-ncepu să latre puternic, fiindcă-l trăznea în nas mirosul de… peşte prăjit.

— Ringo! Ringo! Vino-ncoace! Ne facem de râs, îi zise Micu cu glasul şoptit.

— Ascundeţi peştele, c-a venit miliţia, se auzi de dincolo un glas de copil. Tăticulee! Ascunde păstrăvii!

Subofiţerul bătu tare la uşă. „Miliţia!” pronunţă el sonor. În prag apăru un bărbat uscăţiv, cu o figură de vinovat, prins cu mâţa-n sac.

— Ştiţi, eu…

— Păstrăvii! Hai repede! Cred că-ţi dai seama că te recunoaşte şi…

— Da, paznicul, zise uscăţivul plecând capul.

— Adu tot, inclusiv… peştele prăjit!

Omul dispăru în casă.

— Nu te mai linge atâta pe bot, că mă dai de gol,

ştrengarule! spuse Micu şi-l trase uşor de urechi pe Ringo. O să ai şi tu o porţie, c-ai muncit, nu glumă!...

Într-o altă misiune, desfăşurată într-o gară, sesiză că un tip cu o valiză fugise repede pe trepte. Ringo nu-l slăbise însă din ochi. Fără să-l anunţe pe Micu prin lătrat că vrea să plece, se luă tiptil după fugar.

„Hopa! Cred că mă dau de gol cu câinele ăsta!" şi-o fi zis omul cu Ringo pe urma sa.

Câinele, la doi paşi după el! „Ce fac, Nae, că se-ngroaşă gluma! Staţi, lighioanelor, că naşu' e-n spatele vostru!". Individul dădu colţul şi, cum ajunse într-un loc mai prielnic, deschise repede valiza ca „lighioanele" să se ducă unde vor. „Lighioanele" simţiseră însă pericolul şi nu fugeau din culcuşul lor. Venind un cetăţean, tipul închise repede valiza, prefăcându-se că se leagă la şireturi. După ce se-ndepărtă, iar o deschise şi-o lovi cu piciorul, dar degeaba. „Cuţu! Cuţu!" zâmbi el forţat, întinzând puţin mâna la Ringo. Câinele mârâi şi trecu pe partea cealaltă, lângă valiză. „O las aici, gata, asta-i soluţia!" îi veni ideea salvatoare. „Mamă, păcat de valiză!" îşi muşcă el buza de jos. Plecă spre peron, cu gândul să ajungă lângă toaletă, dar văzu câţiva brăduţi în stânga şi-i veni ideea s-o abandoneze acolo. Lăsă valiza jos şi, când făcu numai un pas ca să se-ndepărteze, Ringo îşi arătă colţii şi-l ţintui locului.

— Ce-i cu tine, Ringo? întrebă Micu care abia acum îl ajunsese din urmă.

— Nu ştiu, dar nu-mi dă voie să plec! se jelui tipul.

— O fi ştiind el de ce!

— Habar n-am. Sunt om cinstit, n-am omorât pe nimeni.

— Dar în valiză ce ai?

Individul îngălbeni.

— Rufe, ce să fie...

— Ia deschide-o!

— N-o deschid, că iese halimai mare.

Ringo se repezi la valiză, doborându-l şi pe proprietar. Începu să muşte de valiză şi să sară în jurul ei, lovind-o din

când în când cu laba.
— Ce fel de… rufe ai în valiză?
— Două pisici albe…
— Zău? Şi de unde le ai?
— De la soacră-mea, săraca.
— Şi unde stă soacra matale, pe stânga sau pe dreapta?
— Pe dreapta.
— E! Tot pe dreapta e şi postul de miliţie. Ia valiza şi hai!
— Merg, dar eu nu iau valiza! zise el înspăimântat.
— Bine, fac eu oficiul ăsta.
— Da’ cât se ia pentru furt de animale, şefu’, că văd că nu-mi merge cu matale.
— Depinde ce animale. Dacă sunt elefanţi, tigri…
— Nu, bre, două pisici siameze.
— O să iei dublu!
— Dublu? De ce?
— Fiindcă probabil sunt surori, râse Micu. Aşa-i?

…Tot în localitatea aceea, din locuinţa unui cetăţean se furaseră mai multe obiecte de îmbrăcăminte. La plecare, ieşind în stradă, hoţul se lipise cu spatele de gardul proaspăt vopsit, fiindcă i se păruse că se deschisese o fereastră la etajul întâi. El îşi agăţase puţin haina de gard, iar lui Ringo i se dădu urma de miros chiar de aici. Câinele îl conduse apoi pe subofiţer şi intră în curtea unei case neîngrijite, oprindu-se în dreptul magaziei, unde se auzea cineva spărgând lemne. Subofiţerul deschise uşa, invitându-l pe cetăţean să iasă afară.
— Şi lasă toporul, că dacă-l vede câinele, atacă.
Omul se supuse şi ieşi, foarte mirat de prezenţa miliţiei la el în curte.
— Unde sunt hainele pe care le-ai furat de la casa cu gard verde, de pe strada Victoriei?
— N-am luat, dom’le, nimic, eu habar n-am despre ce vorbiţi.
— Câinele nu greşeşte, să ştii.
— Mai greşeşte, dragul meu, iar cu mine nu ieşiţi aşa de

uşor la vopsea. La mandea... probe! Am fost plimbat destul cu *trotineta* altă dată, se îmbăţoşă omul, dovedind că provenea dintr-o anumită categorie. E clar? Probe!..

— Deci nu ieşim la vopsea, da?

Micu sesiză că Ringo îi pregătea o surpriză individului. Îl lăsă, fiindcă ştia ce urma. Câinele se ridică în două labe şi lătră.

— Nu mişca! îl avertiză subofiţerul.

Fără să fie violent, câinele îi puse labele din faţă pe umeri şi-l prinse uşor cu dinţii de haină.

— Mă muşcă! strigă infractorul.

— Nu, amice, vrea să-ţi demonstreze... că am ieşit la vopsea. Dă haina jos, ca să te convingi, râse Micu.

După ce câinele primi comanda pe loc repaus, omul se dezbrăcă de haină şi îngheţă: haina era pătată de vopsea verde în spate.

— Şi e încă proaspătă! făcu subofiţerul. Pe întuneric n-aveai cum să vezi că gardul fusese vopsit chiar în ziua aceea. Ei, am ieşit la... vopsea sau nu?

— De data asta, m-am urcat singur pe *trotinetă,* spuse hoţul cu necaz. Hainele sunt în magazie, le-am ascuns în grămada de lemne...

...Într-o zi, Micu şi Ringo veneau cu maşina de la o spargere care avusese loc în Braşov, la un magazin sport-foto-muzică. Câinele îi dusese până la şosea, la ieşirea din oraş. Miliţienii trăseseră concluzia că infractorii, probabil doi, luaseră o maşină de ocazie spre Predeal. Ei furaseră mai multe aparate de fotografiat, aparate de radio cu tranzistori, ceasuri şi multe altele. Autoturismul cu care călătorea Ringo era o „Dacie-1300”, şi nu purta inscripţia „Miliţia”, iar şoferul şi Micu erau îmbrăcaţi civil. Câinele şi stăpânul său se aşezaseră pe bancheta din spate a maşinii. La ieşirea din Predeal se produse o mică busculadă datorită derapării unei „Skode”, şi şoferul „Daciei” fu nevoit să meargă foarte încet. Din autoturismul avariat coborî un tânăr cu o valiză voluminoasă, care făcu semn şoferului să

oprească, fără să bănuiască cui aparţinea maşina. Câinele, căruia i se vedea numai capul, începu să scâncească, spre mirarea lui Micu şi a şoferului.

— Ce ai băiatule? îl întrebă subofiţerul.

Ringo iar scânci şi-l trase de mânecă.

— Ce vrei? Nu înţeleg…

Câinele se mută lângă uşă, pe partea unde tânărul făcea cu mâna.

— Parcă ar vrea să spună să-l luăm pe tânăr în maşină, tălmăci Micu.

— O avea nevoie de mărunţiş să-şi cumpere ceva muşchiuleţ, glumi şoferul. Eu opresc.

— Opreşte. Ceva… ceva nu e-n regulă.

Şoferul opri şi tânărul care nu observase câinele, întrebă dacă merg până la Sinaia. Ringo tăcea şi se făcuse chitic după banchetă.

— Numai până la Buşteni, îi răspunse omul de la volan.

— Tot e bine, făcu tânărul. Unde să pun valiza?

— În spate, lângă dânsul!

Micu deschise portiera. Tânărul aşeză geamantanul. Când zări câinele, tresări. Se urcă apoi în faţă, puţin stânjenit.

— E de rasă? întoarse el capul la subofiţer.

— Ciobănesc…

— Ciobănesc? Nu pare.

— Ciobănesc german.

— Aha! Câine poliţist!

Pe faţa tânărului apăru o expresie ciudată.

— Ce, nu-ţi plac câinii poliţişti? sesiză şoferul.

— Ba da, zise pasagerul zâmbind fals. Îmi plac şi filmele poliţiste, îmi plac şi cărţile…

Ringo începu să latre la tânăr şi se ridică în două labe, prinzându-l de guler. Subofiţerul privi mai atent valiza voluminoasă de lângă el, care semăna cu cele două valize furate din magazinul sport-foto-muzică.

— Să nu mă muşte! strigă speriat tânărul.

— Ce-ai în valiză? întrebă Micu repede.

— Obiecte de voiaj. Mă duc la Sinaia... la staţiune... zise tânărul cu un glas tremurat.

— Ia arată buletinul, ceru şoferul.

Tânărul scoase portofelul cu mişcări stângace şi-l înmână omului de la volan cu un gest moale.

— Vasile Chiţanu, domiciliat în Sinaia! citi şoferul şi opri automobilul.

— Deci, bibicule, mergi în staţiune la dumneata acasă!... Ia deschide valiza!

Tânărul se execută.

— Bravo, Ringo! spuse Micu. Ai un „fler" extraordinar. Cred că l-a frapat asemănarea valizelor... Priveşte şi tu: aparate de fotografiat, aparate de radio... Exact ce-a căutat cu o oră-n urmă.

Câinele scheună. De astă dată de bucurie, şi se lipi de stăpânul său.

— Şi celălalt cine-i? întrebă şoferul.

— Gelu Crângaş, îl cheamă, zis „Babanu". Stă în Predeal. L-am lăsat acum un sfert de oră cu cealaltă valiză.

Şoferul întoarse maşina şi porni în viteză înapoi, spre Predeal. Meritau să facă cale-ntoarsă...

...Se spune, şi nu se exagerează cu nimic, că uneori infractorii au haz. Cazul pe care Ringo l-a rezolvat pornind de la o telegramă este edificator în acest sens...

Unui cetăţean, cazat la hotelul „Sport" din Poiana Braşov, i se furaseră din cameră schiurile şi diferite obiecte de preţ. Valoarea prejudiciului se ridica la peste 50.000 lei. Numai schiurile costau o groază de bani. Ele erau confecţionate dintr-un lemn special. Oricare schior le-ar fi apreciat, mai ales dacă practica acest sport pentru performanţă. Prezentându-se la miliţie, păgubaşul declarase că el nu voia nimic înapoi, în afară de schiuri.

— Sperăm să vă găsim toate obiectele furate, nu numai schiurile, îi spuse căpitanul Mureşan, şeful miliţiei din staţiune.

La o jumătate de oră după ce reclamase faptul,

păgubaşul se prezentă din nou la miliţie şi-i dădu ofiţerului a telegramă:

— Vă rog s-o citiţi, am primit-o acum un sfert de oră. Nu ştiu ce să cred, am impresia că cineva îşi bate joc de mine...

Ofiţerul citi: „Stimate domnule, schiurile dumneavoastră sunt la turistul Victor Liviţă, care locuieşte la hotelul „Alpin", camera 110. Le-a cumpărat cu 20.000 lei. Scuze. Căpitan Mureşan".

— Asta-i prea de tot! spuse căpitanul. Semnează cu numele meu!

— Ca să vedeţi şi dumneavoastră... Să fie, oare, ceva real?

— Absolut.

— Ce anume? holbă ochii păgubaşul.

— Telegrama! Ea ne va conduce la hoţ, spuse convins căpitanul.

— Cum adică?

— În primul rând, când a completat imprimatul, şi-a lăsat amprentele pe el. În al doilea rând, amprenta, care nu este altceva decât o depunere de grăsimi organice, îi poartă mirosul ce-i este caracteristic. Noi avem un câine poliţist deosebit de inteligent, care sunt sigur că ne va ajuta. În fond, telegrama nu reprezintă decât o greşeală a hoţului.

— Da, aşa este, îşi dădu seama reclamantul. Haideţi la poştă!

— Mi-aţi anticipat intenţia, încuviinţă ofiţerul.

Găsiră imprimatul şi rămaseră muţi în faţa lui. Literele nu erau scrise de mână, ci decupate din ziar şi lipite.

— E dat dracului!... nu rezistă păgubaşul.

— Cum puteţi primi asemenea imprimate de telegramă, nescrise de mână? o luă la zor ofiţerul pe oficiantă. Aici era numele meu, de ce nu m-aţi anunţat imediat?

— Iertaţi-mă, spuse funcţionara încurcată. Cetăţeanul mi-a zis că-i o farsă pentru un coleg de serviciu, căruia i-au ascuns schiurile. Am crezut...

Plecară la hotelul „Alpin" şi-l găsiră în cameră pe Victor

Liviţă, care se delecta cu „achiziţia” făcută, lustruind valoroasele schiuri.

— Vai, schiurile mele! strigă păgubaşul bucuros.

Palid, Victor Liviţă relată că le cumpărase cu două ceasuri în urmă de la un cetăţean cu pistrui pe faţă.

— Douăzeci de mii am dat, domnule, pe ele! spuse el alarmat. A trebuit să cer confirmare la C.E.C. De unde să fi ştiut că schiurile sunt de furat? Am să mai văd banii? Vă rog, spuneţi-mi, am să-i mai văd? repetă uitându-se la căpitan ca un naufragiat la un colac de salvare.

— Să sperăm, spuse ofiţerul şi se îndreptă spre uşă. Trebuia să vă daţi seama că un asemenea „chilipir”, nu e lucru curat…

— Nu mi-am dat seama, vă rog să mă credeţi…

Sosi şi Ringo. Aerul din Poiană îi plăcea şi era bine dispus. Micu, aflând despre ce era vorba, nu se arătă prea optimist.

— E foarte greu, tovarăşe căpitan. N-am mai încercat niciodată să-i dau urma de miros de la o amprentă. Vă daţi seama, cantitatea de miros este infimă, iar în patru ore, cât a trecut de la completarea imprimatului şi până am venit noi, s-au perindat o sumedenie de cetăţeni pe la poştă. Totuşi să încercăm, Ar fi, cum s-ar zice, o premieră criminalistică.

— Şi, de ce, mă rog, această „premieră” să nu aibă loc chiar în Poiana Braşov? zâmbi ofiţerul.

Ringo fu dus la oficiul poştal din Poiana Braşov. Funcţionarele lăsară totul baltă, cu privirile aţintite numai la frumosul câine poliţist. Micu îi explică oficiantei care primise imprimatul telegramei că vrea să excludă urma ei de miros şi să nu se sperie dacă câinele se va apropia de ea şi va scoate un lătrat. Zis şi făcut. Mirosind foarte insistent imprimatul, câinele alese dintre funcţionare pe oficianta în cauză şi se aşează în faţa ei.

— Nu vă fie teamă, asta a fost tot, o calmă subofiţerul pe femeie văzând că se cam îngălbenise.

Chemă câinele la ordine.

— Nu, Ringo, nu urma asta, alta! îl îndemnă din nou să

miroasă imprimatul. Câinele se supuse, dar nu dădea semne că desluşeşte vreun alt miros. Hai, băiatule, îl îmbărbătă dresorul. Dacă reuşeşti te vei mândri şi cu o premieră criminalistică. Hai!...

Parcă declanşând un resort, pe care numai Micu ştia să i-l descătuşeze, Ringo fremătă mărunt din nas şi privi încrezător la stăpân, semn că reuşise să mai „prindă" un miros.

— Hai! Hai, Ringo!

Câinele lăsă dintr-o dată botul în jos şi începu să caute prin sală. Dădu din coadă şi, după ce mai privi o dată în urmă, o zbughi pe uşă.

— Să nu zicem hop până nu surim pârleazul, spuse încă nesigur subofiţerul.

Câinele îi conduse fără prea multe ocoluri până la hotelul „Sport". Aici, după ce trecu de recepţie, intră pe un culoar şi porni spre dreapta, mirosind, discret la uşa fiecărei camere.

— Te pomeneşti că intră la mine! zise păgubaşul când animalul ajunse şi în faţa camerei sale.

Dar Ringo nu se opri la uşa camerei sale, ci la uşa vecină. Subofiţerul bătu la uşă şi în prag apăru un bărbat buimac de somn, cu ochii şaşii, pe care câinele îl trase imediat de pantaloni.

— Mă predau! Mă predau! strigă el înspăimântat, ţinându-se cu putere de tocul uşii.

— Unde-s banii de pe schiuri?

— În valiză! În valiză! Acolo sunt şi ceasul şi radiocasetofonul, acolo sunt toate...

Ringo fu îndepărtat şi omul apucă să mai respire şi el cum trebuie.

— Îl cunoşti pe păgubaş? îl întrebă ofiţerul.

— Nu.

— Dar pe căpitanul Mureşan?

— Nu.

— Atunci de ce faci farse în numele meu, domnişorule? întrebă ofiţerul înfuriat. De ce-ai dat telegrama?

— Mi-a fost milă… spuse hoţul aţintindu-şi privirea pe covor. Mi-a fost milă de dânsul, arătă spre păgubaş. Uitase deschisă uşa de la cameră, şi-atunci mi-a venit ideea să-l *paradesc.* Când m-am întâlnit cu el şi-am văzut cum plângea, mi s-a muiat inima şi m-am gândit să-şi recupereze măcar schiurile. Merita…

…Iscusinţa animalului de a prelucra până la capăt o urmă de miros, fie ea şi infimă, cum a fost în cazul precedent, a mers până acolo încât, la un furt de obiecte de îmbrăcăminte, a rămas o enigmă pentru Micu şi colegii săi, enigmă care nici până în ziua de astăzi nu şi-a putut găsi o explicaţie ştiinţifică.

Unei văduve i se furaseră din casă mai toate obiectele de îmbrăcăminte pe care le avea. Iniţial, nu bănuise pe nimeni, însă după două zile îşi aduse aminte că vânduse nişte lucruri mai vechi unei chivuţe şi probabil de aici se trăgea nenorocirea, căci femeia fusese primită în casă. S-a hotărât să se facă o percheziţie la chivuţa în cauză şi, întrucât acest gen de infractori ridică destule probleme, miliţienii îl solicitară şi pe Ringo să-i însoţească.

— Luaţi şi un lucru purtat de dumneavoastră. Îi spuse Micu reclamantei.

Ajunşi la locuinţa chivuţei, aceasta se bătu cu pumnii-n piept jurându-se că n-a pus mâna pe nimic. Înainte de a trece la efectuarea percheziţiei, lui Ringo i se dădu comanda să caute prin casă, după ce mirosise basmaua păgubaşei. El se-nvârti de mai multe ori prin casă, mirosind atent fiecare obiect, şi până la urmă luă în gură un pulovăr mare de mohair aproape nou.

— Ăsta-i al meu! sări chivuţa. Mă îmbrac cu el d-un an.

Subofiţerul luă pulovărul şi-l prezentă păgubaşei.

— Uitaţi-vă bine la el, poate este unul dintre obiectele care v-au fost furate.

— Şi eu am avut un pulovăr de mohair, zise femeia, dar al meu era verde. Modelul e identic, îl cercetă ea pe toate părţile.

— Ăta-i al meu! L-am luatără cu patru sutare!

— De la cine? o întrebă Micu.

— Da’ ce, io mai ştiu, dacă toată ziulica umblu prin căşile oamenilor după ţoale.

— Modelul e identic, repetă păgubaşa sucind din nou pulovărul. Numai că al meu era verde, spuse ea cu îndoială.

— De ce l-ai ales, Ringo, că ăsta are altă culoare, vorbi subofiţerul cu animalul său.

Câinele scânci şi mirosi din nou basmaua reclamantei.

— Hai, caută! Caută încet, cu răbdare.

Ringo mirosi iarăşi obiectele de prin casă, din dulap, apoi se aşează nedumerit în faţa dresorului.

— Dacă nu-i... nu-i! îl mângâia el.

— Aţi văzutără? Ăsta-i al meu, spuse femeia bucuroasă şi puse mâna pe pulovăr.

Ringo, însă, n-o lăsă şi, sărind ca un arc, apucă cu gura de o mânecă.

— Ăsta-i al meu! se răsti chivuţa la câine trăgând şi ea de pulovăr. Ăsta-i al meu, lăcomitule!

Câinele nici gând să-i dea drumul.

— Lasă-l, Ringo, că-l rupi, îl potoli subofiţerul.

— Şi pă urmă-l pun să-l plătească, vise chivuţa.

— Ia dă-l încoace puţin! spuse Micu. „De ce oare se strâmbase câinele de-atâtea ori?!”. Îl duse la nas şi-l mirosi. Formidabil! Fruntea i se descreţi dintr-o dată. Miroase a vopsea proaspătă. L-ai vopsit din verde în maro!

— Nu, să mor! se-ngălbeni chivuţa.

— Să începem percheziţia, zise subofiţerul.

Percheziţionându-se şi bucătăria, enigma se limpezi repede. Găsiră într-o oală restul de lichid maron care fusese folosit la vopsirea pulovărului.

— Acuma ce mai zici?

— Mâncate-ar belelili de *coşcovei!* zise femeia furioasă întinzând piciorul să lovească câinele.

Ringo nu putea suporta asemenea umilinţă; dintr-o mişcare dibace, o prinse ca un cleşte de vârful pantofului, mârâind. Femeia începu să sară într-un picior şi să ţipe de

mama focului.

— Unde sunt celelalte haine? Altfel nu-i spun să-ţi dea drumul.

— Le-am băgatără pă horn, în pungi dă plastic, da' ia *coşcoveiu'* d-acilea, că-mi frânge piciorul. Aoleo, mămicule ! ...

Odată cu mărturisirea femeii, „coşcoveiul" lăsă în urma sa o enigmă, care, aşa cum am spus la început, nici până în ziua de astăzi nu şi-a putut găsi o explicaţie. Pulovărul, proaspăt revopsit, nu mai putea purta vreo urmă de miros a păgubaşei, ci numai de chimicale; Ringo se strâmbase de atâtea ori când îl mirosise şi îl luase-n gură...

... Fusese jefuită o locuinţă. Hoţul furase o sumă de bani şi bijuterii. Nu se „încărcase" şi cu altceva. Dintr-o sumară analiză făcută de miliţieni la locul faptei, reieşea că infractorul cunoscuse bine locuinţa prădată, precum şi locurile unde se păstrau bijuteriile şi banii.

În curtea clădirii fură descoperite două urme de încălţăminte nu prea clare. I se arătară câinelui. Ringo nu se arătă prea stânjenit de lipsa unei cantităţi de miros convenabile, după cum apreciaseră miliţienii, şi plecă pe urmă. Conduse, trecând prin plin centrul oraşului, până în partea veche a acestuia, unde intră într-o curte. Aici locuia Sergiu, nepotul femeii de serviciu care făcea curăţenie în imobilul unde avusese loc furtul. Maiorul Ilie, care conducea cercetările, zâmbi pe sub mustaţă: începuse să se iveas că o legătură între furt şi nepotul femeii de serviciu. Ringo, care-i condusese până-n curte, fu lăsat liber, iar miliţienii se-apucară de percheziţionarea locuinţei. Nepotul nu recunoscu nimic şi prezenta ca justificare faptul că el nu lipsise noaptea de acasă, lucru ce putea fi confirmat de soţia sa.

— A dormit toată noaptea lângă mine, vă jur! căuta să-i convingă ea pe miliţieni.

Percheziţia dură aproape patru ceasuri, însă nu se soldă cu vreun rezultat favorabil.

— N-am nimic de ascuns, nu eu sunt hoţul, susţinea cu fermitate Sergiu.

— Ne vom clarifica la miliţie. Îmbrăcaţi-vă şi să mergem, îi zise maiorul. Dacă va fi cazul, o să revenim.

— Nici de-acum într-o sută de ani n-aveţi ce să găsiţi la noi, spuse femeia şi-şi legă mai bine basmaua. Cinstiţi ne-am născut, cinstiţi o să murim… Merg şi eu să dau declaraţie.

— Dumneavoastră, nu. Încă nu-i nevoie, o potoli ofiţerul. Dacă o să fie cazul, o să revenim.

Plecară la miliţie, unde nepotul femeii de serviciu fu îndemnat să dea o declaraţie amănunţită, pe ore, despre tot ce făcuse în ziua precedentă până să se culce. Micu ieşi în curte cu gândul să se mai joace cu Ringo până va fi din nou nevoie de ei. Îl strigă pe Ringo, dar câinele nu era nicăieri. Se duse la cuştile unde se aflau câinii miliţiei, însă nici aici nu-l găsi. „Unde s-o fi dus pezevenghiul ăsta?” se-ntreba subofiţerul. Ringo-n sus, Ringo-n jos, fără niciun rezultat. Când Micu nu mai ştia unde să-l caute, lângă el se opri o maşină a miliţiei.

— Eu am crezut că sunteţi cu Ringo prin faţa hotelului „Aro”, zise căpitanul Leonte coborând din autoturism.

— Cum aşa? se miră subofiţerul.

— L-am văzut pe Ringo prin faţa hotelului. Maşina mergea repede şi n-am reuşit să vă zăresc.

— Nici n-aveaţi cum, căci, după cum vedeţi, eu sunt aici.

— Da… văd…

Micu urcă scările în fugă până la maiorul Ilie şi-i raportă situaţia.

— Locul unde căpitanul Leonte l-a văzut pe Ringo este pe traseul pe care câinele l-a parcurs până la locuinţa lui Sergiu, spuse el agitat.

— Adică… bănuieşti că Ringo s-a-ntors de unul singur la locuinţa nepotului?

— Aşa cred, deşi eu nu i-am dat nicio comandă. L-am lăsat singur în curte şi a dispărut, aşa, deodată.

— Atunci să luăm o maşină şi să fugim acolo!

Autoturismul miliţiei rula cu viteză spre o stradă îngustă, din oraşul vechi. Roţile scrâşniră în faţa unei porţi şi miliţienii îl zăriră în curte pe Ringo, „ţinând în şah” pe soţia nepotului, care încremenise cu o sacoşă în mână. Câinele stătea la doi metri de ea, fiind pregătit să sară dacă ar fi schiţat cel mai mic gest. Din când în când, îşi arăta colţii albi şi mârâia.

Când văzu miliţienii la poartă, femeia se albi la faţă. Micu îi spuse să nu facă nicio mişcare şi îi luă sacoşa, în care zări bancnote şi bijuterii.

— Era prea grea… spuse el şi-i dădu sacoşa maiorului.

În curte, lângă coteţul de porci, era un hârleţ şi o groapă proaspăt săpată. Femeia se speriase de vorbele ofiţerului că „dacă va fi cazul, vom reveni”, şi luase hotărârea să dezgroape „marfa” ce o ascunseseră noaptea şi, să o ducă la o rudă de încredere, unde să nu poată fi găsită de miliţie.

— Bravo, Ringo! îl felicită maiorul. Tu dezgropi şi „morţii”…

…Pe holul sălii de operaţii. Micu privi îndelung un tablou cu un peisaj de iarnă în munţii Bucegi, la cabana Babele. Gândurile îi fugiră automat acasă, la Alina, iar apoi, printr-o perdea de nea, la cabana Babele…

Cabanierul de la Babele anunţase miliţia că o turistă de vreo 25 ani plecase cam de două ceasuri spre Vârful cu Dor, dar nu mai ajunsese acolo, după cum îi confirmase celălalt cabanier. Tânăra, încrezătoare în forţele sale, plecase spre Vârful cu Dor fără să ţină seama de ce-i spusese omul, că se va stârni viscolul. După opinia cabanierului, ea nu putuse să ajungă prea departe. Viaţa ei era într-un real pericol. El formase o echipă de salvare, dar pe traseu, cât le permisese furtuna să-nainteze, nu-i dăduseră de urmă. Cabanierul mai relată că fata îşi uitase la cabană o batistă.

„Hm! Poate că Ringo…” se gândi imediat ofiţerul de serviciu.

Pe un ger şi un viscol de te pătrundea în oase. Ringo

porni într-o aventură nouă pentru el, purtând asupră-i o nouă calitate: câine „salvamont”!

Telefericul, pornit anume pentru ei, îi purtă pe Micu şi pe Ringo până aproape de cabană. Răzbiră cu greu până la obiectiv. Micu simţi că-i îngheţaseră mâinile, picioarele şi obrajii. Privi la Ringo şi observă că el suporta mai bine decât oamenii aceste condiţii atmosferice blestemate; îl deranja mai mult vântul care-i arunca zăpada în faţă şi-i făcea să-ntoarcă deseori capul, ţinând ochii închişi. Erau însoţiţi şi de doi schiori de la Asociaţia sportivă „Caraimanul” din Buşteni. La Babele se încălziră puţin şi, după ce-şi făcură un scurt plan, reperând direcţia în care plecase tânăra, porniră cu schiurile la drum.

Câinele înainta cu spor. Stăpânul său îi dăduse de-atâtea ori batista turistei s-o miroasă, încât îşi întipărise perfect mirosul fetei, chiar dacă vântul îi bătea din faţă. Echipa ajunse greu şi în condiţii nemiloase până la o distanţă apreciabilă, de unde fata n-ar mai fi putut înainta, dar nu-i dădură de urmă. O strigară, se deplasară, mult în dreapta şi-n stânga presupusei cărări, dar fără niciun rezultat. Orice urmă se acoperea imediat de zăpadă, astfel că şansa câinelui de a o descoperi după metodele obişnuite era nulă. Încercarea se dovedi zadarnică şi echipa trebui să se întoarcă istovită la bază. Salvamontiştii stăteau trişti în cabană, gândindu-se cu jale că nu reuşiseră sa salveze din ghearele îngheţului o tânără zvăpăiată care se jucase cu moartea.

Ringo se încălzi puţin lângă foc, apoi ceru să iasă afară.

— E prea cald aici, nu se simte bine, zise Micu. Dăi drumul! îi făcu semn cabanierului.

Cabanierul deschise uşa. De afară răzbătu o pală de vânt îngheţat. Câinele ieşi.

— S-a aşezat pe preşul de lângă uşă, zise cabanierul zgribulindu-se.

— Ce v-am spus eu…

— Oricum, parcă viscolul s-a mai potolit. Vântul şi-a schimbat direcţia, a începui să bată dinspre platou…

Membrii echipei se aşezară din nou în jurul mesei, frământându-şi minţile ce să mai facă, încotro s-o ia, căci nu-i răbda inima să stea cu mâinile-n sân. Luară o hartă a zonei şi începu fiecare să-şi spună părerea. Trecu cam un sfert de ceas.

— Nu putem sta aşa, spuse unul dintre schiori.

— Trebuie să încercăm pe altă pistă, întări celălalt!

În clipa aceea, de afară se auziră urlete fioroase.

— Lupii, spuse cabanierul.

— Ringo! E şi glasul lui Ringo! sări Micu.

Ieşiră cu toţii în fuga mare. Câinele nu mai era la uşă. I se desluşeau urmele pe zăpadă într-o direcţie aproape perpendiculară faţă de cea pe care se deplasaseră ei. Se repeziră să-şi ia schiurile rezemate de peretele cabanei.

— Acolo e un cot, zise cabanierul. Se poate ajunge şi pe drumul acela, dar e foarte periculos. Nu mi-am închipuit... Nu-i nicio tăbliţă indicatoare pentru turişti şi numai cine a mai fost vara pe aici şi cunoaşte drumul îşi poate permite un asemenea risc.

Urletele lupilor şi ale câinelui se-auziră şi mai înverşunat. Echipa schie cu toată viteza într-acolo. Ajunşi în buza unei văi adânci şi abrupte, membrii echipei amuţiră: tânăra era rezemată cu spatele de o stâncă, iar în jurul ei, la mică distanţă, dădeau târcoale doi lupi ciolănoşi. Fata probabil că adormise din cauza frigului, iar din focul pe care ea îl încropise din câteva vreascuri ieşeau numai câteva pale vagi de fum. Lupii ar fi înhăţat-o cu siguranţă mai devreme, dar cel mai probabil văpăile focului, chiar firave cum au fost, îi ţinuseră în loc. Ringo se aruncase în prăpastie, căci altfel n-avea cum să ajungă repede acolo, şi se lipise de tânără, urlând şi prevestind astfel că va începe lupta pe viaţă şi pe moarte. Lupii se îmboldeau unul pe celălalt, ca să aleagă momentul de atac. Ringo făcu un gest uluitor pentru Micu şi pentru ceilalţi care urmăreau scena îngroziţi: arătându-şi colţii şi mârâind, o trase de mai multe ori de mânecă pe fată, ca s-o trezească. Fata mişcă din mână cu un gest moale, ca şi cum ar fi spus s-o lase-n pace.

— Trăieşte! Trăieşte! se bucurară oamenii.

În acest moment, unul dintre lupi, care era mai vânjos, sări asupra lui Ringo şi începu lupta. Micu şi ceilalţi începură să ţipe la lupi şi să arunce în ei cu bulgări de zăpadă. Nici unul dintre membrii echipei n-avea asupra sa o armă.

Primul lup îşi luă avânt şi făcu un salt spectaculos spre pieptul, câinelui. Ringo se dădu iute la o parte, se încordă şi, plecat ca o săgeată dintr-un arc, sări cu dinţii direct în grumazul celui de-al doilea lup. Acesta urlă cu groază. Picături de sânge începură să înroşească zăpada. Când lupul cel mare sări din nou asupra câinelui, Ringo fu din alt salt lângă fată. Probabil că apropierea omului îl îmbărbăta şi-l făcea mai sigur de sine. Din marginea prăpastiei, Micu începu să strige diferite comenzi, îndemnându-l la manevre pe care câinele le învăţase pentru lupta cu infractorii. Vocea stăpânului său îi dădu şi mai mult curaj şi-l înverşuna. Cei de sus schimbaseră tactica şi nu mai ţipau la lupi. În vale începură să răsune asurzitor două silabe: „Rin-go! Rin-go!” Auzindu-şi numele, câinele se îndârji şi mai mult. Profitând că lupul cel mai puternic era impresionat de sângele semenului său, Ringo îi sări în spate şi îşi înfipse colţii adânc în ceafa lui. Apoi evită lupta directă şi se refugie din nou lângă fată.

— Culcat! Culcat! strigă Micu, pentru că de jos era mai convenabil să ţintească la gât şi nu la ceafă.

Celălalt lup, slăbit de rana de la gât şi dând să facă ocol, ca Ringo să fie atacat din două părţi, căzu în genunchi, îndoindu-şi labele din faţă. Câinele n-aşteptă alt moment mai prielnic şi, de jos, sări iarăşi, sfâşiindu-i şi mai mult rana pe care i-o provocase prima dată. Lupul cel mare sări asupra câinelui, dar Ringo făcu două tumbe uluitor de rapide până lângă un pom. Lupul mai puţin vânjos renunţă la luptă. Celălalt, înfometat peste măsură, aştepta clipa ospăţului. „Spectatorii” începură să încurajeze câinele şi mai frenetic: „Rin-go! Rin-go!” Încurajat de oameni, precum şi de faptul că reuşise să răpună pe unul dintre lupi, câinele

prinse un plus de forţă; se simţea stăpân pe situaţie. Micu deduse acest lucru din atitudinea lui: deşi era cu duşmanul în faţă, Ringo îşi permise să se uite o clipă la cei de sus şi să dea uşor din coadă. „Galeria” mări şi mai mult ritmul, cu toţii strigând la unison cât îi ţinea gura: „Rin-go! Rin-go!”. Decis, câinele ieşi în faţa lupului la luptă directă. Parcă înfricoşat de soarta confratelui său, lupul se dădu câţiva paşi înapoi. Ringo înaintă ferm. Lupului i se zburli părul şi luă o poziţie agresivă, arătându-şi colţii. Aflat la numai doi metri în faţa duşmanului, câinele începu un joc de tatonare, privindu-l drept în ochi şi cu mişcări laterale foarte calculate. Trebuia ales bine momentul atacului; cel care reuşea să ajungă primul în grumazul celuilalt avea cele mai mari şanse de victorie.

— Fentă! Fentă! strigă Micu de sus şi îl urmă întreaga galerie: Fen-tă! Fen-tă!

Ringo făcuse cu dresorul său o sumedenie de exerciţii cum să atace prin „fentă” când infractorul avea cuţit; renunţă deci la tactica dinainte şi începu să fugă cu abilitate în jurul lupului. Surprins de o asemenea întorsătură, adversarul său se învârtea pe loc, încordat la culme. Nu-i convenea jocul câinelui, deoarece îi micşora stabilitatea, şi-i dădea o undă de ameţeală. Când lupul era încurcat de sensul mişcării şi îşi muta picioarele ca să rămână cu faţa la câine, Ringo schimba sensul simulând că atacă, iar lupul se răsucea ca un năuc.

— Fen-tă! Fen-tă! vuia valea, Ringo hotărî atacul, sesizând că lupul era în dificultate.

Mări viteza ocolului, şi, la o schimbare bruscă de direcţie, urmată de fentă de atac simulată în stânga şi-n dreapta, lupul se-mpiedică, moment suficient ca Ringo să-şi înfigă fulgerător colţii în gâtul lui. Amândoi căzură la pământ şi lupul scoase un urlet. Vânjos şi el, începu să se opintească din picioare şi, să se târască cu Ringo, pentru a-i slăbi strânsoarea şi a-i veni rândul să atace. Căuta, cu mişcări violente, să-l prindă şi el pe Ringo de ceafă sau de corp, însă câinele îşi arunca trupul în lături, ca un acrobat, găsind

imediat alte puncte de rezistenţă pentru picioare. Lupul încerca să se zbată, să vină cu faţa-n sus, ca să-l îndepărteze cu ajutorul forţei picioarelor, dar câinele ocolea abil orice atac şi se arcuia într-o parte. Colţii lui pătrunseseră în vene şi sângele lupului începu să păteze zăpada pufoasă. Alte încercări în forţă, alte zvâcniri şi, încet-încet, puterile fiarei începură să slăbească. Culcat pe zăpadă, lupul se resemnă. Din când în când mai zvâcnea câte puţin din picioare sau se cutremura. Ringo simţi că-l răpusese, îşi descleştă dinţii şi, ridicându-se de lângă fiară, plecă pe firul văii. De sus, se-auzea numai „Bravo, Ringo!”

Ocolind pe departe, prin locuri mai puţin periculoase, echipa ajunse şi ea la locul dramei. Turista dormea, neştiind nimic din ce se petrecuse acolo, iar oamenii reuşiră s-o trezească înainte de a se instala moartea prin îngheţ. Micu se duse după Ringo, ghidându-se după picăturile de sânge care se-nşiruiau pe zăpadă. Găsi câinele departe, la vreun kilometru, culcat pe burtă în zăpadă.

— Hai, băiatule. Hai că suntem aşteptaţi...

Tânăra îşi revenise şi, aflând ce se întâmplase acolo, privea îngrozită la lupii care zăceau nemişcaţi în zăpadă! Când Ringo apăru de după brazi, fata începu să plângă ca un copil şi, ridicându-se în picioare, o luă la fugă spre câine cu braţele deschise. Fără putere, ea se-mpiedică, căzu se ridică iar, cu braţele întinse spre câine.

— Salvatorul meu! şopti ea plângând.

...O vreme după această întâmplare, Ringo umblă posomorât; probabil visa lupta cu lupii în fiecare noapte! căci se trezea mereu brusc din somn şi scheuna, privind lung în direcţia pădurii. Plină de recunoştinţă faţă de salvatorul ei, fata îşi petrecu concediul alături de Ringo şi de Micu. Mai apoi, continua să vină de la Bucureşti la Buşteni, aducându-i animalului tot felul de bunătăţi. Ringo o iubea şi el foarte mult. Se plimbau şi se jucau în trei, ca o familie. Erau aproape nedespărţiţi. Cu timpul, prietenia Alinei cu Micu se transformă într-un sentiment mai puternic. La căsătoria celor doi îndrăgostiţi, Alina şi Micu, aveau să

participe mulţi dintre miliţienii pe care Micu îi ajutase, precum şi medicii de la sanatoriu...

...„Dar pe câţi nu salvase Ringo de la moarte...” se gândea Micu cufundat din nou în fotoliul de pe holul sălii de operaţii. Îşi aduse aminte când îi salvase şi lui viaţa pentru a doua oară...

...La un post de miliţie, se primise un telefon de la un cetăţean. Acesta declara că îşi omorâse soţia în casă, dar el nu se va preda oricine ar veni şi că va tăia cu toporul pe oricine se va apropia de uşă...

Alertă!

Imediat se făcu apel şi la Ringo, fiindcă era un caz ieşit din comun. Dacă se ţinea seama de „personalitatea” autorului. Acesta, pe nume Vladimir Sima, suferea de o boală psihică incurabilă, de schizofrenie, fiind absolvit în actele sale de orice fel de răspundere penală.

Cazul eră foarte grav, deoarece boala îl putea conduce pe Sima la acte iresponsabile. Tocmai datorită acestui pericol se apelase la Ringo, potrivit raţionamentului: mai bine să fie sacrificat un câine decât un om...

Lui Micu nu-i convenise acest raţionament; acceptase cu o strângere de inimă ca animalul să fie „vioara întâi” în imobilizarea acestui periculos bolnav psihic. Era prima oară când se confrunta cu o situaţie de acest gen şi, sincer vorbind, îi era teamă pentru Ringo. Ar fi putut, la urma urmei, să refuze, deoarece ei se aflau în concediu de boală, dar miliţienii veniseră cu argumente: numai un câine poliţist, foarte inteligent ca Ringo era în măsură să-i ajute. Subofiţerul n-avusese încotro.

— Să fi atent! îşi sfătui, el dinele. Să nu faci nicio mişcare fără comanda mea. Totul trebuie foarte bine calculat...

Deplasându-se la casa nebunului, miliţienii constatară că Vladimir baricadase uşa prin interior şi zbiera ca un năuc, ameninţându-i cu toporul dacă vor încerca să pătrundă cu forţa.

— Am omorât-o, ha, ha!... se lăuda el. Am omorât-o. Să

nu mă mai urmărească peste tot, ha, ha! (Se auzeau lovituri de topor). Sânge, ha, ha, ha! Na, să te saturi! Na!...

— Cred că a ciopârţit de tot cadavrul! zise Micu cu o figură îngrozită.

— Dacă încercaţi să pătrundeţi în casă vă omor şi mă sinucid! se auzi de dincolo de uşă. Abia am ascuţit toporul la polizor. Ha, ha, ha!... Ia uite ce taie! Piu! Ha, ha, ha!...

— Cum procedăm? Dacă se sinucide? îl întrebă colegul pe Micu.

— Nu-mi dau seama, făcu subofiţerul. N-am mai avut niciodată un asemenea caz...

Încercară să-l ia pe bolnav cu vorbă bună, dar totul era în van.

— Vă omor şi mă omor. Ha, ha, ha!... Acum băiatul se culcă şi trage un pui de somn, ha, ha! Lama toporului e brici!...

Miliţienii se uitară prin gaura cheii, dar nu se vedea nimic din cauza dulapului care baricada uşa.

— Te pomeneşti că nebunul se culcă, se strâmbă Micu.

— Mai ştii! făcu colegul.

Lipiră urechea de uşă, dar în cameră nu se mai auzea nimic.

— O fi adormit.

S-ar putea, ridică subofiţerul din umeri. Dar poate că pândeşte...

Micu n-apucă să-şi termine bine fraza că simţi în spatele său paşi furişaţi. Când ridică privirea, împietri: văzu o secure ridicată deasupra sa, gata să lovească. Nu putu scoate nicio vorbă, nu putu schiţa niciun gest de apărare: o nălucă neagră izbi cu putere mâna ucigaşă, făcând-o să scape toporul lângă piciorul subofiţerului, şi-l doborî la pământ pe nebun. „Năluca” nu era altcineva decât Ringo, care printr-o săritură fulgerătoare îşi salvase stăpânul... Vladimir refuză să se predea imediat şi Ringo trebui să-şi arate colţii ca să-l domolească. Imobilizându-l pe bolnav, miliţienii observară că avea hainele curate. Ei îşi imaginaseră că trebuia să fie plin de sânge, după cum se

auzeau loviturile de topor. Pătrunzând în casă, rămaseră stupefiaţi: nu găsiră nici un cadavru. Soţia nebunului fugise de-acasă când îl văzuse la poartă, iar nebunul, obsedat de ideea sa fixă, numai îşi închipuise c-a omorât-o...

...Secretara directorului institutului apăru pe holul sălii de operaţii şi-l anunţă pe subofiţer că este căutat la telefon de căpitanul Roman.

— Vă mulţumesc, spuse bucuros subofiţerul şi alergă spre cabinetul directorului.

— Alo! Cum stai, Micule?

— Bine deocamdată, să trăiţi, tovarăşe căpitan! Dumneavoastră cum vă simţiţi?

— Mulţumesc, mă simt foarte bine.

— Au venit ajutoarele la timp?

— Da, echipa a fost promptă. Încă o dată îţi mulţumesc. E vorba de o luxaţie şi nu de o fractură. În câteva zile sunt pe picioare şi reiau ancheta. Colegii noştri n-au stat cu mâinile-n sân şi au făcut paşi serioşi pe urmele criminalului.

— Am la mine o bucată de manşetă şi-un buton de-al său, cred că v-a spus ofiţerul de serviciu, zise Micu.

— Da, e o probă importantă. Am înţeles că are iniţialele „T.G.”

— Exact, iar butonul este din argint.

— Am trimis deja pe plutonierul Stamate la tine, să i le dai. Dar spune-mi ce face Ringo.

Subofiţerul îl puse în temă cu tot ce se-ntâmplase şi cu faptul că operaţia era grea şi de durată.

— Ei, săracul... Ce câine bun... Tocmai lui să i se-ntâmple nenorocirea asta? Să ai grijă de el. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă imediat şi-ţi trimit tot ce trebuie.

— Deocamdată n-am nevoie de nimic. Să scape, atâta tot, încolo vedem noi.

— Să scape, da, încuviinţă ofiţerul. Trebuie să scape, altfel nici nu-mi închipui. A salvat atâtea vieţi... În numele vieţilor salvate ar fi drept să-i fie salvată a lui. Şi acum mi-aduc aminte de încurcătura din care m-a scos cu cetăţeanul

acela, care a murit la miliţie…

— Vă înţeleg, spuse Micu.

— Te mai sun mai târziu, ca să aflu noutăţi. Succes ţie şi… mai ales chirurgilor!

— Mulţumesc, să trăiţi! spuse Micu şi, după ce închise telefonul, se întoarse în holul sălii de operaţii. Îşi aminti întâmplarea la care făcuse aluzie căpitanul…

…Un cetăţean, Petrică Nemeş, băuse într-o zi cam mult şi, cum era sub influenţa alcoolului, începuse să arunce cu pietre într-un tren accelerat care se oprise în gară. Datorită scandalului, trenul trebuise să staţioneze 25 de minute, perturbându-se astfel circulaţia feroviară. Condus la miliţie, unde de serviciu era căpitanul Roman, huliganul fusese amendat. Nemeş avusese o comportare agresivă şi la miliţie. El îl ameninţase pe ofiţer că o să-l taie cu cuţitul când îl va prinde. Căpitanul Roman nu se simţise însă ofensat şi, înţelegând că atitudinea jignitoare a omului se datora băuturii, căutase să-l calmeze, invitându-l să se ducă acasă şi să-şi vadă de treabă. Nemeş plecase de la miliţie tot ameninţându-l pe ofiţer şi spiritele se calmară. Dar „calmul” acesta nu dură mult timp, căci, după un sfert de oră, huliganul veni înapoi, afirmând că fusese bătut de un cetăţean la numai câţiva paşi de sediul miliţiei. Cerea să se ia măsuri împotriva bătăuşului. Căpitanul Roman îl însoţi pe beţiv la locul unde pretindea că avusese loc agresiunea, însă nu constată absolut nimic. Strada era pustie. Scandalagiul nu oferi niciun fel de date, niciun fel de elemente în plus, afirmând doar că fusese bătut în acel loc de un cetăţean cu ochii şaşii. Povestea beţivului i se păru căpitanului cusută, cu aţă albă. Căută să-l împace, asigurându-l că va lua toate măsurile necesare ca să-l identifice pe bătăuş.

— Nu! Eu nu plec de la miliţie până nu-l prindeţi! se încăpăţână Nemeş şi se lăsă să cadă pe un scaun din sala de aşteptare.

Ofiţerul înţelese că băutura îşi făcea efectul.

— Mă rog, spuse el împăciuitor. Uite, intraţi aici în birou,

să nu vă vadă toată lumea în ce stare sunteţi.

— Dar eu nu sunt beat! protestă scandalagiul.

Ofiţerul deschise uşa biroului şi-l invită înăuntru.

— Nu plec de-aici până nu-mi faceţi dreptate, zise beţivul clătinându-se tot mai tare.

— O să încercăm, îl potoli căpitanul Roman, apoi închise uşa şi plecă.

— Cred c-a adormit, zise după un timp locotenentul Muşat. Nu se mai aude nimic din biroul de alături.

După două ore, veni în control şeful miliţiei. Ofiţerii îi raportară despre cazul scandalagiului, despre ameninţări, despre povestea pe care o încropise cu bătaia. Colonelul vru să stea de vorbă cu el. Intră în biroul în care se afla beţivul şi-l zgâlţâi uşor, ca să-l trezească. Omul nu se mişca. Colonelul îi puse mâna pe faţă şi înlemni.

— E mort! exclamă el.

Roman îngălbeni. Ieşiră din cameră consternaţi. Colonelul se străduia să-şi păstreze calmul. Un asemenea eveniment, chiar în localul miliţiei…

— Trebuie să anunţăm procuratura militară, n-avem încotro, spuse el şi ridică receptorul telefonului. L-ai lovit cumva?

— Cum vă puteţi imagina aşa ceva, tovarăşe colonel? zise Roman palid la faţă. Mă cunoaşteţi, n-am dat o palmă în viaţa mea nimănui.

— Ştiu, făcu şeful, dar am întrebat aşa, ca să fiu sigur.

— În privinţa asta fiţi fără grijă.

La faţa locului sosi un procuror militar şi un medic legist.

— Examinează-l, te rog, îl invită procurorul, pe medic, între timp, eu o să stau de vorbă cu ofiţerii.

Căpitanul Roman îi explică şi procurorului militar ce se întâmplase. Fu invitat să scrie o declaraţie în acest sens. Minutele treceau greu, chinuitor. În cele din urmă, uşa alăturată se deschise şi apăru medicul legist.

— E grav…

— Ce-i? îl privi atent procurorul.

— Pot să spun cu certitudine, fără să-i fac autopsia, că

moartea s-a datorat unei fisuri craniene. A primit o lovitură foarte puternică în cap, în zona parietală stângă. Veniţi să vedeţi…

Toţi cei de faţă se convinseră de constatarea medicului legist. Câteva minute se aşternu o linişte mormântală.

— L-aţi lovit? se uită procurorul la cei doi ofiţeri. Vă rog foarte mult să fiţi sinceri.

— Cum aţi putea crede aşa ceva? spuse livid la faţă căpitanul. M-a şi ameninţat că mă taie, dar nu mi-am permis nici măcar să-i spun o vorbă mai dură.

— Mă rog. Scrieţi şi acest lucru în declaraţie, spuse procurorul.

Roman îşi dădu seama că procurorul avea suspiciuni serioase împotriva sa.

— Trebuie să stabilim neapărat unde a fost lovit şi de către cine, interveni colonelul. Legea trebuie respectată, indiferent ce s-ar întâmpla.

— Îmi dau seama şi eu de asta, încuviinţă căpitanul cu o expresie hotărâtă. Chiar acum plec să fac investigaţii, e onoarea mea în joc.

— Absolut, întări procurorul. Pot exista mai multe ipoteze. Să fi fost lovit de cineva, atunci când a aruncat cu piatra în geamurile trenului?

— Nu-i exclus, deşi eu am fost acolo şi n-a pomenit nimeni de aşa ceva. Nici chiar… el, scandalagiul. Şi sunt convins că mi-ar fi spus, după modul cum era pus pe harţă şi căuta noduri în papură.

— Atunci?

— Mai repede cred că a fost lovit după ce a plecat de la miliţie.

— În situaţia asta lucrurile se complică şi mai mult, dacă nu se găseşte persoana care l-a lovit, oftă procurorul.

— Ştiu… De aceea mă frământ… murmură ofiţerul. Totuşi un vinovat există şi trebuie să-l descoperim. Îmi permiteţi să încep cercetările?

— Cât mai urgent.

Investigaţiile făcute de ofiţer la gară, unde avusese loc

scandalul, confirmară părerea căpitanului că beţivul nu fusese lovit acolo. Reveni pe strada unde se afla sediul miliţiei şi unde scandalagiul prelinsese că fusese lovit. Făcu investigaţii din casă în casă. Nimeni nu văzuse nimic. Luă la rând restaurantele din apropiere, gândindu-se că omul, după ce plecase de la miliţie, se dusese iar la băut, dar nimeni nu-şi amintea să-l fi văzut în restaurant.

Se întoarse trist la miliţie. Procurorul ridicând privirea spre el:

— Ei, ce-ai făcut?

— Niciun rezultat, spuse Roman încet. Înţeleg că unele bănuieli planează asupra mea, dar vă mai asigur o dată că nu sunt vinovat!

— Am să mai chem câţiva ofiţeri şi reluăm investigaţiile, fu de părere şeful miliţiei. Poate că există totuşi cineva care să fi văzut când beţivul a fost lovit.

— Bine-ar fi, spuse cu îndoială procurorul.

În prag îşi făcură apariţia Micu şi cu Ringo, care veneau de la antrenament.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă subofiţerul un coleg de-al său.

I se explică situaţia şi el tresări.

— Dar la Ringo nu v-aţi gândit?

Apoi raportă propunerea sa.

— Bine, răspunse procurorul. Crezi că ar putea să ne ajute cu ceva?

— Cred că da, spuse Micu. Îi dăm urma de la încălţăminte, iar el o să ne reconstituie traseul pe unde a umblat victima până să vină la miliţie.

— Nu-i rău, căci vom şti exact încotro trebuie să ne îndreptăm investigaţiile, aprobă procurorul. Gata, puneţi-l la treabă!

Câinele părăsi sediul miliţiei şi parcurse pe stradă vreo patru sute de metri, apoi se opri lângă un gard pe care începu să-l miroasă.

— Formidabil! exclamă procurorul. Din gard a fost ruptă recent o şipcă, se vede clar.

— Uitaţi-o aruncată în curte! sesiză căpitanul.

Examinară şipca şi observară că la un capăt era pătată cu sânge. Se vedeau şi câteva fire de păr. Era clar că ea reprezenta arma cu care beţivul fusese lovit în cap.

— Aţi văzut? spuse Micu bucuros. Acum o luăm invers.

Dădu câinelui să miroasă celălalt capăt al şipcii. Ringo găsi foarte repede urma de miros a persoanei care luase şipca în mână. Plecă preocupat, cu botul în jos... Se întoarse, trecu prin faţa miliţiei şi intră într-o curte de pe aceeaşi stradă, situată nu departe de clădirea unde oamenii legii se frământaseră până atunci. Bătură la uşa casei. Le deschise un tinerel, pe care câinele fu gata să-l înşface.

— Mă muşcă!

— Cred că ştii pentru ce, opri Micu câinele. Şipca!...

— Da, l-am lovit pe beţivul ăla, mai mult de frică, recunoscu imediat tinerelul. Dacă nu procedam aşa, mă snopea el din bătaie...

— Pentru ce? Care a fost motivul?

— Aşa, din senin... Mi-a cerut un foc, iar eu n-am avut de unde să-i dau, că nu fumez, şi el a început să mă lovească, înghesuindu-mă în gard. Aşa mi-a venit ideea cu şipca, dar nu i-am dat tare, ci numai ca să scap de el. După ce l-am lovit, m-a fugărit vreo sută de metri, dar fiind beat n-a reuşit să mă prindă. M-am gândit să vin la miliţie să vă spun, dar până la urmă am renunţat. Ce să vă mai dau de lucru cu un beţiv?

— Dac-ai şti cât ne-ai dat de lucru... făcu procurorul militar. Era gata să cadă năpasta pe capul unui om nevinovat...

...Într-o comună, la munte, dispăruse un copil de trei anişori. Părinţii copilului lucraseră ziua la o carieră, intenţionând să aducă piatră pentru temelia unei case. La prânz, bunicul, un om de 90 ani, plecase să ducă de mâncare soţilor ce scoteau piatră. Îl luase şi pe prâslea cu el, fiindcă n-avea cu cine să-l lase acasă. Până la carieră

străbătuseră încet, încet, trei kilometri, urmând o cărare de munte care scurta drumul. Băieţelul mergea în urma bunicului său şi era vesel; alerga după fluturi, culegea flori… Apoi bunicul făcuse cale întoarsă, crezând că prâslea rămăsese la cariera de piatră, cu mămica şi cu tăticul lui. Seara, venind acasă obosiţi, soţii îl întrebară pe bătrân, unde-i „Aricel”, după cum îl alintau ei. Moşneagul îngălbeni… Copilul îl urmase pe bătrân, însă intrând în pădure după flori, se rătăcise…

Impresionaţi de eveniment, sătenii se adunară buluc în curtea părinţilor deznădăjduiţi şi hotărâră să plece cu felinarele în căutarea lui. Scotocirea dură toată noaptea, dar nu reuşiră să-i dea de urmă. Raportându-se evenimentul de către şeful de post, gândurile ofiţerului de serviciu fugiră imediat la Ringo…

Nu se lumină bine de ziuă şi Ringo, împreună cu Micu, erau deja pe cărarea de munte de unde dispăruse copilul.

— Cred că a făcut şi congestie pulmonară, dacă nu l-a mâncat vreun lup, plângea întruna mama. E îmbrăcat numai cu pantaloni scurţi şi un ilicel, iar aici vedeţi ce rece este.

— Nu disperaţi, că o să-l găsim, fiţi sigură, o linişti subofiţerul. Aţi adus o cămăşuţă purtată a copilului?

— Da. Poftiţi!

— Perfect. Şi-acum, Ringo, la treabă! îşi îndemnă el câinele.

Ringo mirosi cămăşuţă de mai multe ori şi luă urma copilului, abătându-se într-o parte şi alta a cărării. Parcurseră distanţa până la carieră şi se-ntoarseră, însă câinele nu reuşi să găsească copilul. Părinţii începură iarăşi să plângă.

— Să se odihnească puţin câinele şi reluăm, spuse Micu, care nu-şi pierduse speranţa.

Câinele stătea culcat pe burtă şi privea curios la mulţimea de oameni din jurul său, fiind atent parcă să audă tot ce se vorbea. Deodată însă ciuli urechile şi se ridică brusc în picioare, privind foarte atent spre pădure. Micu

trase cu coada ochiului la câine şi le făcu semn sătenilor să nu mai vorbească. Ringo scânci o dată scurt, se uită la dresor şi o luă la goană printre copaci.

— A simţit ceva! spuse Micu plecând în fugă după el.

Sătenii îl urmară. Începu o goană prin pădure ca la curse. Câinele parcurse în acelaşi ritm cam doi kilometri, iar când ajunse la vreo zece metri de o prăpastie se opri.

— Ce-i, Ringo?

Animalul scâncea întruna şi dădea bucuros din coadă, privind spre un tufiş din marginea prăpastiei. Micu se uită atent într-acolo. Se apropie de tufiş şi-l văzu pe „Aricel” care dormea nevinovat, cu degetul în gură. Privind în jos, pe subofiţer îl trecu un fior: din locul unde se afla copilul şi până la prăpastie era numai un metru. Îl mângâie uşor, ca să nu se trezească brusc, şi când copilul făcu ochii mari şi-i zâmbi, îl luă în braţe, spre satisfacţia mamei lui care izbucnise acum într-un plâns de bucurie.

— Aici erai, drăguţule! spuse Micu şi-l încredinţa femeii.

— Mi-e foame, mamă! fură primele vorbe ale lui „Aricel”.

— Îţi dă mama tot ce vrei tu! strigă femeia şi-l sărută cu foc.

Ringo se apropie şi el de femeie şi privea duios la copil, gudurându-se.

— Bravo, Ringo! Bravo! îşi mângâie Micu câinele.

— Cuţu! Cuţu! întinsese mâna „Aricel” spre câine.

— Nu-i este teamă de câini, spuse femeia. Numai să nu-l muşte…

— Cum să-l muşte? râse Micu. După ce l-a salvat…

Mama copilului îl lăsă jos pe prâslea şi Ringo veni imediat lângă el. Amândoi aveau aceeaşi înălţime şi erau la fel de veseli. Plin de bucurie, copilul începu să-l mângâie şi să se joace cu el. Scena îi impresionă puternic pe toţi.

Plecară din pădure numai după ce i se satisfăcu plăcerea lui „Aricel” să-l ţină el de coardă pe Ringo şi să-l conducă o bucată de drum.

— Dar de ce s-a oprit la zece metri de tufiş şi n-a înaintat până la copil? îl întrebă pe Micu un sătean.

Subofiţerul zâmbi.

— E un câine cu bun simţ, începu el să explice. Şi-a dat seama că dacă s-ar fi apropiat mai mult, copilul se putea speria când se trezea. Prăpastia era la mică distanţă şi copilul putea să facă o mişcare imprudentă…

— Da, aveţi dreptate. Acum înţeleg… îl aprobă omul. E un câine nemaipomenit.

Câţiva ani mai târziu, când Micu trecu cu Ringo prin acel sat, cu ocazia unei alte misiuni, se opri şi pe la casa lui „Aricel”. Prâslea era acum mare, avea şapte ani şi cum îl văzu pe Ringo, veni repede la el. Câinele dădu bucuros din coadă şi-i dădu câteva târcoale, privindu-l puţin mirat, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Măi, dar mare te-ai mai făcut!… Parcă ai uitat că eram de aceeaşi înălţime!…”

…Dragostea câinelui pentru copii avea să-i aducă, într-un alt caz, un prieten care-i va datora recunoştinţă toată viaţa. Unui cetăţean i se spărsese într-o noapte bucătăria şi i se furase butelia de aragaz. Ringo intră în „joc” şi, cum ieşi din curtea cetăţeanului, pe urmele infractorului, începu să strâmbe din nas şi să ezite. Micu înţelese repede despre ce era vorba: infractorul, foarte abil, dăduse drumul la gazul din butelie, ca să anihileze mirosul câinelui poliţist care i-ar fi luat urma. „Cu toate astea s-a-nşelat!” zâmbi Micu în sinea sa. „Nu şi-a dat seama că tocmai gazul îl trădează şi ne duce până la el acasă”.

— Hai, Ringo, ştiu că nu-ţi place! îşi îndemnă el câinele. Trebuie să-i întoarcem şi noi surpriza!…

Mai strâmbându-se, mai opintindu-se, câinele străbătu câteva străzi, apoi se opri lângă un recipient de gunoi de la un colţ.

— Te-a ameţit gazul, îl mângâie subofiţerul văzând cum lăsa capul moale într-o parte şi-n alta.

În realitate, câinele nu ameţise; alta era cauza comportării sale ciudate. El mirosi recipientul de gunoi, îi dădu câteva târcoale, apoi se ridică cu labele pe el, întinse botul şi împinse capacul în sus. Scâncea atât de grav, încât

aveai impresia că plânge...

— Ce-i cu tine? se miră Micu. Ce-oi fi găsit în gunoi?

Ridică capacul recipientului şi amuţi. Deasupra gunoiului dormea un nou-născut înfăşurat în scutece, cu o suzetă în gură!

— Ei, drăcie! spuse mirat Micu.

Luă copilul în braţe şi plecă cu el la miliţie.

— Al cui oi fi tu? zise Micu. Care o fi mama aia fără milă, care te-a aruncat la gunoi? O, şi ce frumuşel eşti când râzi! ...

Subofiţerul ajunse cu el la miliţie. Începură verificări, cercetări, investigaţii, dar nu se reuşi să se dea de urma mamei care-şi abandonase copilul în acest mod. Ea nu era probabil din localitate; coborâse din tren numai ca să-şi ducă planul la îndeplinire, fiindcă în oraşul în care domicilia ar fi fost descoperită mult mai repede. Pruncul fu predat la Casa de copii. Trebuind să i se dea băieţelului un nume, personalul Casei de copii, hotărî, în cinstea „descoperitorului", să-i dea numele acestuia, astfel că el fu înregistrat în acte cu numele de Norocel Ringovan. Micu şi Ringo veneau adeseori şi-l vizitau pe Norocel.

În privinţa hoţului care furase butelia de aragaz, Ringo îşi reluase misiunea şi îi adusese şi lui un... „norocel".

...Afecţiunea deosebită a câinelui pentru copii, avea să-i aducă, odată cu rezolvarea unui alt caz, o adevărată notorietate. S-au scris articole în presă despre el şi despre fapta sa care impresionase inimile tuturor...

Un tânăr din judeţul Olt se prezentase la postul de miliţie din comună şi relatase că iubita sa, care era însărcinată, în dimineaţa aceea probabil născuse şi omorâse copilul.

— I-a scăzut burta complet şi stă în pat, preciză el. Şi-a ascuns sarcina până acum, acesta fiind şi motivul pentru care n-a mai ieşit în lume în ultimele luni.

— Bine, dar ce explicaţie ţi-a dat totuşi când ai întrebat-o unde-i copilul? întrebă şeful de post.

— Mi-a zis că s-o las în pace, fiindcă ştie ea ce-a făcut. Eu

i-am reproşat, fiindcă doream să lase copilul şi să mă căsătoresc cu ea, dar m-a ameninţat că dacă o reclam se spânzură.

— Chiar aşa?

— E-n stare.

— Bine, o să procedăm cu tact ca să intrăm în casă, îl asigură miliţianul.

Fu chemată o ambulanţă de la spital, şi, când maşina sosi, miliţienii intrară în casă. Fata avea funia pregătită lângă ea, să se spânzure dacă va veni miliţia, dar n-apucase nici măcar să se dea jos din pat, aşa de repede acţionaseră oamenii legii. Ea se îngălbeni şi spuse că se simţea rău, dar că nu fusese gravidă niciodată.

— Trebuie să ne însoţiţi până la spital, îi zise şeful de post.

— Dacă n-am încotro, mă supun, ce să fac… spuse fata şi începu să se îmbrace.

Miliţienii îi supravegheară îndeaproape fiecare mişcare, ca să nu aibă vreo otravă la îndemână şi să facă vreun gest necugetat. După ce o conduseră în ambulanţă, tot sub supraveghere, făcură percheziţie. Nu găsiră decât un scutec folosit, care era aruncat sub pat. Căutară prin grădină dar nu reuşiră să găsească nimic.

La spital, tânăra fu consultată de un medic specialist, care concluzionă că născuse recent, cel mai probabil în cursul nopţii. Sarcina fusese normală.

— Ce-ai făcut cu copilul? întrebă aspru medicul.

— N-am născut niciun copil, se încăpăţâna fata să nege. Dacă nu mă credeţi, atunci să-l găsească miliţia!

— Degeaba încerci să te ascunzi după deget, n-ai nicio şansă, căută s-o convingă medicul. Gândeşte-te bine, n-ai să poţi scăpa nici în ruptul capului. Trebuie să fii conştientă de situaţie, să spui ce-ai făcut cu copilul. Poate mai trăieşte, poate-l putem salva. E copilul dumitale, ia gândeşte-te…

— N-am născut, nu-nţelegeţi? spuse ea tremurând din cauza stării psihice în care se afla. Să-l găsească miliţia, v-

am spus!

Miliţienii căutară şi ei să-i explice fetei că n-avea rost să se încăpăţâneze, că era mai bine să spună tot, uşurându-şi astfel sufletul, precum şi... situaţia juridică. Tânăra o ţinea una şi bună, invitându-i să găsească pruncul. Şocată de ce înfăptuise, căzu apoi într-o stare de apatie. Medicul le făcu semn miliţienilor să iasă şi îi urmă şi el.

— Trebuie să rămână aici ca să-şi revină şi să-i aplicăm şi-un tratament postnatal, zise el. Abia mâine cred că se mai poate încerca ceva cu ea. Până atunci...

— Ştiu. Rămâne ca noi să găsim copilul, completă şeful de post.

— Meseria...

Urmară cercetări amănunţite. Căutară din nou, atenţi, ore în şir, prin grădină şi în jurul ei, sperând că vor găsi locul cu pricina. Zadarnic.

— Ce naiba să mai facem, că aşa n-o să-l găsim nici până la vară! se frământa şeful de post.

— Dacă am putea exploata scutecul... ce bine-ar fi, îşi dădu cu părerea un ajutor de-al său.

— Bravo! Cum de nu m-am gândit? tresări şeful de post. Ai auzit de Ringo, câinele acela faimos?

— Da, bineînţeles...

— Îl aducem aici şi-ncercăm şi cu el! Hai la telefon!

La patru după-amiază, Micu ajunse cu Ringo în localitatea respectivă, fiind întâmpinat de miliţienii de la post.

— A mai rezolvat vreun caz ca ăsta? îl întrebă pe Micu şeful de post, admirând câinele.

— Nu, însă mi-a descoperit după miros multe locuri unde unii infractori au îngropat obiectele furate.

— Atunci e perfect. Sper ca de la scutec să ne conducă în locul unde se află copilul.

— Şi eu sper... zâmbi Micu, însă până atunci Ringo trebuie să se odihnească puţin, căci drumul lung l-a obosit foarte tare.

— De acord, îi dăm şi o gustărică.

Câinele luă o gustare şi se odihni o jumătate de oră.

Apoi, dresorul îl învioră puţin şi-l puse la treabă. Îi dădu urma de miros de la scutec şi-i ordonă să caute. După modul cum se descurca, Ringo nu arăta că ar avea greutăţi, prelucrând urma de miros mai mult pe sus. Înainte de a conduce spre grădină, câinele intră în magazie, scânci şi râcâi cu laba un petic de pământ dintr-un colţ. Miliţienii săpară cu un hârleţ şi scoaseră la lumină un pachet cu mai multe cârpe murdare de sânge.

— Astea cred că sunt de la naştere! fu de părere Micu.

— Probabil, dar nu-i exclus să fie sânge şi de la copil, presupuse şeful de post. Oricum, sunt semne bune!

— Miros, Ringo! îi dădu Micu din nou scutecul să-l adulmece. Urma! Urma!

Câinele ieşi din magazie puţin cam nesigur, fiindcă tot avea tendinţa să se-ntoarcă, şi cam şovăi în faţa porţii care ducea în grădină. Se mai uită o dată înapoi, spre uşa magaziei, apoi, ridicând capul, scânci scurt şi intră în grădină cu paşi mici.

— Semne bune, repetă şeful de post.

Câinele depăşi fundul curţii şi o luă pe mirişte, în direcţia dealului care se înălţa semeţ în faţă. Se opri puţin nedumerit lângă rădăcina unui pom, apoi, dintr-o dată, ca în urma unui şoc puternic, începu să latre tare şi să alerge în jurul pomului. Miliţienii priveau uimiţi; nici Micu nu putea să-şi explice reacţia câinelui, care nu mai lătra, dar începuse să scâncească.

— Cazmaua! cerul şeful de post după ce Ringo scurmă o dată cu laba în locul care-i provocase o reacţie atât de puternică.

Dând iarba la o parte, miliţianul constată că pământul era afânat, iar locul fusese acoperit cu grijă ca să nu se vadă că acolo se săpase. Înfipse cazmaua şi începu să arunce în lături pământ, cât cuprindea numai vârful uneltei, cu grijă să nu lovească ceea ce se afla îngropat acolo. Trecură aşa, într-o atmosferă apăsătoare, în care şi Ringo amuţise, minute în şir.

— Am dat de ceva tare! spuse emoţionat şeful de post

Câinele scânci iarăşi, făcând alte ture în jurul pomului.

— E ceva tare, zău… repetă miliţianul.

Nu avea curajul să sape mai departe şi se aplecă în genunchi deasupra gropii, încercând să scoată pământul cu mâinile. Era transpirat şi făcea eforturi evidente să-şi ascundă emoţia. Încet-încet, în faţa lor apăru capacul unui cufăr de lemn uzat şi ros de şoareci. Şeful de post privi cu o teamă ascunsă la colegii lui şi săltă capacul.

— Extraordinar, trăieşte…

Din cufăr îl priveau doi ochi căprui ai unui prunc. Aplecând capul curios şi văzând şi el „minunea”, câinele, căruia i se datora tot meritul acestei descoperiri, se lungi în iarbă şi începu să scâncească încet.

După cele zece ore de supravieţuire într-un coşciug improvizat, copilul fu dus imediat la spital şi salvat. A doua zi, mama, care comisese nelegiuirea într-un moment de rătăcire, se trezi din delir cu copilul lângă ea. Îl strângea în braţe şi-l săruta ca o nebună, fiindcă nu-şi dădea seama dacă totul fusese un vis sau era realitate…

…Micu se ridică din fotoliu şi începu să se uite iarăşi la tablourile de pe hol.

Întâlni un peisaj splendid de pe muntele „Postăvarul”; în centrul imaginii două telecabine roşii frapau privirea…

Lângă cabana „Postăvarul” se comisese un omor, iar autorul dispăruse cu banii pe care-i luase de la victimă. Fiind un eveniment foarte grav, şeful miliţiei îl solicitase în ajutor şi pe Ringo, sperând că animalul să le fie folositor.

Micu descoperi lângă cadavru o urmă de încălţăminte care nu semăna cu a victimei şi consideră că ea reprezenta unica şansă pentru Ringo. Câinele era destul de vioi, datorită aerului proaspăt de munte, şi acceptă bucuros să-şi aducă serviciile sale. Conduse după urma de miros până jos, la telescaun, şi aici se opri. El mirosi pe rând fiecare banchetă a telescaunelor şi alese una dintre ele.

— Merge… se bucură ofiţerul care conducea ancheta, un căpitan.

— Merge, se bucură şi Micu.

Criminalul se urcase, aşadar, într-un telescaun şi coborâse în Poiană. Câinele îi căută urma la sosire în clădirea telescaunului.

— Miros, Ringo! Caută! Caută atent! îl îndemna subofiţerul.

Animalul se străduia să fie la înălţime, dar nu reuşea. Privi neputincios la Micu şi se aşeză pe labele dinapoi.

— Ce naiba s-o fi întâmplat? căută Micu o explicaţie.

— E clar! A sărit din telescaun! spuse căpitanul.

— S-ar putea s-aveţi dreptate... încuviinţă dresorul urmărind în sus şirul de telescaune.

Ringo mirosi din nou bancheta pe care stătuse asasinul – şi care fusese scoasă din circuit – şi porniră cu el pe cărarea de sub şirul de telescaune.

— Caută! Caută! nu mai contenea Micu.

Ajunşi pe coama primului povârniş mai mare, unde distanţa de la pământ la telescaun era numai de doi metri, câinele lătră şi începu să dea bucuros din coadă.

Subofiţerul îşi dădu seama că animalul regăsise urma.

— Bravo, Ringo!

De fapt, se şi observau în zăpadă mai multe urme de paşi şi locul puţin bătătorit de la cădere.

— Urma! Urma! îşi înviora el câinele luându-i-o înainte.

Ringo se juca pur şi simplu cu acea urmă proaspătă şi coborî pe lângă pădure, până la trei sute de metri de clădirea telescaunului. Continuă urmărirea pe trotuar şi intră fără ezitări în clădirea hotelului. În restaurant, programul era în toi. Când Ringo apăru impozant în uşă, orchestra se opri. La mese începură murmure, toate privirile fiind aţintite numai la câine.

— Urmăriţi mişcările celor de la mese, ca asasinul să nu poată fugi dacă-i aici, îl rugă Micu pe căpitan, apoi spuse cu voce tare: Fiţi calmi şi staţi liniştiţi la mesele dumneavoastră, căci animalul caută un obiect pierdut, atâta tot!

Ringo, după ce întârzie puţin mirosind intens în dreptul

uşii, plecă sigur de sine printre mesele din dreapta şi se opri în faţa a două tinere îmbrăcate elegant. Pe masă erau pahare cu coniac şi citronadă, cafea şi ţigări scumpe. Una dintre fete, o blondă platinată, păli la faţă.

— Nu vă speriaţi! spuse Micu. Nu-i agresiv.

Tânăra nu scoase un cuvânt şi aştepta ca animalul să se-ndepărteze, dar Ringo nu se clintea. El o privea întruna pe fată, ca şi cum ar fi aşteptat să mărturisească, după care Micu să-i dea comanda de încetare.

— Caută! îşi auzi stăpânul.

Lăsă botul în jos şi, mirosind un picior al tinerei îşi aruncă labele în poala ei. Fata făcu un gest de apărare.

— Obiectul căutat de câine se află la dumneavoastră! spuse Micu şi-i făcu semn lui Ringo să se aşeze lângă masă. Fata tăcea. A mai fost cineva aici, nu-i aşa, domnişoară? o privi apoi cu subînţeles pe cealaltă tânără. Vorbeşte, dacă nu vrei să fi acuzată de complicitate!

— A plecat adineauri să se culce, zise a doua fată tremurând. E-n camera treizeci şi opt.

— Pe el îl căutăm în primul rând, spuse Micu printre dinţi, apoi mutându-şi privirea la blonda platinată: Unde-s banii?

— Îi are la jartea, mărturisi cealaltă.

— Scoate-i, făcu aspru miliţianul.

— Cum… aici?

— Aici! Scoate-i uşor pe sub masă, că nu se vede…

Blonda n-avu de ales şi puse pe masă un ghemotoc de bancnote.

— N-ai ştiut că… sunt murdari? îi arătă Micu o bancnotă ce era pătată de sânge.

Tânăra tăcu plecând capul în jos. Căpitanul, care se apropiase între timp, se adresă fetelor:

— Mergeţi cu noi. Amândouă!…

Făcu semn şefului orchestrei să-şi reia programul. Muzica reîncepu şi cele două tinere părăsiră barul în acordurile unei melodii care le trezea prea târziu la realitate: „Banii n-aduc fericirea…”

Asasinul fu luat direct din pat şi îşi recunoscu fapta…

…La plecarea de la sanatoriul din Buşteni, erau de faţă toţi cei pe care Micu şi Ringo îi ajutaseră şi care nu se puteau împăca cu gândul că el îi va părăsi… Ringo se vindecase, ca şi Micu, şi devenise un veritabil câine poliţist. Înainte de sosirea trenului, fiecare îşi luase rămas bun de la Ringo, câinele lăsându-se mângâiat şi alintat de toată lumea. Presimţise că părăsea acele locuri şi nu prea era în apele lui, mai ales după ce-l văzuse pe stăpân, în ochii căruia citise tristeţea despărţirii.

În tren, Ringo fusese foarte trist, ca şi dresorul. Îi reveni buna dispoziţie abia când se apropiară de Bucureşti, în gară, pe Micu îl aştepta Alina, iar pe Ringo o surpriză…

Coborâră din tren şi nu făcură decât câţiva paşi pe peron, că Ringo scoase un lătrat de bucurie şi o luă la fugă. Din sens invers, aceleaşi mişcări le făcuse şi-un alt câine… Nada! Amândoi se gudurau de bucurie ca doi copii şi erau aşa de veseli de reîntâlnirea lor, încât se ridicau în două labe şi ţopăiau grumaz lângă grumaz, fără să le mai pese de nimeni din jurul lor.

— Ce repede mai uită de dresor, spuse Micu după ce îşi sărută soţia. Uită-te la Nada. Nici că-i pasă că sunt şi eu pe-aici şi nu ne-am văzut de şase luni…

Subofiţerul exagerase, căci Nada, cum dădu cu ochii de el, se aruncă cu toată viteza în braţele lui, aşa cum făcea la Sibiu, în curtea centrului de dresaj.

— Ce grea te-ai făcut! se miră Micu şi o lăsă jos. N-ai prea ţinut la siluetă.

Nada sărea întruna pe el şi scheuna veselă. Când plecase cu Ringo la Buşteni, Micu o dăduse în primire unui alt coleg, pentru ca acesta s-o îngrijească şi să repete unele elemente de dresaj. După cum fusese Micu informat, colegul său reuşise numai într-o mică măsură să şi-o apropie pe Nada, aceasta fiind cu gândul în permanenţă la fostul ei dresor. Poate că se gândea şi la Ringo…

Venind cu Ringo la Bucureşti, Micu fu felicitat de şefii săi pentru ceea ce reuşise să facă din acest câine şi îşi reluă

activitatea profesională propriu-zisă, având în primire ambii câini, pe Ringo şi pe Nada. Rezultatele obţinute cu ei la Bucureşti şi în ţară au fost de-a dreptul spectaculoase, Ringo dovedindu-şi din plin faima de cel mai bun câine poliţist. Ringo şi Nada locuiau sub acelaşi acoperiş, mâncau împreună, zburdau împreună, repetau împreună elementele de dresaj. Participau împreună la rezolvarea cazurilor mai dificile.

...Într-o pădure de munte fusese descoperit, într-o viroagă, cadavrul unei femei necunoscute. Miliţienii se aflau în faţa unui caz foarte greu, deoarece în primul rând nu ştiau cine-i victima, ca apoi să întreprindă investigaţii şi să-l descopere pe autor. În lipsa relaţiei victimă-agresor, ancheta avansa cu greu.

Prima care intră în acţiune fu Nada, căreia i se dădu o urmă de miros de lângă picioarele cadavrului. Ea conduse prin poteci de munte şi locuri greu accesibile, până într-un cătun. Aici, intră într-o grădină în care se afla o casă modestă şi se opri la uşă. Uşa era închisă cu un lacăt. Miliţienii făcură investigaţii printre vecini şi aflară că acolo locuia o femeie singură, Voica Mioara, care plecase la oraş după târguieli. Nu avea prieteni; se despărţise de soţul ei care se stabilise departe, într-o comună aflată peste patru dealuri. Miliţienii percheziţionară casa femeii, dar nu găsiră nimic care să-i ajute să progreseze cu cercetările.

Echipa se întoarse în pădure, în locul unde se afla cadavrul. Fu pus la treabă şi Ringo, căruia i se dădu urma de miros din acelaşi loc. Surprinzător, el nu se îndreptă spre cătun, cum făcuse Nada, ci în sens invers. Miliţienii se uitară nedumeriţi unul la celălalt şi-l urmară pe Ringo.

— A mai făcut vreo figură de genul ăsta? îl întrebă pe Micu un tânăr locotenent.

— Nu. Nu ştiu ce să cred, ridică dresorul din umeri. Dar mai ştii ce ispravă face!...

— Am auzit multe lucruri grozave, la şcoală, despre Ringo. E chiar aşa de talentat?

— Să-l vedem… spuse cu modestie Micu.

Tânărul ofiţer renunţă la alte întrebări şi mări pasul. Ringo merse aproape trei ore peste dealuri, până în comuna…

— Să ştiţi că ne duce la casa fostului soţ al Mioarei, se bucură locotenentul. El e criminalul!…

— Nu ştiu, să vedem… făcu circumspect dresorul.

Câinele conduse până la o curte frumos îngrijită. Se observa de la o poştă că acolo locuia un om gospodar. El se numea Paul Nicoară şi fusese soţul Mioarei. Când i se explică despre ce era vorba, omul îngălbeni.

— Nu se poate aşa ceva, e o greşeală la mijloc, se apără el. Sunt despărţit de Mioara de zece ani şi n-aveam niciun motiv să fac o asemenea crimă. M-am recăsătorit, am gospodăria mea, am copii… La ce bun…

— Unde-aţi fost azi-noapte?

— Acasă, unde să fiu. Am stat cu un vecin, şi m-am cinstit până spre dimineaţă. Eram dator, că m-a ajutat la cosit.

Miliţienii îşi dădură seama că el nu putuse să comită omorul. N-avusese timpul necesar, după calculele lor. Atunci de ce Ringo îi dusese la el în curte?!

— Ciudat! se chinuia Micu să găsească un răspuns.

— Ce să fie? îşi făcea tot felul de probleme şi locotenentul.

— Ia staţi puţin! îi veni subofiţerului o idee. De ce Ringo a intrat aici, în curtea lui Nicoară?…

Fără să-i spună nimic fostului soţ al Mioarei, miliţienii îl puseră din nou la treabă pe Ringo, dându-i miros de la alte urme de încălţăminte din curte. Câinele adulmecă urmele şi porni. Ieşi din curtea lui Nicoară, făcu la stânga, pe drum, şi intră, după vreo cincizeci de metri, într-o curte cu un gard vechi. Se opri în faţa unei bucătării de vară şi începu să dea semne că descoperise ceva. Micu privi, pe geam şi observă că în pat dormea dus un bărbat.

— Dă cuţitul cu care ai omorât-o pe Mioara! strigă Micu din prag, pe când Ringo se apropia de asasin.

— E-n sobă! E-n sobă! se lipi omul de perete speriat.

— De ce-ai omorât-o?

— Mă iubeam în taină cu ea şi n-a vrut să mă ia de bărbat din cauză că beau mult. Băutura şi gelozia mi-au luat minţile! Mi-au luat minţile!... începu el să plângă.

— Lacrimi târzii, făcu subofiţerul. Şi pe la Nicoară ce-ai căutat?

— Am vrut să cadă bănuiala pe el. I-am furat pantofii pe care-i ţinea afară, la uşă. Când am venit spre dimineaţă, i-am pus la loc fără să mă simtă nimeni din curte. Nicoară se cinstea în casă cu un vecin, cu Neculai Aldea.

Micu se privi uimit cu locotenentul. Apoi priviră amândoi în acelaşi fel la Ringo.

— Bravo! Bravo, Ringo, faimosule! strigă ofiţerul. Îţi meriţi renumele!

...În Bucureşti, o circumscripţie de miliţie fusese sesizată despre comiterea unei tâlhării neobişnuite: paznicul unui depozit fusese atacat de doi inşi mascaţi care, întâmpinând rezistenţă din partea apărătorului avutului obştesc, trăseseră un foc de pistol. Din fericire, glonţul străpunsese numai laba piciorului stâng al paznicului, fără a avea urmări mai grave. Cu toate acestea, după aprecierile medicilor, rana produsese o anumită infirmitate, astfel încât paznicul trebuia pensionat. Ofiţerii de miliţie care se deplasară, la locul faptei se gândiră să-l ia şi pe Ringo. Nu, sperau să-i conducă până la capăt, deoarece la ieşirea din depozit strada era foarte circulată, câinele fiind neputincios dacă infractorii se urcaseră într-un vehicul. Din depozit dispăruseră blănuri, radiocasetofoane, băuturi şi ţigări. După ce fusese pansat la spital, paznicul fu adus cu o ambulanţă la faţa locului, pentru a da explicaţiile necesare care să-i ajute pe ofiţeri la identificarea făptaşilor.

— Am tras şi eu un foc, dar în sus, ca să-i sperii! declară paznicul.

Tubul de la cartuşul tras cu pistolul său fu găsit, într-adevăr, lângă poartă, unde avusese loc agresiunea şi unde

se observau şi pete de sânge.

— Aici m-au împuşcat în picior! arătă paznicul. Nemernicii!…

— Să căutăm glonţul, fu de părere unul din miliţieni.

— Nu! se opuse Micu care venise cu Ringo şi cu Nada. Să lăsăm întâi câinii.

— Mă rog…

Nada fu pusă pe urme, dar ea nu se-ndepărtă de locul unde avusese loc agresiunea şi se aşeză în apropierea petelor de sânge.

— Ce-i cu ea? întrebă un ofiţer.

— Nu ştiu. O s-o verificăm acum! răspunse dresorul pregătindu-l şi pe Ringo.

Câinele avu altă reacţie decât Nada. El se îndreptă spre depozit, pe unde umblaseră infractorii, apoi se-ntoarse şi ieşi pe poartă până la staţia de tramvai din apropiere.

— Ringo e mai valoros, spuse ofiţerul.

— Aşa se pare, trebui să recunoască şi Micu.

— Şi-acum ce facem?

— Îl ducem din staţie în staţie, propuse dresorul.

— Foarte bine.

La a şaisprezecea staţie de tramvai, Ringo regăsi urma şi conduse de această dată la o staţie de autobuz.

— … Din staţie-n staţie, exclamă ofiţerul glumeţ.

Se reluară din nou căutările, din fiecare staţie a autobuzului. Înainte de capăt, Ringo lătră scurt şi dădu bucuros din coadă, pentru că regăsise urma. Plecă inimos în cursă şi-i conduse pe miliţieni pe mai multe străzi din cartier, intrând în cele din urmă în curtea unei case arătoase. Fu lăsat în pace şi el conduse mai departe în bucătărie, a cărei uşă era deschisă. În casă, la geam, apărură mai mulţi ochi speriaţi, care apoi dispărură într-o clipă.

— Aveţi grijă de cei din casă, zise şeful echipei către însoţitorii săi. Ei sunt cu beleaua…

Câinele mirosi prin bucătărie şi se opri la o ladă deschisă, folosită iarna pentru lemne. Începu să latre în faţa unei

pâini negre aruncata la coş. Când privi mai bine la pâine, Micu mai să nu-şi creadă ochilor: pâinea avea un orificiu de glonţ în ea. Se observa clar, deasupra, inelul de metalizare, cum se spune în criminalistică, adică cercul de pulbere arsă care rămâne pe obiect după intrarea glonţului. „Inelul” era foarte pregnant, cu multă pulbere arsă, ceea ce însemna că se trăsese foarte de aproape. În partea cealaltă a pâinii, corespunzător orificiului de ieşire a glonţului, se observau mai multe pete de sânge. Locuinţa unde condusese Ringo era proprietatea feciorilor paznicului. Nu mai încăpea niciun comentariu în privinţa modului de producere a „tâlhăriei”: paznicul, care era dotat cu pistol, îşi trăsese singur un glonţ în picior, iar „tâlharii mascaţi” nu erau alţii decât băieţii lui, în a căror locuinţă s-au găsit toate bunurile furate.

— Cum ţi-a venit ideea să tragi prin pâine? fu întrebat paznicul demascat.

— Am ştiut din armată că la tragerile de aproape se poate stabili distanţa după factorii suplimentari ai împuşcăturii, răspunse paznicul. Prin pâine…

— Tot degeaba, îi replică un ofiţer. Te-am bănuit de la început, fiindcă astăzi sunt foarte rare cazurile de tâlhărie armată. Poate, dacă-ţi luau pistolul… Apoi, unde este glonţul? Trebuia să fie undeva în pământ, în zona unde-ai fost împuşcat în picior. Nu este, fiindcă l-ai luat şi ai explicat că ai tras un cartuş în sus, pentru avertizare. De ce ţi-a trebuit toată murdăria asta când puteai să munceşti liniştit până la ieşirea la pensie?

— Tocmai… tocmai ca să ies mai repede la pensie.

— … Şi ţi-ai zis că dacă tot faci treaba asta, să dai şi-o lovitură, ca să fie înscenarea şi mai tare, îi continuă ideea ofiţerul. Te-ai înşelat, om nesăbuit ce eşti!

…Din sala de operaţii ieşi im medic congestionat la faţă.

— Cum merge? sări Micu. Scapă Ringo?

— Mai avem puţin, murmură medicul. Să vedem cum rezistă până la final. Depinde de constituţia lui…

„La ce naiba să mă mai gândesc, ca să-mi treacă ideile

sumbre până se termină operaţia?” gândi Micu şi se aşeză din nou în fotoliu. „Ah, dacă scapă, şi trebuie să scape, am să-l duc pe litoral în concediu, că i-a plăcut mult marea! Hm, ce întâmplări au mai fost pe acolo”.

...Cu un an în urmă, Micu şi Alina hotărâseră să-şi petreacă concediul la mare. Câinii fură daţi spre îngrijire unui coleg de-al subofiţerului, care se angajă să-i „păstreze” ca-n cutie. Numai că socoteala de acasă nu s-a potrivit cu cea din târg: după trei zile de concediu, Micu fu căutat la telefon de şeful său. I se spuse că ambii câini n-au mai mâncat de la plecarea lui şi că suferă îngrozitor, existând pericolul să se îmbolnăvească. Se impunea, aşadar, să-şi întrerupă concediul şi să vină la Bucureşti pentru ca Ringo şi Nada să nu păţească cine ştie ce.

— Ar mai fi o soluţie, ne-am gândit şi la concediul tău, mai zise şeful. Să ţi-i trimitem la Constanţa.

— O, ce grozav! izbucni subofiţerul la telefon. Aţi aranjat ceva cu miliţia de aici?

— În principiu, da. Vroiam să-ţi ştiu părerea.

— Sunt de acord, nici nu se discută! Abia-i aştept.

— Bine, atunci mâine vor fi acolo. Vor locui la miliţie, lângă ceilalţi câini...

Şi... a doua zi, aşa cum promisese colonelul, Ringo şi cu Nada erau la Constanţa. Îi aşteptau o sumedenie de peripeţii. Câteva zile rămaseră în curtea miliţiei, ca să se refacă, apoi Micu îi scoase la plimbare.

Într-o zi, când Nada rămăsese cu Alina pe plajă, Micu plecă cu Ringo până la inspectorat. În troleibuzul cu care călătoreau, o cetăţeancă leşină. Cei din jurul ei îi săriră în ajutor; un bărbat mai în vârstă, care se recomandase medic, începu s-o frecţioneze pe faţă şi pe mâini. Femeia îşi mai reveni, dar spuse că e bolnavă de inimă, deci trebuia dusă la spital. Lumea începu să se dea jos din troleibuz. Medicul coborî primul, ca să oprească un autoturism. Când leşinase femeia, Ringo crezu că-i un caz de „competenţa” lui şi fugise lângă ea. Neobservând nimic neobişnuit pentru el, reveni la locul său, apoi coborî cu Micu din maşină. Când

ajunseră însă lângă medic, care încerca prin tot felul de semne să oprească maşinile ce treceau în viteză, Ringo se repezi la el şi-l apucă zdravăn de pantalon.

Surprins de această reacţie a câinelui, subofiţerul îl certă, dar auzi din troleibuz strigătul disperat al femeii:

— Hoţii! Mi-au furat portofelul când am leşinat! Hoţii!...

Pentru un moment Micu fu dezorientat, însă interpretând rapid gestul lui Ringo, începu să-l privească altfel pe „doctor”.

— Portofelul femeii! îi făcu el semn cu mâna.

Cu ochii la câine, individul scoase un portofel negru din buzunar.

— Luaţi câinele, vă rog... spuse el înfricoşat.

Cei din jur rămaseră stupefiaţi. La miliţie, lucrurile se limpeziră şi mai bine: tipul în cauză era un renumit „doctor” în furturi din buzunare...

...Într-un cartier mărginaş al municipiului Constanţa, fusese omorât un bărbat. Nu se ştia de ce. Miliţienii constatară că între victimă şi agresor avusese loc o luptă. Victima decedase la un colţ de stradă, strângând în mână un fir de păr. Până să fie descoperit cadavrul, plouase torenţial, astfel că dispăruse orice urmă de miros. Ofiţerii însărcinaţi cu rezolvarea cazului puseseră la treabă doi câini de urmărire, însă aceştia nici măcar nu se clintiseră de lângă cadavru. Cunoscând faima lui Ringo, anchetatorii recurseră la ajutorul lui, însă erau neîncrezători din capul locului într-un eventual succes. După ce fu pus în temă cu datele cazului şi i se preciză că ceilalţi doi câini de urmărire care fuseseră folosiţi nu dăduseră rezultate, Micu cam strâmbă din nas, fiindcă nici el nu întrezărea vreo şansă.

— Poate de la firul de păr... zise el într-o doară.

Ofiţerul criminalist care conducea cercetarea locului faptei, un maior, privi pieziş la subofiţer:

— Interesant! Ai mai auzit vreodată de aşa ceva?...

— Nu, dar am să-ncerc, spuse Micu.

E drept că nu folosise niciodată, în cariera sa destul de

bogată în materie de câini de urmărire, un fir de păr!...

— Ringo, vino la mine!

Câinele se conformă şi parcă înţelese ca niciodată tonul aspru al dresorului său, căci trecu în stânga sa, la picior, prompt ca un soldat.

— Urma! îi indică subofiţerul mâna cadavrului.

Ringo adulmecă bine firul de păr, dar nereuşind nimic se uită neîncrezător în ochii stăpânului său. „De ce nu eşti sincer?" parcă ar fi vrut să-i spună.

— Urma! Miros! se arătă Micu categoric pentru a-l convinge că nu glumea.

Câinele dădu neîncrezător din coadă şi iar adulmecă firul de păr, fiindcă treaba era serioasă, după cum înţelesese el. Mirosi şi mai tare firul de păr şi dresorul observă că Ringo începe să dea lent din coadă. Semn bun. Îl mirosea mai mult la rădăcină, fiindcă bulbul firului de păr conservă cel mai bine mirosul persoanei căreia i-a aparţinut.

— Urma! spuse Micu poruncitor. Urma!

Animalul, puţin cam nesigur la început, lăsă botul în jos căutând, îl ridică, iar îl lăsă, şi până la urmă se hotărî să plece în cursă. Şovăia, e drept, dar nu se lăsa, încăpăţânându-se să-i demonstreze stăpânului său că el nu se dădea bătut cu una, cu două. Parcurse cam trei kilometri. Intră într-o curte ce dosea o magherniţă ponosită, care amintea de timpurile de odinioară. Neavând nici măcar uşă, ci doar o perdea din pânză de sac, Ringo intră foarte uşor pe sub ea şi-l prinse de picior pe un bărbat ce dormea în antreu. Era îmbrăcat după cum adormise, iar hainele miroseau puternic a alcool. În mâna stângă strângea un cuţit plin de sânge.

Micu se uită la părul beţivului, constatând că-i lipseau smocuri întregi... îl treziră.

— Nu mă omorâţi! Nu mă omorâţi! fu reacţia beţivului trezit brusc din somnul bântuit de coşmarurile crimei.

— De ce l-ai omorât? întrebă maiorul luându-i cuţitul din mână.

— Ne-am îmbătat la bodegă cu rom, iar pe drum ne-am

luat la harţă. Am furat ieri nişte rufe de pe frânghia unui cetăţean, iar el le-a vândut în piaţă. Am fost sigur că m-a trişat la bani şi din cauza romului n-am mai judecat... Da' n-am vrut să-l omor, vă rog să mă credeţi! mărturisi el privind implorator la miliţieni.

— Te credem... Te credem... spuse ofiţerul şi-i puse cătuşele.

Privirile maiorului se mutară apoi la Ringo. Isprava lui era o premieră criminalistică absolută! Nimeni dintre lucrătorii de miliţie nu-şi imaginase până atunci că rezolvarea unui caz de omor poate depinde şi de un simplu... fir de păr!

... În sala de operaţii se auziră zgomote şi paşi. Subofiţerul tresări şi se ridică brusc, intuind că operaţia se terminase. Uşa se deschise larg şi în prag apăru o targă pe rotile, care purta, învelit într-un cearşaf alb, corpul sleit de puteri al câinelui operat.

— Ringo! Ringo! şopti Micu cu lacrimi în ochi.

— Încet, îl opri un medic. Nu-l atingeţi. Lăsaţi-l!

— Lăsaţi-l! îi puse mâna doctorul pe umărul lui Micu. Are nevoie de odihnă...

Subofiţerul mai aruncă o privire îndurerată spre Ringo şi-l urmă pe medic în cabinetul său. Doctorul se aşeză obosit pe un scaun şi îşi aprinse o ţigară. Trase adânc un fum spuse:

— Operaţia a fost grea, deoarece animalul a avut perforate mai multe organe interne...

— Dar scapă?

— Vă explic imediat. Cel mai grav au fost afectate splina şi ficatul, reluă medicul. Cuţitul a pătruns foarte adânc, secţionând şi două artere care au provocat complicaţii serioase. Datorită acestor leziuni, organismul câinelui este foarte slăbit. Ne îngrijorează inima. Vorbind deschis cu dumneavoastră, trebuie să vă spun că supravieţuirea lui depinde dacă inima îi va rezista sau nu.

— Şi cum vă puteţi da seama dacă rezistă sau nu?

— Ne vom da seama de acest lucru după modul cum

evoluează în câteva zile. În acest spaţiu este bătălia cu viaţa. Trebuie să vă mai spun că, dacă va scăpa, nu există garanţii că el va mai putea fi bun de treabă.

— Nu-i nimic, îl vreau şi aşa… Am să-l îngrijesc şi-am să-l ocrotesc ca pe-un copil. Nici nu ştiţi pe câţi a salvat el…

— Ştiu, zise doctorul. Am auzit şi noi de el şi-am fost încântaţi. Nu doream să ne fie vreodată pacient. Dar, ce să-i faci, aşa e viaţa câte o dată. Dură…

— Pot să-i cumpăr ceva?

— Nu, zâmbi medicul. Mâncarea i-o asigurăm noi, în concordanţă cu tratamentul. Duceţi-vă acasă. Puteţi veni zilnic să-l vizitaţi. Ne-ngrijim noi de el…

— Nu pot! Nu pot să mă despart de el.

…După ce mai veghe un timp la capătul câinelui, Micu se duse la telefon. O sună pe Alina şi-i relată amănunţit toată discuţia pe care o avusese cu medicul.

— Ce tragedie… Ce tragedii… plângea Alina la telefon.

— Cum… „tragedii?” sesiză el vorba scăpată de Alina. S-a mai întâmplat ceva? Nada?…

Femeia nu fusese hotărâtă să-i spună adevărul, dar părându-i-se că Micu intuise şi-a doua tragedie, scăpă printre lacrimi:

— A murit… A murit la naştere. N-am mai apucat s-o ducem la Sibiu…

— Nu se poate! şopti Micu văzând alb în faţa ochilor. Vorbele Alinei căzuseră ca un trăsnet asupra sa.

— … N-a reuşit să nască decât un singur căţel… mai auzi el în aparat.

…Cinci zile şi tot atâtea nopţi, subofiţerul veni ceasuri în şir în rezerva în care se afla câinele său, urmărindu-i fiecare mişcare şi ascultându-i fiecare geamăt. După două zile de la operaţie, Ringo deschisese ochii săi trişti, dar nu reuşea să se ridice. Când îşi zărise stăpânul, încercase un scheunat de bucurie, dar abia scosese un scâncet. Nu putea da din coadă şi nu putea mişca din cap. Dresorul îl mângâia tot timpul şi-i spunea tot felul de vorbe frumoase, încurajându-l

să lupte cu boala şi s-o învingă. A treia şi a patra zi, se înregistră un progres în evoluţia sănătăţii câinelui, care devenise mai vioi şi reuşise să mişte încet din cap. A cincea zi, contrar ultimei evoluţii, starea sănătăţii lui se agrava, medicii constatând că inima începuse să slăbească. Ei concluzionară că mai avea de trăit doar câteva zile.

Cu o durere nesfârşită în suflet, Micu îşi luă câinele de la institut şi-l duse în culcuşul lui. Neîmpăcându-se cu ideea morţii câinelui, tot mai spera.

…Urmară trei săptămâni de chin şi durere. Ringo vedea tot ce se-ntâmpla în jurul său, dar picioarele nu-l ajutau, nici măcar atunci când pornirea paternă îl îndemna să se joace cu urmaşul său, un căţeluş negru şi vioi, care nu mai plecase de lângă el şi adormea numai la pieptul lui.

Tragedia lui Ringo impresionase inimile tuturor şi tot mai mulţi treceau prin faţa lui, spunându-i cu tristeţe: „Adio, Ringo!”

Într-o zi, primi vizita căpitanului Roman şi a unui om încătuşat. Condus de la spate, omul se poticnea să-nainteze, dar n-avea încotro. Când îl văzu, Ringo tresări şi ochii i se dilatară, deodată, plini de ură. Părul i se zburli şi, spre surprinderea lui Micu, animalul îşi adună toate puterile şi se ridică în picioare, arcuindu-se să atace din plin.

— Nuuu! răcni cu groază omul din faţa câinelui. Iartă-mă! Iartă-l pe Gim!

Ringo fu nemilos şi porni atacul cu înverşunare, dar nu reuşi să se desprindă de la pământ şi căzu istovit.

— Să mergem, spuse căpitanul Roman. Acum îmi explic multe lucruri. Când era la un pas de tine, câinele a ezitat fiindcă i-ai fost stăpân. I-a fost milă de tine. Dar ţie nu. Ezitarea lui era să-l coste viaţa…

Se întrerupse şi privi în jos. Un gogoloi mic şi negru îl apucase de manşeta pantalonului.

— Grind, urmaşul lui Ringo, îl prezentă Micu, ridicând privirea mustrătoare spre omul încătuşat.

Redactor: locot.-col. ION ARAMĂ
Tehnoredactor: GH. CUCOŞ

———————————————————————

Bun de tipar 20.10.1981. Apărut 1981
Coli de tipar 10. B *205*

———————————————————————

Comanda nr. 1O.478
Combinatul poligrafic „Casa Scânteii”,
Piaţa Scânteii nr.1, Bucureşti,
Republica Socialistă România

În colecţia „SFINX”

AU APĂRUT:

ION OCHINCIUC
Fotografia de nuntă

BEATRICE IŞTOC
Tăcerea sălciilor plângătoare

DAN GR. MIHĂESCU
Slalom printre bănuiţi

VOR APĂREA:

CONSTANTIN VOIVOZEANU
Hotelul amintirilor

GRIGORE CUZA
Dosarul „Fabiana”

TUDOR NEGOIŢĂ
Parola nu era completă

RODICA OJOG-BRAŞOVEANU
Nopţi albe pentru Minerva

Lei 5,25

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA S

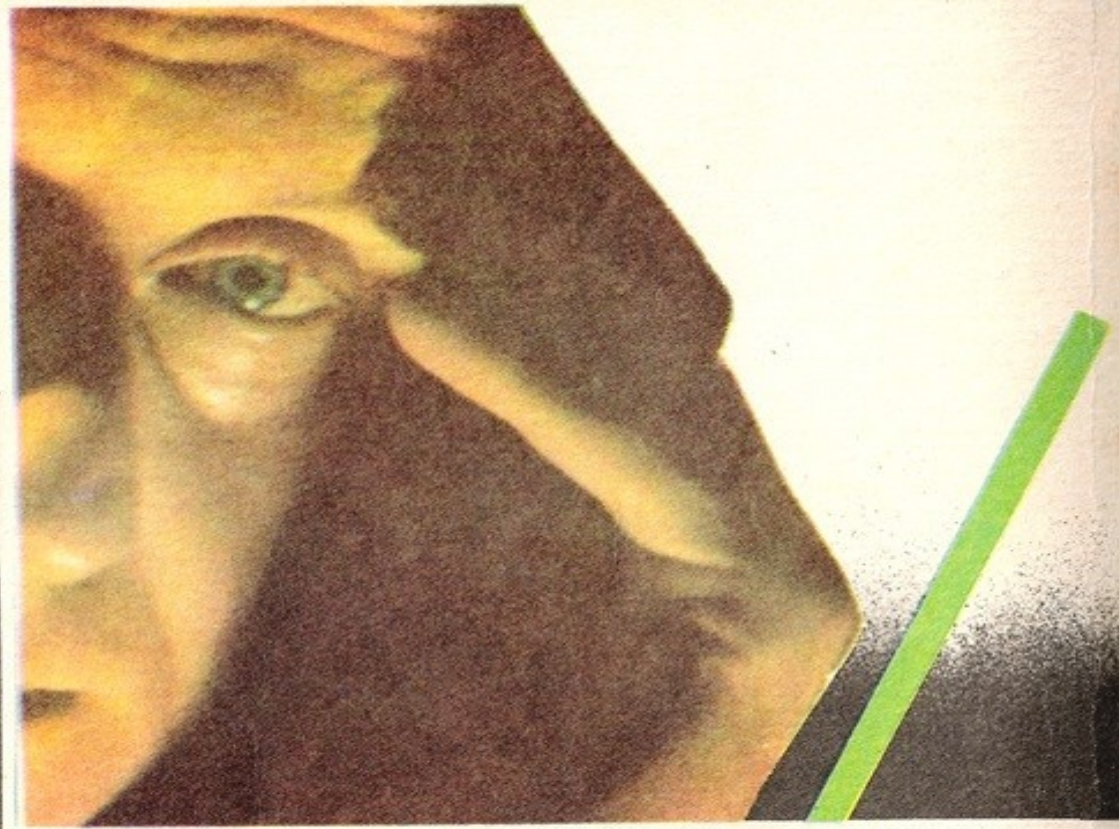

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA S

— Hai, Ringo, încearcă!

Ciinele se învioră deodată și porni dezinvolt pe drumul din stînga. Micu ridică mirat din umeri și porni după el, gîndindu-se că încă nu stăpînește pe deplin toate tainele acestui animal. Ciinele parcurse pe stradă cîteva sute de metri, apoi intră în curtea unei case și se opri la ușă. Milițienii bătură. Le deschise un bărbat potrivit de statură, care îngălbeni. Micu îl dădu la o parte și Ringo intră în casă, ducîndu-se într-a doua cameră unde-și ridică labele pe masă. Nu mai era nevoie de gestul său, căci se observa din prag «comoara» care zăcea pe masă: ceasuri, bijuterii...